

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 449 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Έξω από Ευρώ/ΕΕ & ΝΑΤΟ

Κάτω τα Μνημόνια & όλο το Πολιτικό Τσίρκο

Την Κρίση να πληρώσουν Κεφάλαιο - Πλούσιοι

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ δημοκρατική, ριζοσπαστική, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

Στηρίξτε Ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.

37ο Συνέδριο ΓΣΕΕ

Το συνδικαλιστικό
κίνημα βουλιάζει
στην κρίση

σελ. 4

Φοιτητικές εκλογές

Στηρίξτε-Ψηφίστε
Σοσιαλιστική
Σπουδαστική Πάλη

σελ. 7

Τουρκία -

Δημοτικές εκλογές

Έττα του Ερντογάν

σελ. 13

ΝΑΤΟ

70 χρόνια στην
ματωμένη υπηρεσία
του ιμπεριαλισμού

σελ. 16

Λογοκρισία στο διαδίκτυο - Ιδιωτικοποίηση της γνώσης

Στις 26 Μαρτίου, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με ψήφους 348 έναντι 274 και 36 αποχές, αποφάσισε να εγκρίνει αντιδραστικές αλλαγές στη νομοθεσία περί πνευματικής ιδιοκτησίας, που φέρνει την ανατροπή της χρήσης του διαδικτύου όπως τη γνωρίζαμε. Στόχος του νομοσχεδίου είναι η ενίσχυση των μεγάλων πολυεθνικών που δραστηριοποιούνται στο συγκεκριμένο τομέα (μεγαλοεκδότες, πλατφόρμες-Google, amazon κ.ά.) και η κατάργηση της ελευθερίας του λόγου μέσω της εκ των προτέρων λογοκρισίας. Ο περιορισμός στην ελεύθερη πρόσβαση στο διαδίκτυο από τις πολυεθνικές και το κράτος δεν μπορεί να προμηνύει τίποτα καλό, ούτε πρόκειται για μια «τακτοποίηση» του διαδικτύου. Τα επίμαχα άρθρα που έχουν εγείρει αντιδράσεις σε όλη την Ευρώπη είναι τα εξής:

Το άρθρο 17: με το πρόσχημα της διαφύλαξης των κερδών όσων παράγουν περιεχόμενο, επιβάλλεται σε όλες τις εταιρείες παροχής υπηρεσιών στο διαδίκτυο να φιλτράρουν και να απαγορεύουν τη χρήση αρχείων που μπορεί να εμπεριέ-

χουν πνευματικά δικαιώματα (copyright).

Το άρθρο 15: αναφέρει την υποχρέωση των ιστοσελίδων να καταβάλλουν αντίτιμο για τη φιλοξενία περιεχομένου που προέρχεται από ειδησεογραφικά πρακτορεία και ΜΜΕ. Στην ουσία περιορίζει τη ροή της πληροφορίας και της ενημέρωσης. Θα απαιτείται άδεια από τον εκάστοτε εκδότη, ακόμη και αν πρόκειται για παράθεμα μιας ειδήσης.

Το άρθρο 3 που απαγορεύει στον Τύπο την αναζήτηση σε δημόσιες βάσεις δεδομένων, καταργώντας κάθε έννοια ρεπορτάζ. Όλες αυτές οι απαγορεύσεις δεν αφορούν μόνο ιστοσελίδες και πλατφόρμες αλλά θα ισχύουν και για την ηλεκτρονική αλληλογραφία ή τις ιδιωτικές ηλεκτρονικές συνομιλίες!

Καμία σχέση δεν έχει το συγκεκριμένο νομοσχέδιο με την προστασία των καλλιτεχνών όπως παρουσιάζουν. Η εφαρμογή του άρθρου 15 και 17, θα προκαλέσει μεγαλύτερη ιδιωτικοποίηση της πληροφορίας στο διαδίκτυο. Η γνώση που παρέχεται από το διαδίκτυο θα συγκεντρώνεται και θα ελέγχεται από τις εταιρίες-κολοσ-

σούς, οι οποίες θα τις χρησιμοποιούν ως μέσο χειραγώγησης άντλησης κέρδους.

Η χρήση φίλτρων στις ιστοσελίδες καταργεί ακόμα περισσότερο την ελευθερία λόγου και ενισχύει το κράτος έκτακτης ανάγκης και την αντιδημοκρατική αναδίπλωση στην ΕΕ. Πλέον για να μπορεί να δημοσιευτεί ή να αναδημοσιευτεί κάτι, θα πρέπει να πληροί συγκεκριμένα κριτήρια που θα θεσπίζονται από τις εταιρίες. Σε συνδυασμό με την θέσπιση κανονισμού για «αντιτρομοκρατικό περιεχόμενο» που θέλουν να επιβάλουν το επόμενο διάστημα, θα λογοκρίνουν και θα αποκλείουν πλήρως ριζοσπαστικές απόψεις με το πρόσχημα της «τρομοκρατίας».

Η οργουελιανή πραγματικότητα που θέλουν να επιβάλουν στους λαούς της Ευρώπης προκαλεί μεγάλες αντιδράσεις. Κινητοποιήσεις διεξάγονται σε δεκάδες χώρες της ΕΕ για την ακύρωση του νομοσχεδίου. Οφείλουμε να ενισχύσουμε τον αγώνα για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και να μην επιτρέψουμε την επιβολή μιας φασίζουσας ΕΕ που σχεδιάζουν.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Απρίλιος 2019

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Κείμενα από την Ιστορία του Εργατικού Κινήματος

“Προλετάριος” &

“Διεθνιστής” της Κατοχής

Χρονολογία έκδοσης: Σεπτέμβριος 2018

Σελίδες: 367

Τιμή: 10 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν το βιβλίο **«Προλετάριος»** και **«Διεθνιστής της Κατοχής»**, που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά τον Απρίλη 1986 από τις εκδόσεις *Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη* αλλά που έχει εξαντληθεί εδώ και αρκετά χρόνια. Αυτός ο τόμος περιλαμβάνει κείμενα από την ιστορία του εργατικού κινήματος και γίνεται στη σειρά που εγκαίνιασαν πρόσφατα οι εκδόσεις μας προς τιμή του επαναστάτη μαρξιστή Χρήστου Αναστασιάδη, **Αρχείο Επαναστατικού Μαρξισμού-Χρήστος Αναστασιάδης**.

Στον τόμο αυτό περιέχονται όλα τα φύλλα («Προλετάριος» και «Διεθνιστής») που κυκλοφόρησαν στην περίοδο της κατοχής οι οργανώσεις της 4ης Διεθνούς, Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ) και Κόμμα Κομμουνιστών Διεθνιστών (ΚΚΔΕ), που εκπροσωπούσαν έγκυρα και με συνέπεια τις απόψεις της.

Μέσα από την ανάγνωση αυτών των εντύπων μπορούν οι νεότερες γενιές των αγωνιστών

να δουν τρία πράγματα. Πρώτον, τι πραγματικά υποστήριζαν οι τροτσκιστές εκείνη τη θυελλώδη και επαναστατική περίοδο και πόσο διαστρεβλώθηκαν οι θέσεις τους από τη σταλινική σχολή της πλαστογραφίας. Δεύτερον, τι υποστήριζε και ποιά ήταν πραγματικά η πολιτική του ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Τρίτον, το δίδαγμα από τις δυο εκ διαμέτρου αντίθετες πολιτικές είναι εξαιρετικά σημαντικό όχι μόνο για το τι έγινε τότε, αλλά και επίκαιρο για το ποια πολιτική πρέπει να επιλέξει το εργατικό κίνημα για να αποφύγει ήττες σαν και αυτές του Δεκέμβρη του '44 και του εμφυλίου. Εκείνη του σταλινικού ΚΚΕ του «αντιδημοκρατικού σταδίου», της «εξασφάλισης της τάξης και της ομαλής πολιτικής» και των συμμαχιών με κομμάτια της αστικής τάξης και τους άγγλους ιμπεριαλιστές; Ή των τροτσκιστών-επαναστατών μαρξιστών του «ανεξάρτητου ταξικού αγώνα» και της πάλης για τη «σοσιαλιστική εξουσία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών».

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάναρνα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-maill **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όλα στους τραπεζίτες!

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για ακόμη μια φορά πανηγυρίζει. Αυτή τη φορά η αιτία του πανηγυρισμού είναι η τροπολογία για την δήθεν προστασία της πρώτης κατοικίας των δεκάδων χιλιάδων δανειοληπτών με κόκκινα δάνεια την οποία κατέθεσε και ψήφισε στη Βουλή, με την συναίνεση της ΝΔ. Η τροπολογία είναι μια μεγάλη και καθαρή απάτη για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που είχαν πάρει κάποιο δάνειο. Αυτό αποδεικνύεται από τους όρους που περιέχονται στην δαιδαλώδη τροπολογία και από το γεγονός ότι οι τράπεζες την έκαναν δεκτή με ενθουσιασμό (!), προφανώς διότι προστατεύει τα δικά τους συμφέροντά – κυρίως εκείνα των τραπεζιτών – και όχι των φτωχών δανειοληπτών.

Τα λεγόμενα «κόκκινα δάνεια» (περίπου 82 δισ. ευρώ) τα χρόνια της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού γνώρισαν τεράστια αύξηση και σήμερα είναι ένα από τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα. Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, το ποσοστό των μη εξυπηρετούμενων δανείων στις 31/12/2008 δεν ξεπερνούσε το 5,4% επί του συνόλου. Μέσα σε μια οχταετία, ωστόσο, και συγκεκριμένα τον Ιούνιο του 2016, τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια είχαν εκτιναχτεί στο 45,1% (!) και σήμερα (2018) έχουν ξεπεράσει το 50%. Η αιτία γι’ αυτή την εκτίναξη, κατά 10 φορές περίπου, είναι πασίγνωστη: Είναι η χρεοκοπία της καπιταλιστικής οικονομίας που κλήθηκε να πληρώσει ο ελληνικός λαός παρά το γεγονός ότι δεν φταίει σε τίποτα. Ανάμεσά σ’ αυτούς που την προκάλεσαν οι τράπεζες έχουν μεγάλο μερίδιο ευθύνης, αφού έφτασαν να εμφανίζουν πριν την κρίση ένα ενεργητικό-φούσκα 3-4 φορές μεγαλύτερο από το ΑΕΠ της χώρας. Αυτές οι φούσκες, έσκασαν με την κρίση του 2008, κατέφαγαν μισθούς, συντάξεις, τα εισοδήματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Και αυτοί που έφαγαν τα εισοδήματα, καταπάτησαν τα δικαιώ-

ματα και γύρισαν τον ελληνικό λαό δεκαετίες πίσω, θέλουν να του πάρουν, και του παίρνουν τα σπίτια και ήδη αρκετές χιλιάδες συνάνθρωποι μας τα έχουν χάσει.

Τέλος, σύμφωνα με την Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) ο συνολικός αριθμός των οφειλετών με ληξιπρόθεσμα χρέη (στις 31/12/2018 προς το δημόσιο ήταν 104,4 δισ. ευρώ) φτάνει σε 4.064.750, γεγονός που δείχνει τη διογκούμενη αδυναμία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να ανταποκριθούν στους ολοένα και περισσότερους φόρους που έχουν επιβάλει οι μνημονιακές κυβερνήσεις και ιδιαίτερα η σημερινή του ΣΥΡΙΖΑ. Από αυτούς πάνω από 2,2 εκατομμύρια οφειλέτες (περίπου 55% στο σύνολο) «χρωστάνε» στον φοροεισπρακτικό μηχανισμό ποσά **μέχρι 500 ευρώ** ο καθένας, που αντιστοιχεί μόλις στο 0,3% του συνόλου των ληξιπρόθεσμων οφειλών. Ενώ λοιπόν η μεγάλη μάζα των οφειλών βρίσκεται συγκεντρωμένη στους κάθε είδους μεγαλοοφειλέτες, η κυβέρνηση και ο φοροεισπρακτικός μηχανισμός εστιάζουν σε κατασχέσεις μισθών, συντάξεων, τυχόν άλλων εισοδημάτων και σπιτιών σε βάρος της «μαρίδας», προκειμένου να διασφαλίσουν τα «φαραωνικά» πλεονάσματα στους κρατικούς προϋπολογισμούς.

Η δαιδαλώδης ...προστασία

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αφού έλεγε ότι διαπραγματεύτηκε σκληρά... υποχώρησε σε όλες τις απαιτήσεις των υπερεθνικών κερδοσκόπων, αυστηροποιώντας παρισσότερο τους όρους και προϋποθέσεις ένταξης της πρώτης κατοικίας των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών σε καθεστώς

«προστασίας». Στην τροπολογία προβλέπονται μεταξύ άλλων τα εξής:

- Το οικογενειακό εισοδηματικό κριτήριο της «προστασίας» συμπιέζεται στα **12.500 ευρώ** (από 13.906 ευρώ) και για το ζευγάρι έως **21.000 ευρώ** (από 23.659), με προσαύξηση κατά **5.000 ευρώ** για κάθε παιδί έως το τρίτο, από **5.714**.

- Η διάρκεια της «προστασίας» έχει ημερομηνία λήξης στις **31/12/2019**, δηλαδή για διάστημα μόλις 9 μηνών.

- Στη νέα ρύθμιση - λαιμητόμο εντάσσονται μόνο τα στεγαστικά δάνεια που έχουν «κοκκινίσει» **μέχρι τις 31 Δεκέμβρη 2018**. Αυτά που θα «κοκκινίσουν» στη συνέχεια θα βρεθούν έξω και από αυτήν την υποτυπώδη προστασία. Η θωράκιση των τραπεζών από μια νέα φουρνιά «κόκκινων» στεγαστικών δανείων είναι προφανής.

- Οι **συνολικές καταθέσεις στις τράπεζες** του «αιτούντα προστασία», της συζύγου και των εξαρτώμενων μελών δεν θα ξεπερνούν τα **15.000 ευρώ**. Σ’ αυτό το ποσό αθροίζονται και άλλα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη (κινητές αξίες, εξαγοράσιμα ασφαλιστήρια, συμβόλαια ζωής κ.ά.).

- Η αξία της κατοικίας δεν μπορεί να ξεπερνά τα **250.000 ευρώ** και τα **175.000 ευρώ για επιχειρηματικά δάνεια** με υποθήκη πρώτης κατοικίας.

- Παράλληλα, μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας **ανακτώνται αυτόματα από τις τράπεζες τα κάθε είδους φορολογικά στοιχεία του οφειλέτη** και αίρεται το τραπεζικό απόρρητο και μάλιστα για 5 έτη πριν από την υποβολή της δήλωσης. Επίσης, σε περίπτωση «ψευδούς» δήλωσης, η «θιγόμενη» τράπεζα μπορεί να προχωρήσει σε «αναγκαστική εκτέλεση» (πλειστη-

ριασμό), ενώ η οφειλή προσαυξάνεται με **επιτόκιο 5%**.

- Προβλέπονται Λεόντειοι όροι, όπως σε περίπτωση «αθέτησης των υποχρεώσεων αποπληρωμής», **η τράπεζα θα μπορεί άμεσα να προχωρά σε πλειστηριασμό χωρίς τη διαμεσολάβηση των δικαστηρίων**.

- Προβλέπεται η κρατική επιδότηση των δόσεων, ουσιαστικά για τη στήριξη/εξασφάλιση των τραπεζών, με την επιβάρυνση του δημοσίου!

Χθες στους εφοπλιστές...

σήμερα στους τραπεζίτες

Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση με άλλη προκλητική τροπολογία που κατέθεσε στο ίδιο νομοσχέδιο, χαρίζει στους τραπεζικούς ομίλους ποσά ύψους εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ με επιστροφές φόρων σε βάθος δεκαετίας! Πρόκειται για ρύθμιση που αφορά σε «**συμψηφισμούς για παρακρατηθέντες φόρους**», που βεβαιώθηκαν τα προηγούμενα χρόνια για τα κέρδη που έχουν αποκομίσει οι τράπεζες από τόκους ελληνικών κρατικών ομολόγων. Ουσιαστικά, οι φόροι αυτοί (για τα έτη 2009, 2011, 2012 και 2013) θα αφαιρεθούν από τις «**οποιασδήποτε φύσεως φορολογικές υποχρεώσεις**» των τραπεζών σε **προθεσμία 10 ετών**, αρχής γενομένης από 1/1/2020. Σύμφωνα με την έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, η απώλεια φορολογικών εσόδων φτάνει στα **30 εκ. ευρώ ετησίως**, δηλαδή σε βάθος 10ετίας φτάνει στα **300 εκ. ευρώ** και βέβαια, όπως επισημαίνεται, «η απώλεια θα αναπληρωθεί από άλλες πηγές εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού», δηλαδή από την φορολογική αφαίμαξη των εργαζομένων. Ουσιαστικά οι τράπεζες απαλλάσσονται από οποιονδήποτε φόρο αν ληφθεί υπόψη και ο «αναβαλλόμενος φόρος».

Αυτή είναι η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τα έργα της, γι’ αυτό πρέπει να φύγει όσο το δυνατό γρηγορότερα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στη Γαλλία, σχεδόν το 17% των νοικοκυριών με χαμηλό εισόδημα (συγκεκριμένα το 16,8%) **καθυστερεί τις πληρωμές του ενοικίου του ή τις δόσεις του στεγαστικού του δανείου**, σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα κοινή έρευνα του Ιδρύματος Abbé-Pierre και της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Εθνικών Ενώσεων Αστέγων. Μόνο τα ελληνικά νοικοκυριά που βρίσκονται στις χαμηλότερες εισοδηματικές βαθμίδες αντιμετωπίζουν μεγαλύτερες δυσκολίες για την καταβολή των στεγαστικών τους υποχρεώσεων σε σχέση με τα νοικοκυριά της Γαλλίας. Η διαφορά βέβαια μεταξύ των δύο χωρών είναι ότι στη Γαλλία το μέγεθος της φτώχειας είναι πολύ χαμηλότερο. Την τελευταία δεκαετία ο αριθμός των φτωχών «κακοπληρωτών» στη Γαλλία αυξήθηκε κατά 24,4%. Παράλληλα, στην Ελλάδα, το 21,3% των φτωχών νοικοκυριών δυσκολεύονται στις πληρωμές του ενοικίου ή του δανείου τους.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat για το 2017, η Γαλλία έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά φτώχειας στην Ευρώπη, μόλις 13,6%. Η Ελλάδα, με ποσοστό 21,2%, είναι τέταρτη στην κατάταξη μετά τη Ρουμανία (25,3%), τη Βρετανία (23,2%) και την Ισπανία (22,3%). Βασική αιτία των δυσκολιών των γαλλικών φτωχών νοικοκυριών για να πληρώσουν ενοίκιο και στεγαστικό δάνειο είναι η αύξηση κατά 33,4% του κόστους της στέγασης το διάστημα 2007-2017. Είναι η δεύτερη σε ποσοστό αύξηση που καταγράφεται μετά την αύξηση στη Φινλανδία (33,5%).

Η Fondation Abbé-Pierre, πάντως, θεωρεί ως γενεσιουργό αιτία των δυσκολιών που αντιμετωπίζουν τα φτωχότερα νοικοκυριά στη Γαλλία την όξυνση των εισοδηματικών ανισοτήτων στη χώρα, με την πρωτοφανή διεύρυνση της εισοδηματικής ψαλίδας μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

Σύμφωνα με έρευνα της InfluenceMap, οι πέντε μεγαλύτερες πετρελαϊκές εταιρείες του κόσμου (BP, Chevron, ExxonMobil, Total και Shell) δαπάνησαν στις ΗΠΑ περίπου 200 εκατομμύρια δολάρια για να ασκήσουν θεσμική πίεση και να εξασφαλίσουν ότι δεν θα ψηφιστούν νόμοι για τη **μείωση του ανθρακικού τους αποτυπώματος** και την ανάσχεση των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής. Προσπάθησαν να διακόψουν την προώθηση νομοσχεδίων για την αντιμετώπιση της υπερθέρμανσης του πλανήτη ή να τα καθυστερήσουν, ακόμα και να ελέγξουν τις πολιτικές αποφάσεις για το θέμα, σε ομοσπονδιακό και πολιτειακό επίπεδο.

Οι πέντε πετρελαϊκές χρησιμοποιούσαν κατά κόρον τα κοινωνικά δίκτυα, με σκοπό να αποδυναμώσουν την οποιαδήποτε σοβαρή νομοθετική απόπειρα να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια των ενδιάμεσων εκλογών στις ΗΠΑ, διοχετεύθηκαν 2 εκ. δολάρια σε διαφημίσεις στο Facebook και το Instagram, μέσω των οποίων προβάλλονταν τα οφέλη της αυξημένης παραγωγής ορυκτών καυσίμων. Επίσης, Chevron και BP έδωσαν αρκετά εκατομμύρια δολάρια (η BP συγκεκριμένα έδωσε 13 εκ.) ώστε να αποφευχθεί η θέσπιση ενεργειακού φόρου στην πολιτεία της Ουάσιγκτον, πράγμα που τελικά κατόρθωσαν. Από τα συνολικά κεφάλαια και των δύο πετρελαϊκών, το 1 εκατομμύριο δολάρια αφορούσε μόνο τα κοινωνικά δίκτυα.

Τελικά, το 2019, οι πέντε πετρελαϊκοί κολοσσοί θα κάνουν συνολικές επενδύσεις 115 δισ δολαρίων, εκ των οποίων μόλις το 3% θα αφορά έργα χαμηλού ανθρακικού αποτυπώματος.

Για τη διάλυση του 37^{ου} Συνεδρίου και τις εξελίξεις στη ΓΣΕΕ Το συνδικαλιστικό κίνημα βουλιάζει στην κρίση, την αποσύνθεση και την παρακμή

Εν μέσω καταγγελιών για εκτεταμένη νοθεία στην εκλογή δεκάδων αντιπροσώπων, για εργοδοτική παρέμβαση στις εκλογικές διαδικασίες των συνδικάτων, για ανάδειξη διευθυντικών στελεχών από τις εκλογές δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, επικλήσεων για παρέμβαση των ΜΑΤ/αστυνομίας και των δικαστικών αρχών, το 37^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ ματαιώθηκε δύο φορές.

Συνέδριο «βίας και νοθείας»...

Πριν απ' αυτή την κατάληξη, την πρώτη φορά που επιχειρήθηκε να διεξαχθεί το Συνέδριο, στις 14 Μάρτη στην Καλαμάτα, είχε προηγηθεί το «προβλεπόμενο» σκληρό παζάρι μηχανισμών όλων των γραφειοκρατών, για το μοίρασμα των «καρεκλών». Το ΠΑΜΕ, επικαλούμενο 53 νόθους αντιπροσώπους, διευθυντές και εργοδότες (φαινόμενα που δήθεν ανακάλυψε λες και συμβαίνουν για πρώτη φορά ή δεν ανήκουν και στη δική του πρακτική) έβαλε μπροστά ένα **οργανωμένο σχέδιο για βίαιη διάλυση του Συνεδρίου** - διαβλέποντας την πιθανότατη συρρίκνωση των δυνάμεών του - δίνοντας και μια καλή δικαιολογία στους γραφειοκράτες ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ/ΕΑΚ να ζητήσουν από την αστυνομία και τα ΜΑΤ περιφρούρηση των διαδικασιών. Τελικά, στο συνέδριο ήταν παρόντες αστυνομία και εισαγγελέας. Στις 4/4, που επιχειρήθηκε ξανά να πραγματοποιηθεί το Συνέδριο, σε πολυτελές ξενοδοχείο της Ρόδου, η κατάληξη ήταν η ίδια. Είναι περιττό και αηδιαστικό να ασχοληθούμε περισσότερο με τις αθλιότητες της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, που μόνο απαξία προκαλούν στους σκοπούς, τις αρχές και τα οράματα του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος. Καθώς φαίνεται, η κορυφαία συνδικαλιστική οργάνωση της χώρας, η ίδρυση της οποίας στοίχισε αμέτρητες θυσίες στην εργατική τάξη, οδηγείται σε διορισμό διοίκησης από το Πρωτοδικείο, δηλαδή το αστικό κράτος.

Εργοδοτικός συνδικαλισμός και σταλινικοί γραφειοκράτες διασπούν το συνδικαλιστικό κίνημα

Η **αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία** των ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ/ΕΑΚ και η **σταλινική γραφειοκρατία** του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ είναι εξίσου υπεύθυνοι για αυτή την αθλιότητα, για τη διάλυση των οργάνων του συνδικαλιστικού κινήματος (ΣΚ), τον εκφυλισμό και τη βία στα Συνδικάτα, για το ότι φέρνουν όλο και πιο κοντά στο εσωτερικό τους το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής.

Η αστικοποιημένη γραφειοκρατία είχε πάντα την ίδια σχεδόν πολιτική, προσπαθώντας να κρατά υποταγμένα τα Συνδικάτα στο κράτος. Έχει την κύρια ευθύνη για την απαξίωση της ΓΣΕΕ και των Συνδικάτων, τη μετατροπή τους, από όργανα αυτοοργάνωσης των εργαζομένων, σε όργανα έκφρασης της πολιτικής των εργοδοτών, του κεφαλαίου, της ΕΕ και των μνημονίων. Το «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα του 2015 και η «Κοινωνική Συμμαχία» με εργοδοτικές ενώσεις, είναι οι τελευταίες – μέχρι σήμερα – πράξεις μιας πολιτικής «ταξικής συνεργασίας» και «ταξικής ειρήνης», που συμπληρώνουν μια μακρά πορεία προδοτικών ενεργειών και εκφυλισμού.

Οι σταλινικοί γραφειοκράτες, πατώντας στον πολιτικό και οργανωτικό εκφυλισμό που προκάλεσαν οι ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ/ΕΑΚ στη ΓΣΕΕ και τα Συνδικάτα, προσπαθούν να αυτοπροβληθούν ως οι ταξικές δυνάμεις/υπερασπιστές των εργαζομένων, που θα επιφέρουν την κάθαρση στο ΣΚ. Την ίδια στιγμή, προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στο αστικό κράτος και τους εργοδότες, με τα σωματεία σφραγίδες/φαντάσματα του ΠΑΜΕ, τις χωριστές απεργιακές συγκεντρώσεις και πορείες, τις κομματικές παρελάσεις χωρίς σχέδιο και προοπτική, την ηττοπάθεια που σπέρνουν κ.ά. Καταγγέλλουν τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, αλλά χρησιμοποιούν τις ίδιες μεθόδους: εγγραφές διευθυντών, άνεργων, φοιτητών, αγροτών στα σωματεία φαντάσματα που ελέγχουν, προσφυγή στα αστικά δικαστήρια, βία κ.ά.

Τεράστιες ευθύνες έχει και η **άθλια κυβέρνηση ΣΥ-**

ΡΙΖΑ. Όχι μόνο επειδή πρόδωσε την εργατική τάξη, ψηφίζοντας Μνημόνια, ενισχύοντας το μνημονιακό καθεστώς και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης. Αλλά και επειδή σιγοντάρει αυτά τα εκφυλιστικά φαινόμενα, για να ενισχύσει και να επιταχύνει την παράλυση της ΓΣΕΕ και των συνδικαλιστικών οργάνων. Η αντιπαράθεση μεταξύ των γραφειοκρατών δυστυχώς μαίνεται στις πλάτες των εργαζομένων, σε μια περίοδο εξαιρετικά δύσκολη. Η εργατική τάξη δεν θα συγχωρήσει ποτέ το έγκλημα που διαπράττουν ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, χέρι-χέρι με τους σταλινικούς γραφειοκράτες.

Καθόλου όμως δεν βοηθούν και δυνάμεις του εργατικού κινήματος. Το αντίθετο, συμπαρατάσσονται με τη μία ή την άλλη πλευρά και γίνονται μέρος του προβλήματος, ενισχύοντας τη διάσπαση, τη διάλυση και τον εκφυλισμό, σκορπίζοντας κάθε δυνατότητα συγκέντρωσης και ενίσχυσης των εργατικών αντιστάσεων που εκφράζονται εδώ ή εκεί. Έτσι π.χ. το ΝΑΡ τοποθετείται όλο και πιο ανοιχτά ενάντια στην αναγκαιότητα της πάλης στα όργανα του ΣΚ, προτάσσοντας ένα **«άλλο κέντρο αγώνα, απέναντι σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-Ομοσπονδίες»**, και ουσιαστικά δεν βλέπει κανένα πρόβλημα από μια διάλυση της ΓΣΕΕ. Δεν κατανοεί ότι είναι εντελώς διαφορετικό να ξεπερνιέται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία από τους εργαζόμενους, από το να διαλύεται το ΣΚ αφήνοντας μόνο συντρίμια και κενό. Την ίδια στιγμή μάλιστα, επιμένει να αθροίζει το ΠΑΜΕ στις «ταξικές δυνάμεις». Από την άλλη, δυνάμεις όπως π.χ. το ΣΕΚ, έχουν μια τακτική ακολουθητισμού απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, μη βλέποντας ουσιαστικά κανένα θέμα ρήξεων μαζί της. Γι' αυτό άλλωστε, σχεδόν σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις και όχι μόνο, συντάσσεται μαζί της.

Αγώνας για την ενότητα – Ενότητα στους αγώνες

Αυτή η αποτρόπαια κατάσταση δεν πρόκειται να σταματήσει, αν οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στα συμφέροντα των εργαζομένων δεν παλέψουν **για την ενότητα μέσα στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα, στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας του, για την ενότητα μέσα στους αγώνες και τον αγώνα για την ενότητα.** Υπερασπίζοντας έμπρακτα την ανεξαρτησία των συνδικάτων, τον σεβασμό των αποφάσεών τους, την εργατική δημοκρατία και τον ανακλητό χαρακτήρα των εκλεγμένων στα όργανα αντιπροσώπων.

Οργανώνουμε σε μορφές αυτοοργάνωσης (συνδικάτα, επιτροπές αγώνα κ.ά.) την εργατική τάξη και τα πληβειακά στρώματα, όπου υπάρχει ανάγκη, ακόμη και σε ρήξη με τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς. Υπερασπίζουμε αδιάκοπα τα συμφέροντά της, ιδιαίτερα των πιο αδύναμων κομματιών, την ιστορία του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος, ως μέρος της συνολικής συνειδησής της, απέναντι σε όσους τη δυσφημούν ή τη μηδενίζουν. Αυτές είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για **πραγματική ανασυγκρότηση και ανασύνθεση** του εργατικού κινήματος, που θα αποκαταστήσει τα Συνδικάτα ως δομές αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης και θα επαναφέρει τη βαρύτητα και τη σημασία τους στα μάτια των εργαζομένων. Είναι η μόνη λύση που μπορεί να ξηλώσει όλους τους γραφειοκράτες, να περιφρουρήσει πραγματικά τα Σωματεία.

■ Άννα Ασλανίδη

Επίκαιρα...

Σύλληψη 90χρονης στους Αμπελόκηπους για «παράνομη» πώληση τερλικιών

Το μεσημέρι της 21ης Μάρτη, αστυνομικοί του Α.Τ. Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης συνέλαβαν μια ενενήνταχρονη γυναίκα. Διέπραξε το... μεγάλο έγκλημα να πουλάει τερλίκια χωρίς άδεια σε λαϊκή αγορά των Αμπελοκήπων, τα οποία έπλεκε η ίδια προκειμένου να επιβιώσει. Στο τμήμα της πήραν αποτυπώματα και με εντολή εισαγγελέα την προσήγαγαν στην Κεντρική Αστυνομική Διεύθυνση, από όπου αφέθηκε ελεύθερη μετά από 12 ώρες και αφού είχε σχηματιστεί σε βάρος της δικογραφία για πλημμέλημα. Το βίντεο που ήρθε στη δημοσιότητα αποκάλυψε την κατάπτυστη συμπεριφορά των αστυνομικών. Το περιστατικό δεν είναι πρωτόγνωρο, ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη, και φέρνει στη μνήμη μας παρόμοια περιστατικά, όπως αυτά της σύλληψης του καστανά ή της πλανόδιας μουσικού.

Αυτή η στάση της αστυνομίας, αλλά και της δικαστικής εξουσίας, ενισχύεται από τις μνημονιακές κυβερνήσεις και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Η δεύτερη, θέλοντας να ενδυναμώσει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, τους επιτρέπει να μην τιμωρούν αλλά να επιβραβεύουν κάθε αυθαιρεσία των εργοδοτών και να δείχνουν το μίσος και την περιφρόνησή τους μόνο όταν εντοπίζουν μικροπαραβάσεις από φτωχούς, μετανάστες και εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να σταματήσουμε αυτά τα μνημονιακά εγκλήματα. Πρέπει να δημιουργήσουμε τις δικές μας μορφές οργάνωσης, τη δική μας ασπίδα προστασίας, τις δικές μας δομές αλληλεγγύης και αυτοάμυνας για να σωθούμε από τις επιπτώσεις της κρίσης και να τσακίσουμε τις μνημονιακές πολιτικές.

Κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση του περιβάλλοντος και της ίδιας μας της ζωής

Σε πρόσφατη έρευνα του ΟΗΕ, υπολογίστηκε πως η αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη μέχρι το τέλος του αιώνα θα υπερβεί κατά πολύ το όριο των 2 οC. Οι κυριότερες επιπτώσεις θα είναι μεγάλοι και συχνοί καύσωνες και το λιώσιμο των πάγων, με συνέπεια την αύξηση της στάθμης των θαλασσών. Τεράστιες εκτάσεις, κυρίως στις καθυστερημένες χώρες, θα βυθιστούν, οδηγώντας εκατομμύρια ανθρώπους στη μετανάστευση ή ακόμη και στον θάνατο. Παράλληλα, η ασάθεια του καιρού παγκοσμίως θα αυξηθεί, με αποτέλεσμα να αυξηθούν και να δυναμώσουν τα ακραία καιρικά φαινόμενα.

Σε όλο τον πλανήτη, οι εκπομπές ρυπογόνων αερίων αυξάνονται και δεν υπάρχει κανένα σημάδι περιορισμού τους. Υπαίτιοι είναι οι μεγάλες επιχειρήσεις, οι οποίες, για να παράγουν με το μικρότερο δυνατό κόστος, δεν διστάζουν να μολύνουν ασύστολα, καταστρέφοντας ό,τι βρεθεί στο πέρασμά τους, με πλήρη στήριξη και κάλυψη από τα ισχυρά κράτη. Τα τελευταία, με επίσημα υποκρισία, υπογράφουν συμφωνίες και λαμβάνουν «μέτρα» για τον «περιορισμό των ρύπων», ενώ, στην πραγματικότητα, ενδιαφέρονται μόνο για τη μεγιστοποίηση των κερδών.

Όλα αυτά οδήγησαν στην παγκόσμια κινητοποίηση υπεράσπισης του περιβάλλοντος στις 15 Μάρτη, με μαζικές διαδηλώσεις ανά τον κόσμο. Επιπλέον, μόνο το τελευταίο δεκαήμερο του Μάρτη, περίπου 75.000 μαθητές και φοιτητές πλημμύρισαν τους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων (σε Γερμανία, Βέλγιο και αλλού), ενώ είχαν προηγηθεί από τον Γενάρη μαζικότερες κινητοποιήσεις σε Γαλλία, Ιταλία κ.λπ. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και στην Ελλάδα, με χαρακτηριστική αυτή του Βόλου, στην οποία συμμετείχαν περίπου 2.000 άτομα.

Προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα κέρδη τους δεν τους νοιάζει αν θα επιβιώσουμε ή όχι. Οι μόνοι που μπορούμε να αποτρέψουμε την καταστροφή και να σώσουμε το περιβάλλον είμαστε εμείς: η νεολαία και οι εργαζόμενοι, που βιώνουμε τη σαπίλα του συστήματος καθημερινά και έχουμε συμφέρον για τη διατήρηση του πλανήτη και για τις επόμενες γενιές.

Τρομακτική αύξηση των φτωχών εργαζομένων και των ελαστικών σχέσεων εργασίας

Τα παραμύθια της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ για την υποτιθέμενη «έξοδο» από τα μνημόνια, τη μείωση της ανεργίας και τις αυξήσεις στους μισθούς, διαψεύδονται από τρεις έρευνες που πραγματοποιήθηκαν τον τελευταίο μήνα.

Σύμφωνα με την έρευνα του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ για τη μισθωτή εργασία και τους ανέργους (με στοιχεία από το σύστημα ΕΡΓΑΝΗ και τον ΟΑΕΔ), η κατάσταση παραμένει τραγική. Οι θέσεις πλήρους απασχόλησης που έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία έτη αντιστοιχούν μόλις στο 45% του συνόλου, ενώ το 55% αφορά ευέλικτες μορφές απασχόλησης (μερική και εκ περιτροπής απασχόληση). Η ταχεία επέκταση των ελαστικών μορφών απασχόλησης έχει ως αποτέλεσμα το 2018 πάνω από ένας στους πέντε εργαζό-

μενους (22%) στον ιδιωτικό τομέα να εργάζεται με ευέλικτη μορφή απασχόλησης (442.150 εργαζόμενοι με μερική απασχόληση και εκ περιτροπής). Πρέπει να σημειώσουμε ότι, στη διάρκεια των τελευταίων ετών σε ένα σημαντικό κομμάτι των μισθωτών, η σχέση εργασίας τους από πλήρους απασχόλησης μετατράπηκε σε μερικής ή σε εκ περιτροπής απασχόληση. Κατά μέσο όρο από το 2013 έως το 2018 η σχέση εργασίας μεταβάλλεται προς το χειρότερο σε περίπου 53.000 μισθωτούς ετησίως.

Επίσης, η αύξηση του μεγέθους της μισθωτής εργασίας στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας από το 2013 δεν έχει αντίκτυπο στον αριθμό των ανέργων και δεν έχει επιφέρει αντίστοιχη μείωσή τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι από το 2013 μέχρι σήμερα, κατά μέσο όρο, ο μηνιαίος αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων στα μητρώα του ΟΑΕΔ εξα-

κολουθεί να υπερβαίνει το 1.000.000!

Την τραγική κατάσταση επιβεβαιώνει και η έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ: Το 48,5% του πληθυσμού, περίπου 5.100.000 άτομα, «ζει» κάτω από το όριο της φτώχειας, που είναι 382 ευρώ. Και από αυτό, το 48,5% (1.500.000 άτομα) «ζει» σε συνθήκες ακραίας φτώχειας, δηλαδή με λιγότερα από 182 ευρώ τον μήνα! Η σύνταξη για τα μισά νοικοκυριά είναι η βασική πηγή εισοδήματος, με το 43,9% να δηλώνει ότι μειώθηκαν τα εισοδήματά του το 2018 σε σχέση με το 2017. Και αυτή η κατάσταση, στη δημιουργία της οποίας συμμετέχουν οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης, έχει οδηγήσει στη νέα γενιά των φτωχών εργαζομένων.

Τέλος, σε μελέτη του Ευρωπαϊκού Συνδικαλιστικού Ινστιτούτου για τους μισθούς στα ευρωπαϊκά κράτη, που δημοσιεύτηκε στις 27/3/2019, οι μισθοί

των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα το 2018 σε 8 ευρωπαϊκά κράτη (μεταξύ αυτών κι η Ελλάδα) κινήθηκαν σε χαμηλότερα επίπεδα σε σχέση με το 2009. Συγκεκριμένα, στην Ελλάδα, 1 στους 4 εργαζόμενους έχει μηνιαίες αμοιβές κάτω των 600 ευρώ (μικτά), ιδίως σε κλάδους όπως η εστίαση και το εμπόριο.

Από τις παραπάνω έρευνες, οι οποίες επιβεβαιώνουν τη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι, προκύπτει ότι η οικονομική κρίση δεν τελειώνει και ότι η ανάπτυξη δεν φαίνεται στον ορίζοντα, αντίθετα με ό,τι ισχυρίζονται παλιοί και νέοι μνημονιακοί (αλλά δυστυχώς και πολλοί αριστεροί). Αντιθέτως, η οικονομική κρίση οξύνεται και φέρνει ακόμη μεγαλύτερες επιθέσεις και δεινά στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

■ Νίκος Κτενάς

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις σε «Τσαρούχα» (Θεσσαλονίκη) και «Βεάκη 56» (Περιστερί)

«Πατσatzίδικο Τσαρούχας»

Η εργοδοσία στο εστιατόριο «Τσαρούχας» στις 20/8 απέλυσε 4 διανομείς φαγητού -μέλη της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων, με τη μια να είναι και εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. του Συνδικάτου Εργαζομένων Τουρισμού/Επισιτισμού- επειδή διεκδικούσαν τα δικαιώματά τους: με πιέσεις προς την εργοδοσία, καταγγελίες σε Επιθεώρηση Εργασίας και ΙΚΑ, με το Συνδικάτο και την Επιτροπή Αγώνα Διανομέων, κατάφεραν να επιβάλουν στην εργοδοσία να πληρώνει τα νόμιμα! Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον εργοδότη, που μεθόδευσε το κλείσιμο του delivery ξαφνικά, έπειτα από 6 χρόνια πετυχημένης λειτουργίας, ώστε να απαλλαγεί από τις αντιστάσεις των εργαζομένων και να λειτουργεί το κατάστημά του με τους δικούς του παράνομους και αντεργατικούς όρους!

Εντελώς ξεδιάντροπα, την ημέρα των απολύσεων, παραδέχτηκε ευθέως ότι το delivery κλείνει εξαιτίας της εργαζόμενης συνδικαλιστικής που διεκδικεί και ζήτησε από τους απολυμένους 800.000 ευρώ με αγωγή που κατέθεσε για συκοφαντική δυσφήμιση. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, λίγες ημέρες μετά την ένορκη κατάθεση συναδέλφου μπουφετζή που εργάζεται στο κατάστημα, ο Τσαρούχας κάλεσε τον εργαζόμενο στο γραφείο του και τον απείλησε ότι αν δεν παραιτηθεί, θα κινηθεί νομικά εναντίον του. Δεν δίστασε, μάλιστα, να ισχυριστεί ψευδώς ότι καθυβρίστηκε από τον εργαζόμενο. Ουσιαστικά, ο Τσαρούχας ανοίγει τον δρόμο για άλλη μια απόλυση συναδέλφου εντελώς εκδικητικά.

Η επιτροπή αλληλεγγύης στον αγώνα των απολυμένων συνεχίζει τις κινητοποιήσεις με τις ενημερώσεις προς όλη την πόλη, τις μοτοπορείες των διανομένων και τις παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα, μέχρι να παρθούν πίσω οι άκυρες και καταχρηστικές απολύσεις των συναδέλφων, να καταβληθούν άμεσα τα χρωστούμενα δεδουλευμένα, να παρθεί πίσω η κατάπτυστη αγωγή.

Οι εργαζόμενοι κινούνται και σε νομικό επίπεδο. Στις 12 και 15 Απριλίου είναι προγραμματισμένη η εκδίκαση των αγωγών δύο συναδέλφων, για

δεδουλευμένα και άκυρη απόλυση αντίστοιχα. Ήδη τα πορίσματα που έβγαλε το ΙΚΑ δικαίωσαν τους εργαζόμενους.

Σουβλατζίδικο «Βεάκη 56»

Ο συνάδελφος διανομέας μετανάστης από το Πακιστάν Mohammad απολύθηκε και ξυλοκοπήθηκε άγρια από τον εργοδότη και έναν μπράβο του επειδή έπραξε το αυτονόητο: Έκανε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας και στο ΙΚΑ όταν διαπίστωσε ότι ο μισθός και τα ένσημά του ήταν πολύ λιγότερα από όσα θα έπρεπε να είναι (βλ. Συνέντευξη Shakil Chaudhry Mohammad στην «Ε.Π.» Φεβρουαρίου 2019).

Η ανοιχτή επιτροπή αλληλεγγύης στον διανομέα, εδώ και αρκετούς μήνες, πραγματοποιεί μία φορά την εβδομάδα παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα με μοίρασμα κειμένων, πανό, συνθήματα, ανακοίνωση του περιστατικού από ντουντούκα και πορεία στους γύρω δρόμους. Αξίζει να σημειωθεί ότι μετά από τις πρώτες κινητοποιήσεις, ο εργοδότης αναγκάστηκε να ασφαλίσει τους υπόλοιπους εργαζόμενους που απασχολεί.

Ο διανομέας έχει κάνει μήνυση εναντίον του εργοδότη και του μπράβου του, και τις επόμενες μέρες θα καταθέσει και την αγωγή για τις διαφορές δεδουλευμένων.

Η ασυδοσία των εργοδοτών δεν έχει όρια πια. Τα βάρβαρα μνημόνια τους έχουν μετατρέψει σε δεσπότες και εμείς έχουμε γίνει οι σύγχρονοι δούλοι τους. Τα παραδείγματα των συναδέλφων μάς δείχνουν ολοφάνερα ότι πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, να οργανωθούμε στους χώρους δουλειάς μας, να δημιουργήσουμε επιτροπές και σωματεία και να παλέψουμε συλλογικά για την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά μας. Ο κυκλών των νομικιστικών λύσεων δεν οδηγεί πουθενά. Με τους ανυποχώρητους αγώνες μας μπορούμε να επιβάλλουμε τον έναν και μοναδικό νόμο, το δικίο του εργάτη!

■ Αναστασία Ε.

Κάτω τα χεριά από τους αγωνιστές!

Κάτω οι χαλκευμένες κατηγορίες του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης Άμεση αθώωση των συντρόφων

Στις 27/4/2014 κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Χανιά για τις ευρωεκλογές, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν στο σύντροφο Β. Κιτσώνη. Οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σχεδιασμένα στον σύντροφο (ενημερώθηκαν από κάποιο καλοθελητή/χαφιεδάκο), χωρίς να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητά τους. Μάλιστα η βίαιη αυτή επίθεση προκάλεσε και την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών, που σοκαρίστηκαν από το περιστατικό. Παρότι ο σύντροφος αιμορραγούσε ύστερα από χτυπήματα των αστυνομικών στο κεφάλι, κρατήθηκε για ώρες στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί κατηγορήθηκε για αντίσταση κατά της αρχής, απρόκλητη επίθεση, ξυλοδαρμό, ακόμα και για την κλοπή του πορτοφολιού του ενός αστυνομικού, και από πάνω του ζητήθηκε κιόλας να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει και κάποιον «συνεργό»!

Ύστερα από την παρέμβαση και την πίεση τοπικών πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων, η αστυνομία αναγκάστηκε να οδηγήσει τον σύντροφο σε εξέταση από ιατροδικαστή και σε εισαγωγή του σε νοσοκομείο για εξετάσεις, όμως από την πίσω πόρτα για να μην γίνει αντιληπτός από κανέναν και να τον οδηγήσουν τελικά στο αυτόφωρο. Ταυτόχρονα, όπως φαίνεται από το κλητήριο θέσπισμα, ο ιατροδικαστής ανακάλυψε μώλωπες, αμυχές, εκχυμώσεις...στα όργανα της αστυνομίας. Τρία χρόνια μετά η Αστυνομία Χανίων με την συνενοχή της κυβέρνησης ξεθάβει και επαναφέρει το περιστατικό με ακόμα περισσότερα ψέματα, σέρνοντας και τον σύντροφο Γ. Φουφουδάκη στα δικαστήρια και κατηγορεί:

- τον Β. Κιτσώνη για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης στους δύο αστυνομικούς
- τον σύντροφο Γ. Φουφουδάκη για κλοπή πορτοφολιού αστυνομικού και τ
- και τους δυο μαζί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας στο υποκατάστημα του ΟΤΕ!

Ύστερα από πέντε χρόνια και τρεις αναβολές η δίκη αναμένεται να διεξαχθεί στις 17/4, ένα μήνα περίπου πριν τις ευρωεκλογές. Οι διώξεις αυτές είναι καθαρά πολιτικές. Η αστυνομία των Χανίων επιτέθηκε στοχευμένα στον σύντροφο γνωρίζοντας από τον χαφιεδάκο τους, ότι διακινούσε υλικό που προπαγάνδιζε την έξοδο της χώρας από το Ευρώ και την Ε.Ε., την Κυβέρνηση των Εργαζομένων, τον διεθνισμό και την επανάσταση. Σε μια πόλη όπως τα Χανιά, που έχει γίνει λημέρι των φονιάδων του ΝΑΤΟ, η κατασκευή αυτών των κατηγοριών έχει σαν σκοπό να τρομοκρατήσει όσους θέλουν να αγωνιστούν για το τσάκισμα των μνημονίων, την διάλυση της αντιδραστικής και ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και συνολικά για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

ΣΜΕΘ: Σημαντική επιτυχία η Απεργία στις 19/3 Συνεχίζουμε πιο Ενωτικά, Αποφασιστικά, Δυναμικά, μέχρι την Νίκη!

Στις 19 Μάρτη κορυφώθηκε η δίμηνη κινητοποίηση του σωματείου μας ενάντια στην αντεργατική και νεοφιλελεύθερη προσφυγή της ΟΕΦΕ (Ομοσπονδία Εκπαιδευτικών Φροντιστών Ελλάδας) στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) που εκδικαζόταν εκείνη τη μέρα.

Με την προσφυγή αυτή οι φροντιστηριάρχες ζητούν την κατάργηση των διατάξεων του νόμου Φίλη (2016), με τις οποίες το πλήρες ωράριο των εκπαιδευτικών (εργαζόμενων σε φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης και Ξένων Γλωσσών) ορίζεται στις 21 ώρες εβδομαδιαία. Ζητούν, δηλαδή, ένας καθηγητής να εργάζεται 40 ώρες την εβδομάδα σε φροντιστήριο για να μπορέσει να λάβει τον βασικό μισθό! Τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων του κλάδου δεν συμπληρώνει καν το πλήρες ωράριο των 21 ωρών, ή δουλεύει σε 2 και 3 εργοδότες για να το συμπληρώσει. Με άλλα λόγια, αυτό που ζητούν οι εργοδότες είναι να διπλασιαστούν οι ώρες εργασίας μας και ο μισθός να μείνει ο ίδιος με πριν – ή αλλιώς το ωρομίσθιο των μισθωτών εκπαιδευτικών να πέσει από τα 6,70 ευρώ μικά στα 3,5. Με τις σημερινές συνθήκες, δηλαδή, ένας εκπαιδευτικός να ζει στην καλύτερη περίπτωση με 300 ευρώ το μήνα! Παράλληλα, αν γίνει δεκτή η προσφυγή, τεράστιες θα είναι και οι απώλειες των ασφαλιστικών ταμείων (περισσότερα από 100 εκατομμύρια ευρώ ετησίως) καθώς με τη μείωση του ωρομισθίου οι εργοδοτικές εισφορές θα καταβαραθωθούν.

Η κίνηση αυτή δείχνει την κατάσταση που επικρατεί στην αγορά εργασίας –εξελίσσεται σε πραγματική ζούγκλα για τους μισθωτούς– με την πλήρη κάλυψη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και όλων των προηγούμενων μνημο-

νιακών. Οι εργοδότες των φροντιστηρίων εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο κάθε μνημονιακό νόμο, ισοπεδώνοντας τα εργασιακά μας δικαιώματα επί μία δεκαετία. Απομυζούν χιλιάδες ευρώ από το υστέρημα των λαϊκών οικογενειών, απολαμβάνουν ένα ιδιαίτερο καθεστώς ασυλίας, είναι πρωταθλητές στην απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία, στη μη καταβολή δώρων και επιδομάτων... Τώρα ζητούν τώρα ανερυθρίαστα να υποδιπλασιάσουν τους μισθούς μας και να διπλασιάσουν εν μια νυκτί τα κέρδη τους!

Το ΣΜΕΘ (Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης) ξεκίνησε από τις αρχές Φλεβάρη μια σταθερή καμπάνια ενάντια σε αυτήν την επίθεση. Πραγματοποίησε δεκάδες εξορμήσεις με προκήρυξη και αφίσα για την ενημέρωση των συναδέλφων σχεδόν σε κάθε φροντιστήριο της Θεσσαλονίκης. Έκανε πολυάριθμες παρεμβάσεις σε ΜΜΕ, συνομίλησε με πολλούς εκπαιδευτικούς για τα προβλήματα του κλάδου, για τη συγκεκριμένη επίθεση και για το πώς μπορούμε να τη σταματήσουμε. Πραγματοποίησε δύο παραστάσεις διαμαρτυρίας στα γραφεία της ΟΕΦΕ στη Θεσσαλονίκη, μία παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, παρεμβάσεις στην πόλη για ενημέρωση των υπόλοιπων εργαζομένων και της νεολαίας καθώς και μία συνέντευξη τύπου.

Κορύφωση αποτέλεσε η απεργία στις 19/3 που προκήρυξε η ΟΙΕΛΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργιών Ελλάδας). Το Σωματείο έδωσε όλες του τις δυνάμεις στην προετοιμασία και οργάνωση της απεργίας στη Θεσσαλονίκη. Το αποτέλεσμα ήταν ελπιδοφόρο. Δεκάδες συνάδελφοι, κυρίως νέοι, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του σωματείου και διαδήλωσαν στην πόλη, περνώντας από τα γραφεία της ΟΕΦΕ και καταλήγοντας στο Υπουργείο. Στην απεργιακή διαδήλωση

συμμετείχαν με απόφασή τους και οι σύλλογοι φοιτητών Φυσικού και Πληροφορικής. Στη σχεδόν 20χρονη ιστορία του Σωματείου μας, η κινητοποίηση και η συμμετοχή των συναδέλφων αποτε-λεί όντως μια τομή. Η συμμετοχή στην απεργιακή κινητοποίηση στις 19/3, μπορεί να συγκριθεί μόνο με την κινητοποίηση του ΣΜΕΘ στην μεγαλειώδη Γενική Πανεργατική Πανελλαδική Απεργία ενάντια στον ασφαλιστικό νόμο Γιαννίτση το 2002.

Ωστόσο, η κατάσταση στον χώρο των μισθωτών εκπαιδευτικών, αλλά και συνολικά στο συνδικαλιστικό κίνημα, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για εφησυχασμό. Πρόκειται για έναν χώρο κατακερματισμένο, όπου κυριαρχεί και καλλιεργείται σκόπιμα η ατομικοποίηση, ενώ η εργοδοσία είναι πολύ καλά οργανωμένη και με προνομιακές σχέσεις με τα κέντρα εξουσίας. Η συνδικαλιστική πυκνότητα των εργαζομένων είναι εξαιρετικά μικρή, ενώ την κατάσταση δυσχεραίνει η στάση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών παρατάξεων και σωματείων που υπάρχουν στο χώρο. Ενδεικτικά σημειώνουμε ότι:

- α) Στη Θεσσαλονίκη, το ΣΕΦΙΕ (ελέγχεται από το ΠΑΜΕ), όχι απλά δεν συμμετείχε στην απεργία, όχι απλά δεν την οργάνωσε, αλλά δεν μίληκε στον κόπο να γράψει έστω μισή αράδα στο site του! Καμιά διαφοροποίηση σε αυτό δεν υπήρξε ούτε από την μειοψηφία του σωματείου (συνδικαλιστικές δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).
- β) Στην Αθήνα, τα δύο σωματεία (ΣΕΦΚ που

ελέγχεται από τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς και «Βύρωνας» που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ), παρά τις σαφέστερα μεγαλύτερες αριθμητικές δυνατότητες που υπάρχουν, αρκέστηκαν μάλλον σε κάποιες χλιαρές ανακοινώσεις και περιορισμένη καμπάνια, αποτέλεσμα της οποίας ήταν και η συγκέντρωση περίπου 100 συναδέλφων έξω από το ΣτΕ την ημέρα της απεργίας.

Η απεργία της 19/3 αφήνει σημαντική παρακαταθήκη για τους αγώνες που έχουμε μπροστά μας. Όχι μόνο για να απορριφθεί η κατάπτυστη προσφυγή των εργοδοτών αλλά κυρίως για να αποτελέσει αυτή η απεργία το ξεκίνημα ενός μαχητικού, διεκδικητικού, δημοκρατικού και άμεσης συμμετοχής συνδικαλισμού των εργαζομένων. Πράγμα που αποτελεί αφενός τη μοναδική δυνατή απάντηση απέναντι στις αιτίες και στους υπαίτιους της κρίσης και αφετέρου ικανή και αναγκαία συνθήκη για την υπογραφή ενιαίας ΣΣΕ για όλους τους εργαζόμενους του χώρου, με αξιοπρεπείς όρους εργασίας. Απαραίτητο όρο για αυτό αποτελεί η αποφασιστική ενίσχυση και μαζικοποίηση του ΣΜΕΘ, η οργάνωση σε επιτροπές αγώνα ανά χώρο δουλειάς και γειτονιά, η δημιουργία νέων, ενωτικών και μαχητικών σωματείων και στις υπόλοιπες πόλεις.

ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ: Η ΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΓΚΙΛΟΤΙΝΑ

Ξεκινά στις 12 Απριλίου, στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής και εν μέσω 24ωρης απεργίας και συλλαλητηρίων των καθηγητών, η συζήτηση του νομοσχεδίου για τη «νέα» Γ' τάξη Γενικού Λυκείου και το «νέο» σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Θα εφαρμοστεί για πρώτη φορά στους μαθητές που σήμερα φοιτούν στη Β' Λυκείου, πράγμα πρωτόγνωρο. Η βιασύνη του Υπουργείου οφείλεται στο ότι το νομοσχέδιο αυτό είναι ανεκπλήρωτη μνημονιακή υποχρέωση προς τους «θεσμούς» και φυσικά αποτελεί και πολιτική επιλογή της κυβέρνησης. Άλλωστε, είναι πασιφανές ότι ακολουθεί πιστά τις οδηγίες-εντολές της έκθεσης του 2018 του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση στην Ελλάδα.

Χτυπούν τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών

Προσπαθούν να τσακίσουν μια σημαντική κατάκτηση του κινήματος από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, δηλαδή να παίρνουν απολυτήριο Λυκείου όλα τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης και να σπουδάζουν δωρεάν στα δημόσια πανεπιστήμια.

Επιβάλλεται μνημονιακός κόφτης στην απόκτηση του απολυτηρίου, αφού για αυτό θα μετρούν κατά 40% οι βαθμοί σε πανελλαδικού τύπου εξετάσεις σε 4 μαθήματα (3 μαθήματα προσανατολισμού και συνεξέταση γλώσσας και λογοτεχνίας), που θα διδάσκονται 6 ώρες εβδομαδιαίως το καθένα.

Τα θέματα θα ορίζονται από τους καθηγητές σε επίπεδο δήμου ή νομού, τα ονόματα των μαθητών θα σφραγίζονται και τα γραπτά θα διορθώνονται από καθηγητές άλλων σχολείων. Πολλοί μαθητές δεν θα μπορούν λοιπόν να πάρουν απολυτήριο και άρα δεν θα έχουν λόγο να φοιτούν σε Γενικό Λύκειο. Έτσι, μετά το γυμνάσιο θα οδηγηθούν είτε εκτός σχολείου είτε στα ΕΠΑΛ, που θα μετατραπούν σε σχολές κατάρτισης και μαθητείας. Η εξαναγκαστική στροφή του μεγαλύτερου ποσοστού των μαθητών στην κατάρτιση είναι άλλωστε διακηρυγμένος στόχος της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Το απολυτήριο θα μετράει στον βαθμό πρόσβασης στην τριτοβάθμια κατά 10% αρχικά, ποσοστό που θα αυξάνεται σταδιακά (την πρώτη χρονιά δεν θα μετρήσει λόγω των αντιδράσεων).

Εργαλείο «Ορθολογικής» Διαχείρισης Προσωπικού - Αξιολόγησης - Απολύσεων

Το ωρολόγιο πρόγραμμα της Γ' Λυκείου μειώνεται κατά 3 ώρες ανά εβδομάδα, που σημαίνει 10.000 ώρες λιγότερες πανελλαδικά και 500 λιγότερες θέσεις εκπαιδευτικών. Οι περισσότερες ώρες κόπηκαν από ειδικότητες όπου υπάρχουν ελλείψεις (μαθηματικοί, βιολόγοι), ενώ κάποιες ειδικότητες (π.χ. ξένων γλωσσών, τεχνολόγοι) πετιούνται έξω από το Λύκειο, καθώς αντίστοιχες περικοπές αναμένονται και στις Α' και Β' Λυκείου.

Με βάση τις επιδόσεις των μαθητών σε αυτές τις... «αντικειμενικές» εξετάσεις θα αξιολογούνται τα σχολεία και οι εκπαιδευτικοί. Η συρρίκνωση του Λυκείου, σε συνδυασμό με τη μείωση των ωρών διδασκαλίας, θα οδηγήσει σε εκρηκτικές υπεραριθμίες, μετακινήσεις και, τελικά, απολύσεις.

Η κοροϊδία της «Ελεύθερης» Πρόσβασης, η αύξηση του ανταγωνισμού και το πάρτι των φροντιστηρίων

Στο τέλος της Β' Λυκείου οι μαθητές θα συμπληρώνουν μηχανογραφικό με 10 προτιμήσεις. Με βάση αυτό, τα τμήματα των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων θα χαρακτηρίζονται ως Τμήματα Ελεύθερης Πρόσβασης (ΤΕΠ) ή Τμήματα Υψηλής Ζήτησης (ΤΥΖ). Όσοι μαθητές στις δηλώσεις τους δεν πετύχουν κανένα ΤΕΠ (εφόσον βέβαια πάρουν απολυτήριο μέσα από τη σκληρή εξεταστική διαδικασία που αναλύσαμε πριν), θα δώσουν πανελλαδικές στα 4 εξάωρα μαθήματα. Όσοι έχουν έστω και ένα τμήμα ΤΕΠ, θα πρέπει τον Φεβρουάριο της Γ' Λυκείου να αποφασίζουν αν θέλουν να μπουν σε αυτό με το απολυτήριο ή αν θα δώσουν πανελλαδικές για εισαγωγή σε ΤΥΖ, χάνοντας όμως το δικαίωμα να εισαχθούν σε ΤΕΠ. Ακόμη, θα δηλώνουν τμήματα μόνο ενός επιστημονικού πεδίου. Για όσους εισαχθούν στα ΤΕΠ, δεν προβλέπεται δυνατότητα μετεγγραφής.

Τέλος, η ύλη στα 4 μαθήματα αυξάνεται

κατά πολύ, οπότε η παραπαιδεία εκτοξεύεται.

Υποβαθμίζεται το απολυτήριο των ΕΠΑΛ

Το απολυτήριο των ΕΠΑΛ δεν θα οδηγεί σε εισαγωγή σε κάποιο ΤΕΠ. Οι απόφοιτοί τους προορίζονται για τα διετή προγράμματα που δημιουργούνται στην «τριτοβάθμια» εκπαίδευση, με βάση τις ανάγκες της αγοράς, και παρέχουν «βεβαιώσεις σπουδών» και όχι πτυχία. Όσοι θέλουν να περάσουν σε πανεπιστήμιο θα πρέπει να δίνουν πανελλαδικές εξετάσεις. Το ποσοστό πρόσβασης των μαθητών των ΕΠΑΛ στα πανεπιστήμια είναι 5% και στα ΤΕΙ 20% (ουσιαστικά μηδενίζεται, αφού σχεδόν όλα τα ΤΕΙ καταργούνται ή συγχωνεύονται με ΑΕΙ).

Ανοίγει ο δρόμος για περαιτέρω ιδιωτικοποίηση των Πανεπιστημίων

Η διάκριση των τμημάτων σε ΤΕΠ και ΤΥΖ είναι ουσιαστικά η αξιολόγησή τους — και μάλιστα όχι βάσει επιστημονικών κριτηρίων ή αναγκών της κοινωνίας αλλά με βάση τη ζήτηση — και σε συνδυασμό με τη συνεχιζόμενη υποχρηματοδότησή τους θα οδηγήσει σε κλείσιμο πολλά από αυτά.

Το νομοσχέδιο αυτό πρέπει να αποσυρθεί! Μαθητές, φοιτητές, γονείς και εκπαιδευτικοί πρέπει να αντισταθούμε για να επιβάλουμε 12χρονη δημόσια, ενιαία και δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά και πραγματικά ελεύθερη πρόσβαση σε δημόσια και δωρεάν πανεπιστήμια.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Στις 10 Απριλίου

Στηρίζτε-Ψηφίστε Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Το νέο «success story» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ περί τέλους των μνημονίων είναι η σταθεροποίηση ενός αιώνιου μνημονιακού καθεστώτος, με εποπτεία και αιματοβαμμένους στόχους πλεονασμάτων. Η υποτιθέμενη «αύξηση» του κατώτατου μισθού είναι μια απάτη, καθώς με τη μείωση του αφορολόγητου θα χαθούν ένας έως τρεις μισθοί.

Το 46% του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, τα εργατικά ατυχήματα-δολοφονίες αυξάνονται ραγδαία, η ανεργία στους νέους είναι 50% και το 1/3 της νεολαίας μεταναστεύει. Το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, με απάνθρωπες συνθήκες εργασίας, απουσία εργατικού δικαίου, ανασφάλιστη εργασία, μισθούς φιλοδωρήματα χωρίς επιδόματα και δώρα, τραμπουκισμούς σε εργαζόμενους που διεκδικούν, είναι η πραγματικότητα, ενώ έρχεται Αρμαγεδδώνας μέτρων που έχουν ήδη ψηφιστεί (μείωση αφορολόγητου και συντάξεων, «κόκκινα» δάνεια, πλειστηριασμοί, κατασχέσεις κ.ά.). Είναι ηλίου φα-εινότερο ότι όποια κυβέρνηση και αν έρθει, Τσίπρα, Μητσοτάκη ή μιας συνενργασίας κομμάτων, θα είναι χειρότερη από τις προηγούμενες, καθώς η οικονομική κρίση βαθαίνει και χειροτερεύει.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ εμπλέκει τη χώρα στους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ σε Μέση Ανατολή και Βαλκάνια, ενώ πολλές εστίες πολέμου βρίσκονται κοντά μας. Ο κύριος εχθρός του λαού βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα, υπογράφει μνημόνια, καταργεί δικαιώματα, διαλύει την παιδεία, την υγεία και την κοινωνία. Η επίθεση που δεχόμαστε είναι συντονισμένη και ταξική! Έτσι πρέπει να είναι και η αντεπίθεσή μας... ταξική και διεθνιστική!

Η κατάσταση στην εκπαίδευση δεν απέχει από αυτή της υπόλοιπης κοινωνίας. Είναι ρη-μαγμένη από τη χρόνια υποχρηματοδότηση (-80% σε 10 χρόνια) και τους αντιεκπαιδευτικούς νόμους. Ο μνημονιακός στόχος της κατάργησης της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, η προσαρμογή της στη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, εφαρμόζεται πιστά. Η πολύπλευρη επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση περιλαμβάνει τα εξής:

- Νόμος Γαβρόγλου: Δίνει τη δυνατότητα για συγχωνεύσεις express με μια υπουργική απόφαση και γενικεύει τα διδάκτρα στα μεταπτυχιακά. Εισάγει τα Διετή Προγράμματα Σπουδών, που μετατρέπουν τα πανεπιστήμια σε σούπερ μάρκετ γνώσεων, καταργώντας την έννοια του πτυχίου και υποβαθμίζοντας την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

- Συγχωνεύσεις ΤΕΙ- ΑΕΙ και δημιουργία νέων «πανεπιστημίων»- εκτρωμάτων: Στόχος τους, σε συνδυασμό και με τον νέο τρόπο εισαγωγής, είναι μια πολύ μικρότερη τριτοβάθμια εκπαίδευση, με δραστικά λιγότερους φοιτητές, σχολές πολλών ταχυτήτων και ριζική μείωση της χρηματοδότησης.

- Διάλυση επαγγελματικών δικαιωμάτων και πτυχίων: Παράρτημα διπλώματος και «διαβίου μάθησης» οδηγούν σε ατομικό κανιβαλισμό και κυνήγι τίτλων, πιστοποιήσεων και πιστωτικών μονάδων. Το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας αφαιρεί από το πτυχίο των καθηγητικών σχολών τη δυνατότητα διδασκαλίας, ενώ συνδέεται με το Προσοντολόγιο. Το διάταγμα 99 για τους μηχανικούς είναι στην ίδια κατεύθυνση.

- Διδάκτρα: Ο ν. Γαβρόγλου αναφέρεται και στην αυτοχρηματοδότηση των πανεπιστημίων. Η χρηματοδότηση έχει τσεκουρωθεί και κάθε ίδρυμα πρέπει να βρίσκει πόρους.

Πρυτάνεις, πολιτικοί και δήμαρχοι ζητούν, ανοιχτά, επιβολή διδασκτρων. Άλλωστε, σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ και την ΕΕ, στην Ελλάδα της κρίσης, των μνημονίων και της ανεργίας, οι φοιτητές είναι αδιανόητο να φοιτούμε δωρεάν.

Με μια νέα, καλά ενορχηστρωμένη επίθεση στο άσυλο, προσπαθούν να εφαρμόσουν αυτά τα σχέδια. Θέλουν τα ναρκωτικά στα πανεπιστήμια, ώστε να κρατούν τη νεολαία ναρκωμένη μεταφορικά και κυριολεκτικά, και επιτίθενται στο κίνημα, ταυτίζοντας τους αγώνες με το εμπόριο ναρκωτικών. Το ίδιο το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παλέψει για να τους πετάξει έξω από τις σχολές και να συγκρουστούμε με οποιαδήποτε λογική ανοχής.

ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ!

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, πρέπει να απαντήσουμε με όπλα τη συλλογική μας δράση και την αυτοοργάνωση. Το φοιτητικό κίνημα διανύει μια άσχημη περίοδο, δεν απαντά κεντρικά στις διάφορες επιθέσεις, αδυνατεί να πάρει μαζικές αγωνιστικές αποφάσεις. Παρ' όλα αυτά, έχει δυνατότητες να ανασυγκροτηθεί και να αντεπιτεθεί.

Στους φοιτητές και τους νέους εξαπολύεται μια πολύ άγρια επίθεση, η οποία δεν επιδέχεται ατομικές λύσεις (μετανάστευση, κυνήγι πτυχίων, πιστοποιήσεων κ.λπ.). Τον δρόμο μάς δείχνουν οι νεολαιίστικοι και εργατικοί αγώνες που ξεσπούν σε πολλές χώρες. Πρέπει να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας, με συχνές γενικές συνελεύσεις των συλλόγων, όπου πρέπει να συζητάμε τα πραγματικά μας προβλήματα και να αποφασίζουμε κινητοποιήσεις και πώς αυτές θα οργανωθούν, τον συντονισμό με τους συλλόγους που θα κινούνται σε ανάλογη κατεύθυνση. Με καταλήψεις, διαδηλώσεις και εξωστρεφείς προς την κοινωνία δράσεις να δείξουμε την αποφασιστικότητά μας, να πυροδοτήσουμε αγώνες από όλα τα πληττόμενα στρώματα και να ενωθούμε σε κοινό αγώνα για τη ζωή και το μέλλον μας. Ως φοιτητές, πρέπει να στηρίζουμε και να δείχνουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σε εργατικούς αγώνες, κινητοποιήσεις, απεργίες. Για να βάλουμε στοπ στη διάλυση του μέλλοντός μας, η σύνδεση του φοιτητικού με το εργατικό κίνημα είναι απαραίτητη προϋπόθεση.

Για να γίνουν αυτά πράξη πρέπει να επιταχύνουμε την ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος και να ξεμπερδεύουμε με προδοτικές και αναποτελεσματικές πολιτικές:

- **ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-ΜΠΛΟΚΟ:** Θέλουν την εφαρμογή των μνημονίων στην εκπαίδευση, χτυπούν με κάθε τρόπο το φοιτητικό κίνημα και στηρίζουν κάθε βάρβαρο μέτρο.

- **ΠΚΣ:** Σπέρνει την ηττοπάθεια και την απογοήτευση, διαιρεί και αποπροσανατολίζει. Είναι εμπόδιο στις Γενικές Συνελεύσεις, καλλιεργεί τη λογική της ανάθεσης και σπέρνει συνεχώς αυταπάτες. Χτυπάει λυσσαλέα όποιον βρίσκεται στα αριστερά της, εκφράζει όλο και πιο δεξιές και «πατριωτικές» θέσεις (ελληνοτουρκικά, Μακεδονικό). Έχει αποδεχτεί πλήρως τον ν. Γαβρόγλου, συμφωνεί με τις συγχωνεύσεις και εκμεταλλεύεται την υποχώρηση του κινήματος για να μετατρέψει τους συλλόγους σε σφραγίδες στα χέρια του ΚΚΕ.

- **ΕΑΑΚ:** Δεν μπορούν να τους επιπτεντούμε. Θεωρούν την ΠΚΣ αγωνιστική δύναμη ακολουθώντας την. Αδυνατούν να χαράξουν κεντρική πολιτική και χαρακτηρίζονται από ακραίο συντεχνιασμό. Συγκρο-

τούν κοινά ψηφοδέλτια με ΑΡΕΝ και ΑΡΑΙΝ και πολιτικά τα τελευταία χρόνια έχουν πραγματοποιήσει μια αρκετά δεξιά στροφή. Τέλος, αναπαράγουν εκλογικές-κοινοβουλευτικές αυταπάτες, που στην περίπτωση των σχημάτων ΕΑΑΚ που πρόσκεινται στη ΛΑΕ φτάνουν μέχρι το σερβίρισμα ενός σχεδίου ίδιου με αυτό του ΣΥΡΙΖΑ, που αυτή τη φορά όμως υποτίθεται ότι δεν θα συνθηκολογήσει.

Μπροστά μας έχουμε μια σειρά από κρίσιμους αγώνες. Έχουμε χρέος να παλέψουμε για το δικαίωμά μας στη δημόσια και δωρεάν παιδεία, να συγκρουστούμε με τις κυβερνήσεις, τα μνημόνια και τους υπηρέτες τους μέσα στα πανεπιστήμια. Να παλέψουμε ενάντια στο ρατσιστικό δηλητήριο και την απειλή του πολέμου. Να αγωνιστούμε όχι μόνο για τα δικαιώματα που μας κλέβουν, αλλά και για τη ζωή και το μέλλον που μας αξίζει. Πρέπει να οπλιστούμε με τα καλύτερα εφόδια για τους

Μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στο Νέο Λύκειο

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, μετά από δύο χρόνια διαβουλεύσεων, προχωρά στη κατάθεση του νομοσχεδίου για το «Νέο Λύκειο» και την αλλαγή του τρόπου εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Όσο και αν ο υπ. Παιδείας Κώστας Γαβρόγλου το παρουσιάζει ως ένα «χτύπημα» στην παραπαιδεία και διαδίδει το μύθο της «ελευθέρης πρόσβασης» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, η πραγματικότητα για τους μαθητές είναι διαφορετική. Η Γ' Λυκείου των ΓΕΛ μετατρέπεται σε τάξη «προετοιμασίας» για την τριτοβάθμια, με αυξημένη ύλη στα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα, υποχρεώνοντας όλους τους μαθητές να πάνε στο φροντιστήριο προκειμένου να ανταπεξέλθουν. Πρόκειται για ένα εξεταστικό κάτεργο με «πανελλαδικού τύπου» εξετάσεις πλέον και για την απόκτηση του απολυτηρίου. Έτσι ουσιαστικά αποκλείονται από το ΓΕΛ όσοι μαθητές δεν στοχεύουν στην εισαγωγή τους σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, και κατευθύνονται στην φθηνή κατάρτιση και τη μαθητεία. Η εισαγωγή στα ΤΕΠ (Τμήματα Ελεύθερης Πρόσβασης) με βαθμό απολυτηρίου χωρίς πανελλαδικές εξετάσεις αφορά μόνο σχολές χαμηλής ζήτησης της επαρχίας και, κυρίως, αποτελεί μια αφορμή για τη συγχώνευση ή και κατάργηση των τμημάτων αυτών.

Μαθητικές κινητοποιήσεις

Τον Μάρτιο εμφανίστηκαν ξανά στο προσκήνιο οι μαθητές με αφορμή τη κατάθεση του νομοσχεδίου. Το *mathites.gr* (ΚΝΕ), κάλεσε σε καταλήψεις και πορείες την Δευτέρα 18/3. Η πορεία στο κέντρο της Αθήνας συγκέντρωσε πάνω από χίλιους μαθητές και αποτέλεσε ένα ελπιδοφόρο πρώτο βήμα. Σε διάφορες πόλεις πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις μαθητών και καταλήψεις. Η αστυνομία προσπάθησε με πολλούς τρόπους να τρομοκρατήσει τους μαθητές. Στην Αθήνα έγινε αναιτία χρήση χημικών κατά την ολοκλήρωση της πορείας, με προφανή στόχο τον εκφοβισμό των μαθητών. Επιπλέον, την συγκεκριμένη μέρα υπήρξε εισβολή της αστυνομίας στο 4^ο ΓΕΛ Καρδίτσας που τελούσε υπό κατάληψη. Η αστυνομία προχώρησε σε προσαγωγή όσων μαθητών ήταν στο σχολείο! Πραγματοποιήθηκε ακόμα μια συγκέντρωση την Δευτέρα 1/4 στο Υπουργείο Παιδείας. Η συγκεκριμένη συγκέντρωση ήταν φανερά πιο άμαζη, ενώ το υπουργείο δέχτηκε «αντιπροσωπεία» από την «Συντονιστική Επιτροπή Μαθητών Αθήνας» (ΚΝΕ). Το *mathites.gr* καλεί ξανά σε πορείες και κλειστά σχολεία την μέρα κατάθεσης του Νομοσχεδίου στη Βουλή.

Απουσία άλλης συγκροτημένης κίνησης, τα καλέσματα της ΚΝΕ μπορούν να αποτελέσουν αφορμή, ώστε να συσπειρωθούν στο δρόμο αγωνιστικά κομμάτια μαθητών από διάφορα σχολεία, το οποίο έγινε πράξη στις 18/3. Όμως δεν χωράνε αυταπάτες για τον ρόλο και τα όρια αυτής της δύναμης. Οι διακυρήξεις «αγωνιστικότητας» και τα καλέσματα «ανατροπής» προς τους μαθητές φτάνουν μόνο να ρίξουν στάχτη στα μάτια της νεολαίας. Το μαθητικό κίνημα χρειάζεται πολλά περισσότερα από μία επετειακή εμφάνιση το δρόμο κάθε Οκτώβρη και κάθε Μάρτη, χωρίς καμία προοπτική συνέχισης και διεύρυνσης του αγώνα.

Οι μαθητές οφείλουν να απαντήσουν στα σχέδια του Υπουργείου. Πρώτο βήμα πρέπει να είναι η συγκρότηση σε κάθε σχολείο πρωτοβουλιών αγώνα, οι οποίες θα καλέσουν σε συνελεύσεις στα σχολεία, ώστε να ενημερωθούν οι μαθητές για τις ολέθριες συνέπειες του νομοσχεδίου και να αντικρούσουν την ψευδή προπαγάνδα της κυβέρνησης. Χρειάζονται εξωστρεφείς δράσεις σε γειτονιές, πλατείες και σε άλλα σχολεία ώστε να εξαπλωθεί ο αγώνας, και επόμενο βήμα είναι το κάλεσμα σε κατά τόπους συλλαλητήρια. Οι μαθητές μέσα από τις συνελεύσεις τους στα σχολεία να αναπτύξουν τον δικό τους αυτοοργανωμένο αγώνα, με καταλήψεις και διαδηλώσεις, και να εκλεγουν τα δικά τους, πραγματικά συντονιστικά.

Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο είναι μόνο ένα επεισόδιο στη συνεχιζόμενη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης. Καμία μάχη δεν θα τελειώσει με την κατάθεση ή την ψήφισή του. Απαιτείται όμως η αναζωπύρωση των αντιστάσεων μας. Να προετοιμάσουμε την μαθητική αντεπίθεση ενάντια στη διάλυση του δημόσιου και δωρεάν Λυκείου που έχουν εξαπολύσει οι μνημονιακές κυβερνήσεις. Με τους φοιτητές και τους εκπαιδευτικούς να προχωρήσουμε σε ένα πανεκπαιδευτικό μέτωπο που θα συμπαρασύρει εργαζόμενους στον αγώνα ενάντια στις πολιτικές φτώχειας και διάλυσης των ζώων μας!

αγώνες που έρχονται, με ένα συγκροτημένο και αποτελεσματικό πρόγραμμα με μαχητική κατεύθυνση. Εισιχνύουμε, οικοδομούμε και παλεύουμε με τη ΣΣΠ, για να επιβάλουμε τις ανάγκες μας στην πράξη και να ανοιξο-με τον δρόμο για τη μόνη ρεαλιστική διέξο-δο από την κρίση, τον Σοσιαλισμό. _

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2019

Κάτω τα Μνημόνια και το Πολιτικό Τ

Έξω από την καταστροφή Ευρώ-ΕΕ-Ν

Σε Ελλάδα και Ευρώπη: Κυβέρνηση των Ερ

ΣΤΗΡΙΞΤΕ - ΨΗΦΙΣΤΕ Ο

**Στις Ευρωεκλογές,
κυβέρνηση (ΣΥΡΙΖΑ
και «προοδευτικά»
ρετάλια) και δήθεν
αντιπολίτευση
(ΝΔ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.),
ο ένας χειρότερος
μνημονιακός απ'
τον άλλο, παίζουν
το γνωστό παιχνίδι
εξαπάτησης του
ελληνικού λαού.**

Οι χρεοκοπημένες δυνάμεις, που μας οδήγησαν στην καταστροφή, ζητούν να τους ξαναψηφίσουμε στις Ευρωεκλογές για να μας σώσουν άλλη μια φορά! Διαγκωνίζονται ποιος είναι καλύτερος συννομιλητής των «θεσμών» - ιμπεριαλιστών και των «αγορών». Παπαγαλίζουν λυσσασμένα ότι η «ευρωπαϊκή πορεία» είναι μονόδρομος, ότι έξω από Ευρώ/ΕΕ μας περιμένει χάος. Από τα ΜΜΕξαπάτησης εξαπολύουν απύθμενα ψέματα για «αποκατάσταση των αδικιών» και «ανάπτυξη», για τη Μακεδονία, για τη Βενεζουέλα και τον «δικτάτορα Μαδούρο» κ.λπ.

**Ούτε Τσίπρας, ούτε Μητσοτάκης
ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΟΥΛΟΙ -
ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ**

Παρά τα ατέλειωτα αντεργατικά χτυπήματα, έχουμε παραγωγική υποβάθμιση, τεράστια ανεργία, έκρηξη όλων των χρεών, της φτώχειας και των κοινωνικών ανισοτήτων. Ο ελληνικός καπιταλισμός φυτοζωεί μόνο χάρη σ' ένα όλο και χειρότερο Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης (μισθοί πείνας, φοροεπλησία, ακρίβεια, απλήρωτη, «μαύρη» και ελαστική εργασία, ασυδοσία και τραμπουκισμοί των αφεντικών ενάντια στους εργαζόμενους, πλειστηριασμοί-αρπαγή σπιτιών, χτύπημα συνδικαλιστικών δικαιωμάτων κ.λπ.). Με το 3^ο Μνημόνιο -που ψήφισαν όλοι μαζί-, τις συμφωνίες για πλεονάσματα και αποπληρωμή του χρέους μέχρι το 2060, γινόμαστε Αποικία Χρέους, με ασταμάτητη καταράκη των δικαιωμάτων μας, κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας.

Δεν υπάρχει «μικρότερο κακό» ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις. **Όποιος κι αν είναι επόμενη κυβέρνηση, θα είναι χειρότερος,** γιατί η κρίση χειροτερεύει.

Επιστρατεύουν ένα ζοφερό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, με πυλώνες τα ΜΑΤ και εκτρωματικές αποφάσεις των αστικών δικαστηρίων. Προχωράνε σε νέα κατασταλτικά νομοθετήματα και επιθέσεις ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Καλλιεργούν τον εθνικισμό ενάντια στους γειτονικούς λαούς, μας σέρνουν σε «άξονες» με τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής, σε επικίν-

δυνους τυχοδιωκτισμούς και πολεμοκάπηλα σχέδια των ΗΠΑ/ΝΑΤΟ/ΕΕ σε Βαλκάνια και ΝΑ Μεσόγειο (εξορύξεις πολυεθνικών, βάσεις, ανταγωνισμός με Ρωσία-Κίνα). Με τη Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, κάνουν τη χώρα αποθήκη απελπισμένων προσφύγων, χύνουν το δηλητήριο του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, έχοντας εφεδρεία τους Χρυσανίτες και κάθε αντιδραστικό που ντύθηκε «πατριώτης» και «μακεδονομάχος». Προετοιμάζουν μια πιο βαθιά αντιδημοκρατική αναδιπλωση.

Με αγώνες και ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας πρέπει να ανατρέψουμε αυτή την επικίνδυνη κατάσταση. Να διαλύσουμε αυτό το πολιτικό τσίρκο, ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, συννομήλευμα παλιών και νέων κομμάτων και αποκομμάτων. Να επιβάλλουμε **το Δίκιο και την Αξιοπρέπεια των Εργαζομένων**.

ΕΥΡΩ-ΕΕ = ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Η συμμετοχή σε Ευρώ/ΕΕ χειροτέρευσε τη δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Καταστράφηκε η βιομηχανία, μεγάλες επιχειρήσεις και εργοστάσια έβαλαν λουκέτο, συρρικνώθηκαν ή ξεπουλήθηκαν. Με επιδοτήσεις εξαγοράστηκε και η καταστροφή της γεωργίας. Οι εξαγωγές βυθίστηκαν, οι εισαγωγές εκτινάχθηκαν. Η οικονομία βούλιαζε στα χρέη (δημόσια και ιδιωτικά), προς όφελος ντόπιων και ξένων τραπεζιτών και τοκογλύφων. Είχαμε ασταμάτητα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα. Μόνη ωφελημένη η «**συμμορία του Ευρώ**», που ξεζουμίζει τους εργαζόμενους, κερδοσκοπεί παρασιτικά στα συντρίμια της οικονομίας, κάνει πάρτι φοροδιαφυγής και «σκανδάλων». Είναι αδύνατο να ξεφύγουμε απ' αυτή την καταστροφή παραμένοντας σε Ευρώ/ΕΕ.

Η ΕΕ ΣΕ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

Στην ΕΕ φουντώνει η αστάθεια, ανεργία, φτώχεια, καταστολή, ο ρατσισμός και η ακροδεξιά, ο κίνδυνος νέων πολέμων.

Οικονομική κρίση. Μετά από πακτωλούς τρισεκατομμυρίων για τη σωτηρία του καπιταλιστικού συστήματος, η κρίση επανέρχεται απειλητικότερη. Η ευρωπαϊκή οικονομία είναι σε ύφεση, έχοντας μερικές απ' τις πιο υπερχρεωμένες χώρες παγκόσμια. Μεγάλες πολυεθνικές και επιχειρήσεις στην Ευρώπη είναι καταχρεωμένες, επιβιώνουν μόνο χάρη στην ενίσχυσή τους από κράτη και ΕΚΤ. Επενδύσεις και παραγωγικοί τομείς φθίνουν, το ευρωπαϊκό κεφάλαιο χάνει απέναντι σε ΗΠΑ, Κίνα κ.ά. Στην ΕΕ κυριαρχεί ο παρασιτισμός του κεφαλαίου, των πιο αρπακτικών τραπεζών και μερίδων του «χρηματοπιστωτικού τομέα». Κεφάλαιο

και υπερπλούσιοι είναι πρωταθλητές των φορολογικών παραδείσων, δεν πληρώνουν τίποτα για τα αμύθητα κέρδη και περιουσίες τους. Αιτία είναι η κρίση της ίδιας της Ευρώζωνης/ΕΕ και του καπιταλιστικού συστήματος - που ξερνάει **όλο και πιο βάνουσα μνημόνια και αντεργατικά μέτρα, εκτίναξη των κοινωνικών ανισοτήτων στα επίπεδα του 19^{ου} αιώνα!**

Πόλεμος, Οικολογική Καταστροφή, Καταστολή, Ρατσισμός, Ακροδεξιά...

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΤΕΡΑΣ» ΤΗΣ ΕΕ!

- Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συμμετείχαν στο αιματοκύλισμα της Συρίας και το φασιστικό πραξικόπημα στην Ουκρανία. Τώρα στοιχίζονται με τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενάντια σε Βενεζουέλα και Ρωσία. Προσπαθώντας ν' αντιμετωπίσουν τη διεθνή υποβάθμισή τους, κάνουν την Ευρώπη ένα αχανές στρατόπεδο του ΝΑΤΟ -ακόμα και για πυρηνικά όπλα-, αρχίζουν νέες κούρσες εξοπλισμών. Ετοιμάζουν νέες συγκρούσεις (π.χ. στα Βαλκάνια, που τα θέλουν μαζί με τις ΗΠΑ ορμητήριο ενάντια στη Ρωσία), με τρομακτικούς κινδύνους για τους λαούς. Με πρόσχημα την τρομοκρατία, επιβάλλουν «έκτακτες» νομοθεσίες ενάντια στις ελευθερίες μας.

- Ενώ η οικολογική καταστροφή επελαύνει, ευρωπαίοι καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές και ελίτ της ΕΕ δεν κάνουν τίποτα (π.χ. για τον περιορισμό των ορυκτών καυσίμων), λεηλατούν αδιάστακτα το περιβάλλον για το κέρδος (απειλή για μεταλλαγμένα προϊόντα κ.ά.).

- Με ρατσιστικές πολιτικές τρέφουν το μίσος της ξενοφοβίας, της «ανωτερότητας του ευρωπαϊκού πολιτισμού». Ενοχοποιούν τους πρόσφυγες/μετανάστες που οι ίδιοι ξερίζωσαν απ' τις εστίες τους με πολέμους και οικονομική λεηλασία. **Αυτοί έθρεψαν την άνοδο ακροδεξιών και αντιδραστικών κομμάτων,** των απογόνων του φασισμού/ναζισμού.

- Έχουν επιβάλλει ένα διαρκές πολιτικό πραξικόπημα. Οι λαοί της Ευρώπης φιμώνονται σκληρά (π.χ. Καταλονία). Γραφειοκράτες των Βρυξελλών μας κουνάνε το δάχτυλο τι επιτρέπεται να ψηφίσουμε. «Δημοκρατία» της ΕΕ είναι η διαρκής υπονόμευση/κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας.

- Βλέποντας τους κλονισμούς που έρχονται, χτυπάνε τις δημοκρατικές ελευθερίες. Στη Γαλλία, ο Μακρόν προσπαθεί να τσακίσει τα Κίτρινα Γιλέκα με σιδηρόφρακτες αστυνομικές ορδές, πλαστικές σφαίρες, στρατό, απαγόρευση διαδηλώσεων. Χαφιεδισμός, λογοκρισία στο διαδίκτυο, διώξεις και καταδικές όσων αγωνίζονται - αυτό είναι το ευρωπαϊκό δόγμα «Νόμος και Τάξη».

Οι υποψήφιοι της ΟΚΔΕ στις ευρωεκλογές

1. **ΑΣΛΑΝΙΔΗ ANNA**, Τηλεφωνήτρια, μέλος ΔΣ Σωματίου Εργαζομένων VODAFONE, Αθήνα
2. **ΓΑΤΣΟΥ ΔΑΝΑΗ**, Φοιτήτρια, μέλος ΔΣ Συλλ. Φοιτ. Πληρ/κής ΑΠΘ, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Θεσσαλονίκη
3. **ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΩΣΤΑΣ**, Μηχανολόγος μηχανικός στη Βιομηχανία, Αθήνα
4. **ΕΡΗΜΑΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ**, Ιδιωτική υπάλληλος, Αθήνα
5. **ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΦΙΑ**, Ηλ. μηχανικός στις Τηλεπικοινωνίες, μέλος ΔΣ Ενιαίου Σωματίου Εργαζομένων VODAFONE-WIND-VICTUS, Αθήνα
6. **ΖΑΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ**, Εργαζόμενος φαρμακοποιός, Ιωάννινα
7. **ΚΑΝΤΖΕΛΗ ΡΙΑ**, Καθηγήτρια αγγλικών – Εργαζόμενη στα φροντιστήρια, Ιωάννινα
8. **ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ**, Εργαζόμενος στον Επισιτισμό, μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης και του ΔΣ Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές–Τουριστικές Επιχειρήσεις, Θεσσαλονίκη
9. **ΚΙΤΣΩΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ**, Ιδιωτικός υπάλληλος, μέλος της Επιτροπής Αποκατάστασης της Μνήμης του Παντελή Πουλιόπουλου, Αθήνα
10. **ΚΟΤΟΥΔΗ ΚΙΚΗ**, Εργαζόμενη σε Τεχνική εταιρία, Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Θεσσαλονίκη
11. **ΚΟΥΡΙΛΑΣ ΜΗΝΑΣ**, Εργαζόμενος στον Επισιτισμό, μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης
12. **ΚΟΥΤΑΛΑΚΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ**, Εργαζόμενη στον Επισιτισμό, μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης και του ΔΣ Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων σε Επισιτιστικές–Τουριστικές Επιχειρήσεις, Θεσσαλονίκη
13. **ΚΤΕΝΑΣ ΝΙΚΟΣ**, Εργαζόμενος στον Επισιτισμό, μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης και της Επιτροπής Δράσης Δυτικών Συνοικιών, Θεσσαλονίκη
14. **ΚΤΙΣΤΑΚΗ ΜΑΡΙΑ**, Ιδιωτική εκπαιδευτικός – Μεταφράστρια, Ιεράπετρα Κρήτης
15. **ΛΑΧΑΝΗΣ ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ**, Συνταξιούχος καθηγητής μαθηματικών, πρώην πρόεδρος του Σωματίου Μισθωτών Εκπαιδευτικών, Θεσσαλονίκη
16. **ΜΗΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ**, Εμποροϋπάλληλος στον ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗ, Αντεπίθεση στο Εμπόριο, Αθήνα
17. **ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΜΑ ΠΑΟΥΛΙΝ**, Βιομηχανικός εργάτης, Αθήνα
18. **ΜΠΡΕΝΤΑΣ ΑΛΕΞΗΣ**, διδακτορικός φοιτητής Χημικού, μέλος ΔΣ Συλλ. Εστιακών Φοιτ. Πανεπιστημίου Ιωαννίνων
19. **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΦΡΟΝΗΣ**, Εκδόσεις Εργατική Πάλη, Αθήνα
20. **ΠΡΙΦΤΗ ΤΖΕΝΗ**, Εμποροϋπάλληλος – Φοιτήτρια ΣΕΥΠ, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Αθήνα
21. **ΣΜΥΡΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ**, Εργαζόμενος στα Φροντιστήρια, μέλος ΔΣ Σωματίου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

Ευρώ/ΕΕ είναι μια κυνική ένωση για τα συμφέροντα μιας χούφτας ιμπεριαλιστών και πολυεθνικών, μια «δικτατορία» με κοινοβουλευτικό μανδύα ενάντια στους πιο αδύναμους λαούς και εργαζόμενους. Παραμονή σημαίνει απόλυτη υποταγή σε μεγάλο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, αδίστακτους τραπεζίτες και κερδοσκόπους. Συνεχή υποβάθμιση σε Αποικία Χρέους, όλο και πιο σκληρό Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, όλο και βαθύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση, μεγάλωμα των πολεμικών κινδύνων.

Χωρίς αποφασιστική σύγκρουση με Ευρώ/ΕΕ, δεν τσακίζονται τα Μνημόνια. Η οδυνηρή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ ξεκαθαρίζει πόσο ολέθριες είναι οι αυταπάτες για «εύκολες» λύσεις ή «διαπραγμάτευση». Απ' τη μια τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της ελίτ της ΕΕ, απ' την άλλη των εργαζομένων: **Κανένας συμβιβασμός δεν μπορεί να υπάρξει!**

Η κατάλληλη πολιτική για τη ρήξη με Ευρώ/ΕΕ είναι ριζικά διαφορετική από των ρεφορμιστών του ΚΚΕ, «ενδιάμεσων» ή συγχυσμένων αριστερών δυνάμεων:

– Δεν σημαίνει εθνικό απομονωτισμό, «πατριωτικές» και πατριδοκάπηλες αυταπάτες. Τα τεράστια προβλήματα απ' την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση μπορούν να λυθούν μόνο σε διεθνή κλίμακα, με συνεργασία λαών και εργατικών κινημάτων. Ειδικά σε Βαλκάνια και ΝΑ Μεσόγειο, ενάντια στην απειλή του Εθνικισμού–Ιμπεριαλισμού–Πολέμου, μόνη απάντηση είναι ο **Διεθνισμός των Εργατών και Λαών**.

– Δεν γίνεται με παραπομπή της εξόδου από Ευρώ/ΕΕ στη δεύτερα παρουσία. Όπως κάνει το ΚΚΕ, που στις κρίσιμες στιγμές τάσσεται ύπουλα, με κούφια «επαναστατικά» λόγια, υπέρ της παραμονής σε Ευρώ/ΕΕ.

– Δεν γίνεται με εκλογικίστικες συγκολλησεις, σχήματα που δεν ανταποκρίνονται στην όξυνση της κρίσης. Που δεν βλέπουν την ανάγκη ενότητας μέσα στους αγώνες,

ανασυγκρότησης–ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος. Που δεν βλέπουν τη ρήξη με Ευρώ/ΕΕ σε διεθνιστική, επαναστατική προοπτική.

Να βγούμε απ' το ζουρλομανδύα του Ευρώ, να εισάγουμε Εθνικό Νόμισμα. Να βγούμε απ' τη φυλακή της ΕΕ. Για να διαγράψουμε το Χρέος, να σπάσουμε τις αλυσίδες της κηδεμονίας των δανειστών και ιμπεριαλιστών. Για να εφαρμόσουμε ένα ριζοσπαστικό, ταξικό Πρόγραμμα Σωτηρίας, ένα «αντίστροφο μνημόνιο». Για να επιβάλλουμε έναν άλλο έλεγχο και διαχείριση της οικονομίας, υπέρ των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Για να επιφέρουμε μια βαριά ήττα στους ευρωπαίους καπιταλιστές/ιμπεριαλιστές, να φράξουμε τον δρόμο σε δυνάμεις εχθρικές σε μας, να ενισχύσουμε το εργατικό κίνημα.

Για μια Ευρώπη δημοκρατική, ριζοσπαστική, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

– Με Κυβερνήσεις των Εργαζομένων σε όλες τις χώρες, με την εργατική τάξη στην εξουσία σε συμμαχία με τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

– Με εθνικοποίηση και εργατικό έλεγχο στους τομείς–κλειδιά της οικονομίας. Με τα μέσα παραγωγής κοινωνική ιδιοκτησία. Με μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, που δεν έχει τίποτα κοινό με τις μισητές σταλινικές δικτατορίες.

– Με το σταμάτημα των πολέμων, την ανοικοδόμηση των χτυπημένων κρατών. Με ανοιχτά σύνορα για την ελεύθερη–ασφαλή–οργανωμένη μετακίνηση των προσφύγων. Ενάντια στη συμφωνία ΕΕ–Τουρκίας, τους φράχτες και τα hot spot – στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ενάντια σε Ρατσισμό, Ακροδεξιά, Φασισμό. Κοινοί Αγώνες Ντόπιων Μεταναστών.

– Με διεθνή συνεργασία και δημοκρατικό σχεδιασμό για όλα τα μεγάλα ζητήματα (περιβάλλον, νέες τεχνολογίες, επενδύσεις κ.λπ.).

– Με σχέσεις αλληλεγγύης με το προλεταριάτο, τους λαούς, τα κινήματα σ' όλο τον κόσμο. Όχι στο ΝΑΤΟ, τις βάσεις, τους εξοπλισμούς. Όχι στην ιμπεριαλιστική λεηλασία, τις επεμβάσεις, τους πολέμους.

Έτσι μπορούμε και πρέπει να δώσουμε νέα πνοή στην προοπτική **της Επανάστασης και του Σοσιαλισμού**, τη μόνη διέξοδο στις καταστροφές που μας απειλούν.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Οι σύγχρονες χούντες δεν πέφτουν με κάλπες, μεσοβέζικα εκλογικά σχήματα/πολιτικές – αλλά με ταξικούς αγώνες, εξεγέρσεις, προλεταριακές επαναστάσεις. Χρειαζόμαστε μια νέα επαναστατική δύναμη: που μιλάει την γλώσσα της αλήθειας – αποφασιστικά στο στρατόπεδό μας και στην πρώτη γραμμή των αγώνων – με σταθερό πρόγραμμα και πρακτική, που δεν τα εγκαταλείπει στην πρώτη δυσκολία ή στροφή – που δεν σκορπάει ή υποτάσσεται σε εκλογικές/κοινοβουλευτικές αυταπάτες – που χτυπάει την ηττοπάθεια – ικανή και αποφασισμένη να δώσει τη μάχη μέχρι τέλους, να συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά με το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Για να βγούμε νικητές στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει. Για την οικοδόμηση αυτής της δύναμης σε Ελλάδα και Ευρώπη παλεύει η Ο.Κ.Δ.Ε.

**Για την Ενότητα και Οργάνωση των Αγώνων
Για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων
Κάνουμε μια Πραγματικά Χρήσιμη Επιλογή**

Στηρίζτε – Ψηφίστε – Παλέψτε μαζί μας

Ο.Κ.Δ.Ε.

σίρκο
ΙΑΤΟ
γαζομένων

Κ.Δ.Ε.

**Απάτη ο «ευρωσκεπτικισμός» και η «μεταρρύθμιση» της ΕΕ
Κοινοί Αγώνες σε όλη την Ευρώπη!**

Κανένα σχέδιο (γερμανική ηγεμονία, «πολλές ταχύτητες» κ.λπ.) δεν μπορεί να δώσει διέξοδο στην ΕΕ, μέσα στο φούντωμα της κρίσης μετά το Brexit. Τα κόμματα–υποστηρικτές της, μετά από δεκαετίες κυριαρχίας, βρίσκονται σε τεράστια κρίση παντού. Αναδεικνύονται σχηματισμοί παραδαλοί ή πρόσκαιροι, πρόσωπα γελοία ή αποκρουστικά (Μακρόν, Ικρίλο, Τσίπρας κ.ά.). Το μίσος για την ΕΕ και την ελίτ της μπόρεσαν να εκμεταλλευτούν δυνάμεις ούλτρα δεξιές, ακροδεξιές ή μισοφασιστικές (Σαλβίνι, Λεπέν, Όρμπαν, AfD κ.ά.), με «αντισυστημικό» προσωπείο, ατζέντα ρατσιστική, ξενοφοβική και αντιδημοκρατική. Αυτό το χαρτί επιχειρούν να παίξουν και στην Ελλάδα η Χρυσή Αυγή, διάφορα νέα αντιδραστικά μορφώματα.

Λέμε εξίσου ΟΧΙ στον κάλπικο «ευρωσκεπτικισμό» (των νέων και παλιών αντιδραστικών), στον σάπιο «ευρωπαϊσμό» (των παραδοσιακών αστικών κομμάτων, που καμώνονται τα δημοκρατικά και κεντρώα). Όλους αυτούς ενώνει ο ανελέητος ταξικός πόλεμος ενάντια στους εργαζόμενους, η ακόμα πιο βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση, η πορεία προς νέους πολέμους.

Η ρεφορμιστική αριστερά στην Ευρώπη, ξέπνοη, χαμένη σε πλαδαρά σχήματα, όπου δεν έχει μεταλλαχτεί εγκληματικά σε κυβερνητική ή μνημονιακή (ΣΥΡΙΖΑ, Ποδέμος κ.ά.), έχει καταρρεύσει μέσα στις αυταπάτες για ήπια διαχείριση της κρίσης και στην θρησκευτική προσήλωση σε Ευρώ/ΕΕ.

Όμως σε όλη την Ευρώπη η κοινωνική πόλωση μεγαλώνει. Εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα ζουν ένα ιστορικό πσιωγύρισμα. Απορρίπτουν την «ολοκλήρωση» της ΕΕ, καταδικάζουν μαζικά τους υποστηρικτές της. Η ανασφάλεια, φτωχοποίηση και ταπείνωση γίνονται **οργή και μίσος ενάντια στην ΕΕ**, αναζήτηση διεξόδου και εναλλακτικής. Μετά και το Brexit ακολούθησαν πολλές πολιτικές ανατροπές, αγώνες, κοινωνικές εκρήξεις – με αποκορύφωμα τα Κίτρινα Γιλέκα. Εργαζόμενοι, λαοί, νεολαία αντιστέκονται και αγωνίζονται, διεκδικούν μια αξιοπρεπή ζωή, συγκρούονται με το δεσποτικό ευρωπαϊκό κατεστημένο, δημιουργώντας του πρωτοφανή προβλήματα και κρίση. Δείχνουν ότι έχουν τη δύναμη να επιβάλλουν νίκες, να κάνουν τους σύγχρονους Βοναπάρτες να ιδρώνουν στους θρόνους τους. **Εμπρός για ένα μαζικό κίνημα σε όλη την Ευρώπη!**

**Να διαλύσουμε την αντιδραστική ΕΕ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2019

— ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΩΝ

— ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

— ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΠΟΛΕΜΟ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΡΑΤΣΙΣΜΟ

— ΚΑΤΩ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

Διανύουμε μια προεκλογική περίοδο που μοιάζει με έργο επιστημονικής φαντασίας. Η κυβέρνηση-υποκριτών του ΣΥΡΙΖΑ, αφού μας ρήμαξε με το 3ο Μνημόνιο και την υπερφορολόγηση, παρέδωσε όλη τη δημόσια περιουσία της χώρας στους δανειστές και ολοκλήρωσε την διάλυση των εργατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων μας. Τώρα προσπαθεί με μέτρα-πυροτεχνήματα να μας πείσει πως η «έξοδος από τα μνημόνια» είναι αληθινή κι ότι η ανάπτυξη και η «αποκατάσταση των αδικιών» είναι μπροστά μας. ΝΔ και ΚΙΝΑΛ, οι υπεύθυνοι της χρεοκοπίας, της υποταγής της χώρας στα Μνημόνια, του ΕΝΦΙΑ και του τσεκουρώματος μισθών/συντάξεων, εμφανίζονται χωρίς ντροπή ως αυτοί που, με ένα άλλο «μίγμα» της ίδιας μνημονιακής πολιτικής, θα μας σώσουν!

Στην πραγματικότητα δεν ζούμε την έξοδο από τα Μνημόνια αλλά την επιδείνωση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού και τη γρήγορη καταρρύχηση προς μια νέα χρεοκοπία. Παλιοί και νέοι Μνημονιακοί, τα μόνα που θα προσφέρουν είναι: η υπερένταση της στυγνής εκμετάλλευσης των εργαζομένων, η ιδιωτικοποίηση όλων των δημόσιων αγαθών, η προστασία των κερδών των τραπεζιτών με κάθε τρόπο, οι φοροαπαλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο (που θα πληρώσουμε εμείς), η καταστολή κάθε αγώνα και αντίστασης, η ολοένα και μεγαλύτερη καταφυγή στον εθνικισμό και την ξενοφοβία. Αυτό είναι το κοινό Μνημονιακό πρόγραμμα ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, με την καθοδήγηση των ιμπεριαλιστών ΕΕ/ΗΠΑ.

Οι τυχόν ψήφοι προς όλα τα μνημονιακά κόμματα και ρετάλια, σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις, θα χρησιμοποιηθούν μετεκλογικά για να υποστηρίξουν ότι αφού τους ψηφίσαμε συμφωνούμε με τα Μνημόνια Διарκείας και την παγίωση των χιλιάδων μνημονιακών νόμων, διατάξεων, εγκυκλίων, που θα είναι σε ισχύ για πολλές δεκαετίες.

Και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση... μαύρο στους υπηρέτες των Μνημονίων, παλιών και νέων!

Οι Μνημονιακοί μετέτρεψαν τους Δήμους σε φορομηχανισμούς μηχανισμούς που λειτουργούν ως ιδιωτικές εισηπρακτικές εταιρίες. Όλοι οι μνημονιακοί δήμαρχοι έγιναν συνεργοί της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης. Είναι αυτοί (με μπροστάρηδες ΝΔ-ΚΙΝΑΛ) που πάλεψαν για να μην μονιμοποιηθούν οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ και που έχουν επιβάλει τις πιο ελαστικές εργασιακές σχέσεις στις Δημοτικές Επιχειρήσεις. Έχουν ιδιωτικοποιήσει τους παιδικούς σταθμούς με τα ΕΣΠΑ. Αδιαφορούν για το περιβάλλον, που καταστρέφεται μόνο και μόνο για να εξυπηρετηθούν τα επιχειρηματικά/μαφιόζικα συμφέροντα.

Με τον «Κλεισθένη» σκοπεύουν να ιδρύσουν Δημοτικές Επιχειρήσεις σε σύμπραξη με ιδιώτες. Όλες οι κοινωφελείς λειτουργίες των Δήμων είναι στόχος ιδιωτικών συμφερόντων/εργολάβων (π.χ. καθαριότητα). Πάνω σε αυτό το σχέδιο, επιχειρούν τη σύμπλευση όλων των πολιτικών μνημονιακών δυνάμεων στην μοιρασιά της «οικονομικής πίτας».

Όλοι αυτοί πλασάρονται ως «ανεξάρτητοι» και «αυτοδιοικητικοί» ενώ αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των μνημονιακών κομ-

μάτων και του συστήματος.

ΟΧΙ σε πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό

Οι μνημονιακοί Δήμαρχοι δεν πρωτοστάτησαν μόνο στην εφαρμογή Μνημονίων και αντεργατικών νόμων αλλά και στα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Αυτοί που 10 χρόνια είναι συνυπεύθυνοι για τη μνημονιακή εξαθλίωσή μας, τώρα θυμήθηκαν να «αγωνιστούν» για το όνομα της Μακεδονίας, αποκρύπτοντας πως οι δικοί τους σύμμαχοι-καθοδηγητές, ΕΕ και Αμερικάνοι, έφτιαξαν τη συμφωνία των Πρεσπών. Η ΝΑΤΟδουλη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με τον ψεύτικο και υποκριτικό προοδευτισμό της, και σύσσωμη η αντιπολίτευση με τον ψεύτικο και υποκριτικό πατριωτισμό της, έθρεψαν εθνικιστικά συλλαλητήρια και προώθησαν/συγκάλυψαν τη δράση ναζιστών μέσα σε αυτά και μετέπειτα στους δρόμους και τα σχολεία.

Ο εθνικισμός είναι υπηρέτης των ΝΑΤΟϊκών σχεδίων. Θα μας οδηγήσει σε καταστροφικές πολεμικές περιπέτειες. Στο εσωτερικό θα καταργήσει κάθε δικαίωμα των εργαζομένων και κάθε διεκδίκηση, στο όνομα των εθνικών κινδύνων. Θα γίνει ο φρουρός των Μνημονίων για πάντα. Συμφέρον μας είναι να οικοδομήσουμε σχέσεις φιλίας και εμπιστοσύνης με όλους τους γειτονικούς λαούς. Όχι με τις κυβερνήσεις τους. Να ενώσουμε τους αγώνες μας τόσο για ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο όσο και για να αποτρέψουμε τον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Στις γειτονίες μας οι μετανάστες να αντιμετωπίζονται με αλληλεγγύη και ανθρωπιά. Δεν είναι εχθροί μας, είναι αδελφια μας, είναι σύμμαχοι στον αγώνα για αξιοπρέπεια και ζωή.

ΑΓΩΝΑΣ για το Δίκιο των Εργαζομένων

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία στη χώρα μας και διεθνώς δεχόμαστε μία τεράστια επίθεση. Οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις τους μας φορτώνουν την κρίση του συστήματός τους και θέλουν να μας μετατρέψουν σε εργαζόμενους - δούλους, ενώ αυτοί θα αυξάνουν τις γιγάντιες περιουσίες και τα κέρδη τους. Αυτό το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, οι εργαζόμενοι/ες πρέπει να το πολεμήσουμε, βασισμένοι στην αυτοοργάνωση, **την ενότητα και τον αγώνα σε όλους τους χώρους δουλειάς**. Ξεπερνώντας την απογοήτευση και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να υψώσουμε το ανάστημά μας. Να ακολουθήσουμε τα καλύτερα παραδείγματα εργατικής δράσης, όπως της Επιτροπής Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης, του Συντονισμού ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας, της πάλης των συμβασιούχων στους ΟΤΑ, των αναπληρωτών στην εκπαίδευση κ.ά. Δεν θα γίνουμε δούλοι!

Αγώνας για την προστασία των εργατικών και λαϊκών οικογενειών

Με την δυσμενή αλλαγή του νόμου για την προστασία της πρώτης κατοικίας, χιλιάδες λαϊκά σπίτια απειλούνται άμεσα με πλειστηριασμό/κατάσχεση. Είναι καθήκον όλων μας να προστατεύσουμε με κάθε τρόπο τα σπίτια των λαϊκών οικογενειών.

Το ρεύμα, ακόμα και το νερό, τα στερούν από χιλιάδες φτωχές οικογένειες που δεν έχουν να πληρώσουν. Κανένα σπίτι να μην μένει χωρίς ρεύμα, νερό, θέρμανση – αυτός πρέπει να είναι ο πρωταρχικός στόχος κάθε Δήμου. Όλες οι βασικές ανάγκες, τρόφιμα, φάρμακα κ.λπ., πρέπει να διασφαλίζονται σε όλους τους δημότες, με κοινωνικά και συνεταιριστικά παντοπωλεία, κοινωνικά φαρμακεία που να καλύπτουν τις ανάγκες όλων.

Η παιδεία, η υγεία και η προστασία των παιδιών, είναι προτεραιότητα. Κανένα παιδί χωρίς παιδικό σταθμό, χωρίς διατροφή, χωρίς

μαθησιακή στήριξη. Εφαρμογή της δίχρονης προσχολικής αγωγής. Υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία, με τις απαραίτητες υποδομές και στήριξη.

Το περιβάλλον υποβαθμίζεται τραγικά. Με τη λογική του «πρώτα είναι τα κέρδη του επιχειρηματία» έχουν αφεθεί ανεξέλεγκτες οι επιχειρήσεις να μολύνουν τον αέρα, τη γη και το νερό μας. Ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού είναι παράδειγμα για την αναγκαία μας δράση για την προστασία του περιβάλλοντος και για την απαίτησή μας για δημόσια έργα υπεράσπισης φύσης και ανθρώπων.

Μαύρο σε παλιούς/νέους μνημονιακούς και φασίστες

— **Να μην πέσουμε στην παγίδα των ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΚΙΝΑΛ** κ.τ.λ., που μας λένε πως δεν υπάρχει εναλλακτική, που μας ταΐζουν φρούδες ελπίδες για ανάπτυξη και αποκατάσταση της κανονικότητας, που μας οδηγούν στην καταστροφή και την υποδούλωση σε όλα τα επίπεδα. Σε αυτές τις αυτοδιοικητικές εκλογές πρέπει απερίφραστα να μαυρίσουμε παλιούς και νέους μνημονιακούς αλλά και φασίστες/εθνικιστές.

— **Να μην ενισχύσουμε την ηττοπαθή και διασπαστική τακτική** αριστερών δυνάμεων που αποσυντονίζουν το εργατικό κίνημα και τους αγώνες, αδιαφορώντας για την ενότητα των εργαζομένων και την αποτελεσματικότητα των αγώνων τους. Να μην στηρίζουμε ούτε την ξεχειλωμένη αριστερή «ενότητα» που αποσκοπεί μόνο σε εκλογικά οφέλη. Δύο πολιτικές που τραυμάτισαν και τραυματίζουν

το ελληνικό εργατικό κίνημα.

— Στηρίζουμε, αν υπάρχουν, σχήματα αγωνιστών που με συνέπεια συνδύασαν στην πράξη την αντιμνημονιακή πάλη και την ταξική υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων, με την διεθνιστική, αντιεθνικιστική, αντιπολεμική, στάση σε προσφυγικό/«μακεδονικό» και την προσπάθεια της εναλλακτικής για μια εργατική/σοσιαλιστική απάντηση στην κρίση – την πάλη για την ενότητα στους αγώνες και τη δράση, με εργατική δημοκρατία.

Η διέξοδος από την κρίση απαιτεί: Δημόσιες επενδύσεις για μεγάλα κοινωφελή έργα, Βαριά φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου και ενίσχυση του λαϊκού εισοδήματος, διαγραφή του χρέους, έξοδο από ΕΕ/Ευρώ και ΝΑΤΟ, **εθνικοποίηση των τραπεζών και όλων των μεγάλων επιχειρήσεων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο**. Πάλη για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, την μόνη που μπορεί να επιβάλλει ένα τέτοιο Πρόγραμμα Σωτηρίας.

Σε αυτόν τον αγώνα θα συμβάλει με όλες της τις δυνάμεις η ΟΚΔΕ και οι δημοτικές κινήσεις που στηρίζει: η «**Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση**» **Αμπελοκήπων-Μενεμένης, με επικεφαλής και υποψήφια δήμαρχο την πρόεδρο του Ζ΄ Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης, Σοφία Καρασαρλίδου, και η «Εργατική Αντεπίθεση» Γαλατσίου με υποψήφιο τον Σταύρο Σκεύο, εργαζόμενο και συνδικαλιστή στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών.**

(Αναλυτικά οι θέσεις μας στο www.okde.gr)

ΤΟ ΕΥΡΩΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΠΡΩΗΝ ΠΑΣΟΚΟΙ

ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Στις 1/4 ο γ.γ. του ΚΚΕ, Δημήτρης Κουτσούμπας, ανακοίνωσε το ευρωψηφοδέλτιο του κόμματος. Παρά τις προεκλογικές φαυφάρες περί «αντισυστημικής ψήφου», την επίκληση στους αγώνες και τον σοσιαλισμό, οι υποψήφιοι του ΚΚΕ για τις ευρωεκλογές δεν αποτελούν την «ταξική επιλογή» που ευαγγελίζεται το κόμμα. Δε θα μπορούσε άλλωστε να γίνει κάτι τέτοιο με τη γραμμή της «υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων και της εθνικής κυριαρχίας», της επισήμανσης της «τουρκικής επιθετικότητας» και των ολοένα πιο συστημικών θέσεων σε όλα τα μεγάλα ζητήματα που αφορούν την εργατική τάξη, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η ευκολία με την οποία το ΚΚΕ ενσωματώνει πολιτικούς προερχόμενους από τον χώρο των μνημονιακών αστικών κομμάτων και από τις δυνάμεις καταστολής δεν είναι βέβαια μόνο αποτέλεσμα της σύμπτωσης απόψεων με όλους αυτούς σε πολλά θέματα. Το ΚΚΕ επιχειρεί να προσελκύσει ό,τι μπορεί από την «πατριωτική» ψήφο. Οι πρώην πασόκοι που δεσπόζουν στο ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ αλλά και οι απόστρατοι αξιωματικοί των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας είναι μια απόπειρα να διατηρηθούν τα εκλογικά του ποσοστά με κάθε τίμημα. Οι υποψήφιοι που αναδεικνύουν την ρεφορμιστική, ολίγον μνημονιακή και πατριωτική καταρρύχηση του ΚΚΕ είναι:

- **Αγγέλου Γιάννης:** απόστρατος συνταγματάρχης, πρώην μέλος του ΠΑΣΟΚ για 36 χρόνια, που συμμετείχε στην μνημονιακή κυβέρνηση Παπανδρέου μέχρι το 2011 και στην κυβέρνηση του τεχνοκράτη-τραπεζίτη Παπαδήμου για περίπου 2 μήνες. Υπηρέτησε στη μονάδα παρακολούθησης και αξιολόγησης του κυβερνητικού έργου, στη Γενική Γραμματεία πρωθυπουργού! - **Βίκυ Αράπη - Καραγιάννη:** Πρώην βουλευτής του ΔΗΚΚΙ που είχε συμμαχήσει με τον ΣΥΡΙΖΑ σε προηγούμενες εκλογές. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος του ΠΑΣΟΚ και έμεινε σε αυτό για πολλά χρόνια μέχρι να μεταπηδήσει στο ΔΗΚΚΙ στο οποίο έμεινε μέχρι το 2009.

- **Γιάννης Βάγγος:** Επίσης προερχόμενος από το Πασόκ και αγροτοσυνδικαλιστής - **Νατάσσα Παναγιωτάρα:** μέλος του ΠΑΣΟΚ και της ΠΑΣΚΕ μέχρι το 2013. Ως μέλος της ΠΑΣΚΕ διετέλεσε και πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Αμαλιάδας.

- **Μιχάλης Σοφικίτης:** απόστρατος ταξίαρχος που υπηρέτησε και ως διευθυντής στρατονομίας του ΓΕΣ. Είναι επίσης ιδρυτικό μέλος της «Κίνησης για την Εθνική Άμυνα», μιας πατριωτικής ένωσης απόστρατων, η οποία, μαζί με την «Κίνηση Απόστρατων Αστυνομικών», αποτελούν συνδικαλιστικούς σχηματισμούς του ΚΚΕ στους απόστρατους στρατού και αστυνομίας.

- **Γιώργος Πομάσι:** προπονητής στίβου που υπερασπίστηκε την αθλήτρια του, Βούλα Παπαχρήστου, αποδίδοντας σε «παιδικό λάθος» το διαβόητο ρατσιστικό σχόλιό της ότι «με τόσους αφρικανούς στην Ελλάδα, τα κουνούπια του Δυτικού Νείλου θα τρώνε σπιτικό φαγητό». Η σχέση της αθλήτριας με τον Ηλία Κασιδιάρη και τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, ήταν, όπως υποστήριξε μια «τρέλα» της στιγμής...

- **Δημήτρης Σπαρτινός:** υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος του ΣΥΝ έως το 2012 και του ΣΥΡΙΖΑ έως τον Αύγουστο του 2015, όταν και αποχώρησε.

Το ψηφοδέλτιο «στολίζει» με την παρουσία της η **Σεμίνα Διγενή**, πρωτοπόρα της trash tv στην Ελλάδα. Για χάρη της τηλεθέασης καλούσε στις εκπομπές της δολοφόνους σατανιστές, παιδοκτόνους και κάθε είδους λούμπεν στοιχεία.

FED – EKT: Πίσω ολοταχώς ενόψει της παγκόσμιας ύφεσης

Μέσα στον Μάρτιο τόσο η Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ (Fed) όσο και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) έκαναν στροφή 180 μοιρών εγκαταλείποντας τα σχέδιά τους για αύξηση των επιτοκίων τους και επιστρέφοντας στην πολιτική «ποσοτικής χαλάρωσης» και μείωσης των βασικών τους επιτοκίων. Αυτή η απότομη και πανικόβλητη μεταστροφή γίνεται μόλις μερικούς μήνες αφότου η Fed είχε ανακοινώσει ότι θα προχωρούσε σε ισχυρή αύξηση του επιτοκίου της και μόλις δύο μήνες αφότου η ΕΚΤ είχε τερματίσει το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» και θα προχωρούσε επίσης σε αυξήσεις του βασικού επιτοκίου της. Ο λόγος γι' αυτήν την μεταστροφή είναι βέβαια η επικείμενη έλευση της ύφεσης στην παγκόσμια οικονομία που αυτή τη φορά κινδυνεύει να μετεξελιχτεί σε κάτι χειρότερο από την κρίση του 2007-09.

Η ΕΚΤ ανακοίνωσε ότι δεν θα αυξήσει το επιτόκιο της τουλάχιστον μέχρι το τέλος του 2019, ότι ξεκινά άμεσα ένα νέο διετές πρόγραμμα φθηνού δανεισμού των τραπεζών (TLTRO III), το τρίτο στη σειρά, και βέβαια ότι θα συνεχιστεί, με τρόπους που μένει να διευκρινιστούν, η πολιτική της ποσοτικής χαλάρωσης.

Στις αρχές του 2015 η Fed είχε τερματίσει την πολιτική «ποσοτικής χαλάρωσης» που διατηρούσε ως αντίδοτο απέναντι

στην κρίση του 2007-09, και είχε ξεκινήσει τη σταδιακή αύξηση του βασικού της επιτοκίου. Αυτή η αύξηση ήταν μακρόσυρτη και δειλή, αλλά παρ' όλα αυτά έφτασε το επιτόκιο στο σημερινό ύψος του 2,3%. Από την άλλη, η ΕΚΤ μόλις τον Δεκέμβριο του 2018 σταμάτησε το δικό της πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης», και είχε ανακοινώσει ότι θα προχωρούσε, επιφυλακτικά και σταδιακά, μέσα στο 2019, σε συνεχόμενες αυξήσεις του σχεδόν μηδενικού βασικού επιτοκίου της. Και οι δύο κεντρικές τράπεζες δήλωναν κατηγορηματικά ότι η κρίση είχε πλέον ξεπεραστεί, ότι οι οικονομίες τους και η παγκόσμια οικονομία βάδιζαν προς μια νέα περίοδο ανάπτυξης που θα έκανε αναγκαίο τον περιορισμό του πληθωρισμού και την αύξηση των επιτοκίων (για να μπορούν να τα μειώσουν στην επόμενη ύφεση). Ταυτόχρονα επιθυμούσαν να «ξεφορτωθούν» τους τίτλους (κατά βάση κρατικά και εταιρικά ομόλογα) με τους οποίους είχαν φορτώσει τους ισολογισμούς τους μέσω του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης.

Δεν χρειάστηκαν παρά μερικοί μήνες για να διαπιστώσουν έντρομοι ότι όλοι οι δείκτες (ΑΕΠ, επενδύσεις, κατανάλωση, κ.ά.) επιβραδύνονταν, ότι οι γιγαντιαίες φοροαπαλλαγές του Τραμπ, που αύξησαν τα κέρδη των αμερικάνικων εταιριών και ενίσχυσαν ή παρέτειναν την ανάκαμψη μέσα στο 2018, εξάντλησαν τον ρόλο τους,

ότι η αναμικτή ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας την τελευταία διετία έδινε γρήγορα τη θέση της σε μια επερχόμενη ύφεση. Ταυτόχρονα, οι δύο καταρρεύσεις των χρηματιστηρίων, στις αρχές αλλά και στα τέλη του 2018, αλλά και ο τρομακτικός κίνδυνος από το ξέσπασμα ενός κύματος χρεοκοπιών μεγάλων επιχειρήσεων (που υπερδιπλασίασαν τα χρέη τους την τελευταία δεκαετία), κατεδείκνυν απερίφραστα πόσο ευάλωτο έχει γίνει το σύστημα και πως ένα σταμάτημα της πολιτικής των σχεδόν μηδενικών επιτοκίων και της «ποσοτικής χαλάρωσης» είναι αδύνατο χωρίς να προκληθεί ένας νέος Αρμαγεδδώνας.

Τα εργαλεία αντιμετώπισης, ή καλύτερα μετριασμού και ελέγχου, της κρίσης έχουν πλέον αχρηστευθεί: α) Δεν είναι πλέον δυνατή μια αύξηση των κυβερνητικών δαπανών λόγω της υπερόγκης διάγκωσης του δημόσιου χρέους, β) δεν είναι πλέον δυνατή μια σημαντική αύξηση των φοροαπαλλαγών των επιχειρήσεων (για να ενισχυθούν τα κέρδη τους) γιατί οι τελευταίες σχεδόν... δεν πληρώνουν φόρους και γιατί το δημόσιο χρέος έχει ήδη φτάσει στο κατώφλι της χρεοκοπίας, γ) δεν είναι δυνατή πλέον μια ραγδαία μείωση των επιτοκίων που θα διευκόλυνε τον δανεισμό κρατών και επιχειρήσεων γιατί, εκτός των άλλων, τα επιτόκια είναι ήδη σχεδόν μηδενικά (όπως στην ΕΚΤ) ή υπερβολικά μικρά (Fed) σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε

στις προηγούμενες κρίσεις (ακόμη και στην κρίση του 2007 το αμερικάνικο επιτόκιο ήταν στο 4,5% περίπου, οπότε μια μείωσή του μπορούσε να έχει ορισμένα αποτελέσματα), δ) δεν είναι δυνατόν να συνεχιστεί η πολιτική της ποσοτικής χαλάρωσης γιατί οι κεντρικές τράπεζες θα χρεοκοπήσουν.

Από την άλλη, είναι προφανές ότι θα πρέπει να συνεχιστεί η πολιτική ποσοτικής χαλάρωσης, να μειωθούν τα επιτόκια, να αυξηθεί το δημόσιο και το εταιρικό χρέος αν πρόκειται να μην εκραγεί η κρίση.

Αυτή η αντίφαση, που σε όλο το μακρύ κύμα ύφεσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, και κρίση με την κρίση, συνεχώς οξύνεται μέχρι τον σημερινό παροξυσμό, συνοψίζει όλες τις συσσωρευμένες αντιφάσεις του καπιταλισμού. Και είναι προφανές ότι τώρα πλέον χρειάζονται νέα μέτρα: αφενός ταξικοί πόλεμοι, μιας που είναι αδύνατον να ελεγχθεί η επόμενη έκρηξη αν δεν αρπαχθούν οι τραπεζικές καταθέσεις, τα όποια αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων έχουν απομείνει και οι ιδιωτικές περιουσίες των εργαζομένων, και αφετέρου ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και επεμβάσεις, προκειμένου κάποιοι να πληρώσουν τα περισσότερα και κάποιοι να γλιτώσουν με μικρότερες απώλειες.

■ *Ηράκλης Χριστοφορίδης*

BREXIT

Τα αδιέξοδα μεγαλώνουν

Σε «πόκερ» για γερά νεύρα εξελίσσεται μετά και τα τελευταία «αποτελέσματα» στο Βρετανικό κοινοβούλιο το Brexit. Την Παρασκευή 29 Μαρτίου ήταν η ημερομηνία ορόσημο που η Μεγάλη Βρετανία έπρεπε να αποχωρήσει από την ΕΕ. Αντί αυτού η βρετανική αστική τάξη έχει φτάσει σε αδιέξοδο, καταρρέει, είναι πιο μπερδεμένη και διχασμένη από ποτέ και το κοινοβούλιο της καταλήγει σε «απραξία».

Το μεσημέρι της Παρασκευής η Βουλή απέρριψε για τρίτη φορά την πρόταση συμφωνίας που υπέβαλε η πρωθυπουργός Τερέζα Μέι, παρά το γεγονός ότι οι βουλευτές κλήθηκαν να ψηφίσουν μόνο τη διαδικασία αποχώρησης κι όχι την επόμενη μέρα της σχέσης Λονδίνου – Βρυξελλών. Οι βουλευτές είπαν τρίτο «όχι» (με 344 κατά έναντι 286 υπέρ) και πλέον η χώρα βρίσκεται σε πολιτικό αδιέξοδο. Όπως όλα δείχνουν η Μέι έχει περιθώριο έως τις 12 Απριλίου (ή τις 22 Μαΐου βάση του αγγλικού συντάγματος), για να διαπραγματευτεί παράταση, προκειμένου να αποφευχθεί ένα άτακτο Brexit. Σε κρίση, μάλλον μεγαλύτερη από των Βρετανών, βρίσκονται τα επιτελεία της Ε.Ε. που αναγκάστηκαν να καλέσουν έκτακτη Σύνοδο Κορυφής δύο ημέρες πριν (10 Απριλίου).

Στη νέα ψηφοφορία που έγινε στην Βουλή των κοινοτήτων την 1η Απρίλη καμία από τις τέσσερις εναλλακτικές προτάσεις για το Brexit, τις οποίες είχε επιλέξει ο πρόεδρος της Βουλής Τζον Μπέρκοου, δεν πέρασε. Το «πόκερ» όπως όλα δείχνουν θα συνεχιστεί την Παρασκευή 5/4 ξανά στο Βρετανικό κοι-

νοβούλιο. Το άτακτο Brexit δηλαδή χωρίς συμφωνία, μοιάζει όλο και πιο πιθανό όσο περνάει ο καιρός. Μέσα σε αυτή την κατάσταση η στερλίνη σημείωσε σημαντική πτώση έναντι του δολαρίου και του ευρώ και η αγγλική οικονομία δειχνει τον ανάλογο μαρασμό της όσο βρίσκεται εντός της ΕΕ.

Τα δύο παραδοσιακά κόμματα της Αγγλίας βρίσκονται σε αποσύνθεση με τις εσωτερικές τους αντιφάσεις να μεγαλώνουν διαρκώς. Το Συντηρητικό Κόμμα είναι διαιρεμένο και βρίσκεται σε ιστορική παρακμή. Η πρωθυπουργός Τερέζα Μέι βρίσκεται σε τεντωμένο σχοινί, έχοντας να αντιμετωπίσει και την πρόωπη προσφυγή στις κάλπες. Οι ήττες που έχει δεχτεί στο κοινοβούλιο είναι αλλεπάλληλες και οι πιέσεις στο εσωτερικό του κόμματος για Brexit χωρίς συμφωνία μεγαλώνουν.

Το Εργατικό Κόμμα βρίσκεται και αυτό σε πλήρη σύγχυση και οδηγείται επίσης σε ιστορικά αδιέξοδα. Ο ηγέτης του, Τζέρεμι Κόρμπιν, ζητά από την Τερέζα Μέι να αλλάξει την συμφωνία και δηλώνει πως εάν δεν μπορεί να δεχτεί κάτι τέτοιο «πρέπει να παραιτηθεί και να αφήσει τη χώρα να αποφασίσει το μέλλον με γενικές εκλογές». Προσπαθώντας να ισορροπήσει σε δύο βάρκες, όπου από την μια δεν μπορεί να αμφισβητήσει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και από την άλλη δεν θέλει ένα άτακτο BREXIT, οδηγείται σε αδιέξοδες προτάσεις που καταλήγουν σε εκλογές, νέο δημοψήφισμα κ.λπ. Ήδη στο εσωτερικό των εργατικών έχει εμφανιστεί πλήθος βουλευτών (περίπου 40) που ζητούν την αποκοπή του και τάσσονται ενίστε

υπέρ της άτακτης αποχώρησης, ενώ άλλοι στηρίζουν τις προτάσεις της Μέι.

Η κρίση της ΕΕ, βαθαίνει και το BREXIT δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ακόμη αποτέλεσμα της κρίσης αυτής. Οι επιπτώσεις της αδιέξοδης πολιτικής της Ε.Ε., με την εφαρμογή μνημονίων, την κάθετη πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, έχουν οδηγήσει σε μια σειρά από αρνητικά αποτελέσματα για τους ηγέτες της ΕΕ. Το δημοψήφισμα για το BREXIT δεν είναι το μόνο καθώς έχουν χαθεί μια σειρά από εκλογικές μάχες στο εσωτερικό της Ε.Ε. (δημοψηφίσματα σε Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία κ.λπ.) και ο μόνος τρόπος για να επιβιώσουν είναι τα πραξικοπήματα όπως αυτό του Τσίπρα και της άθλιας κυβέρνησής του.

Στην περίοδο του ιμπεριαλισμού οι αντιφάσεις μεταξύ των παραγωγικών δυνάμεων και των εθνικών συνόρων οξύνονται. Η μόνος τρόπος να ξεπεραστεί αυτή η αντίφαση είναι ο σοσιαλισμός. Αυτή είναι και η μόνη λύση για τον Βρετανικό λαό, δεν πρέπει να αφήσει το αποτέλεσμα του BREXIT στα χέρια των ανίκανων αστικών δυνάμεων. Η έξοδος της Βρετανίας από την ΕΕ για να μπορέσει να επιτευχθεί με επιτυχία πρέπει να ταυτιστεί με την σοσιαλιστική επανά-

σταση. Οι επαναστατικές δυνάμεις πρέπει να προωθήσουν το σύνθημα αυτό και να του δώσουν σάρκα και οστά σε όλη την Ευρώπη. Σύμφωνα με τον Τρότσκι «Την πλήρη του ανάπτυξη, ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να την πραγματοποιήσει ούτε μέσα στα όρια μιας μόνης ηπείρου. Οι Σοσιαλιστικές Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης αντιπροσωπεύουν το ιστορικό σύνθημα που αποτελεί ένα στάδιο στο δρόμο προς την παγκόσμια σοσιαλιστική ομοσπονδία.» Η ανάγκη της επανάστασης έρχεται σαν αποτέλεσμα των αναγκών της εργατικής τάξης της Ευρώπης και η ανάγκη αυτή γίνεται όλο και μεγαλύτερη όσο πιο οδυνηρή είναι η πίεση από τον ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ και τις αναδυόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Σύμφωνα με τον Τρότσκι, στο έργο του Ευρώπη και Αμερική: «Για να ενωθεί η Ευρώπη, πρέπει πρώτα από όλα να την αποσπάσουμε από τα χέρια σας. Θα σας την αποσπάσουμε. Την Ευρώπη θα την ενώσουμε εμείς. Θα την ενώσουμε ενάντια στον εχθρικό στην ένωση της καπιταλιστικό κόσμο. Θα την μετατρέψουμε σε ένα παντοδύναμο εργαστήριο ενεργού σοσιαλισμού. Θα την κάνουμε τον ακρογωνιαίο λίθο της παγκόσμιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας.»

■ *Βαγγέλης Κιτσώνης*

Αλγερία: Για μια κυρίαρχη συντακτική εθνοσυνέλευση, ο αγώνας συνεχίζεται !

**PST – Σοσιαλιστικό Κόμμα των Εργαζομένων,
αλγερίνικο τμήμα της 4ης Διεθνούς**

Επιβάλλοντας, στις 2 Απριλίου 2019, την αποπομπή του Μπουτεφλίκα, της ενσάρκωσης ενός καθεστώτος φιλελεύθερου, ολιγαρχικού, αυταρχικού, σχεδόν μοναρχικού και υποταγμένου στις ιμπεριαλιστικές ξένες δυνάμεις, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι γυναίκες και το σύνολο των λαϊκών μαζών κατάφεραν, μετά από περισσότερες από 40 ημέρες απεργιών και πρωτόγνωρων μαζικών διαδηλώσεων, μια πρώτη, πολύτιμη και ιστορική, νίκη.

Πράγματι, πέρα και από τις γιγαντιαίες διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις της χώρας, η γενική απεργία, που ξεκίνησε στις 10 Μαρτίου από τους εργαζόμενους σε πολλούς κλάδους, όπως στα εργοστάσια άντλησης πετρελαίου και αερίου, στις εναέριες και σιδηροδρομικές συγκοινωνίες, στα λιμάνια, στην εκπαίδευση και την περίθαλψη, στη διοίκηση και στις εφορίες, στα ελεύθερα επαγγέλματα, στους μικρο-εμπόρους, κλπ., ήταν αυτή που ενίσχυσε την κρίση του καθεστώτος και επιτάχυνε τις ρωγμές στην εξουσία. Έτσι, ήδη από τις 11 Μαρτίου, ο Μπουτεφλίκα δήλωσε ότι εγκατέλειπε τη φιλοδοξία του για 5η θητεία, διεκδικώντας ωστόσο να επεκτείνει την 4η θητεία του.

Σε αυτό το πλαίσιο κρίσης που απειλεί ολόκληρο το σύστημα, ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου του Στρατού, ο κ.Γκαϊντ Σαλάχ, ενθαρρυνόμενος και από τις εκκλήσεις της φιλελεύθερης αντιπολίτευσης, φόρεσε το νέο του ρόλο του “υπέρτατου σωτήρα” του συστήματος. Αυτός που μόλις λίγες μέρες πριν εξακολουθούσε να αποκαλείται “φεφαματούχου” [«αυτού μεγαλειότητα»] ξαφνικά μετατράπηκε σε κίνδυνο για το καθεστώς. Για να σωθεί το σύστημα, έπρεπε, αφενός, να διωχτεί ο Μπουτεφλίκα όσο γίνεται πιο γρήγορα και, αφετέρου, να μπουν στο στόχαστρο και ορισμένοι από τους ολιγάρχες του προεδρικού κύκλου, σύμβολα της διαφθοράς και της ληστείας, για να μπορέσει να ηρεμήσει η λαϊκή εξέγερση και να σταματήσει το “χιράκ”. Επιπλέον, για να εξασφαλιστεί η συνέχεια του συστήματος στο πλαίσιο μιας ελεγχόμενης μετάβασης, ο στρατός επέβαλε εξαρχής μια “νόμιμη λύση στο πλαίσιο του συντάγματος”. Έτσι, παρακάμπτεται και κάθε πολιτική εναλλακτική. Τέλος, ξεκινάει και ένας μιντιο-προπαγανδιστικός βομβαρδισμός για να στηθεί και μια “λαϊκή στήριξη” προς τη

δράση του αρχηγού του Γενικού Επιτελείου και του στρατού, που στην τελευταία του απειλητική ανακοίνωση της 2 Απριλίου διακηρύσσει ότι δεν αναγνωρίζει πλέον την προεδρεία και επιβάλλει στην πράξη την εφαρμογή ενός “λευκού πραξικοπήματος”.

Για το Σοσιαλιστικό Κόμμα των Εργαζομένων (PST), η εισβολή του στρατού στη σημερινή πολιτική κρίση, όχι μόνο δεν αποτελεί λύση, αλλά και επικυρώνει τη χρήση βίας. Η καταστολή και η σύλληψη διαδηλωτών, την Τετάρτη 3 Απριλίου, στο Μεγάλο Ταχυδρομείο στο Αλγέρι, αντιβαίνει ευθέως τους λυρισμούς υπέρ του “λαϊκού Χιράκ” [«κινήματος»] που χαρακτήρισαν τις ανακοινώσεις του στρατού.

Για το PST, η εξέγερση των λαϊκών μαζών κατά του καθεστώτος, που ξεκίνησε στις 22 Φεβρουαρίου 2019, θέτει σε αμφισβήτηση όλο το σύστημα, τους θεσμούς του και το σύνταγμά του. Κανένα μπάλωμα στην εξωτερική όψη, κανένα μεταβατικό κολπάκι, κανέναν εξ ουρανού σωτήρα δεν μπορεί να αντικαταστήσει το λαό, που είναι η πηγή κάθε δημοκρατικής νομιμοποίησης.

Για το PST, μόνο η εκλογή κυρίαρχης συντακτικής εθνοσυνέλευσης, που να εκπροσωπεί τις δημοκρατικές και κοινωνικές βουλήσεις των εργαζομένων, των νέων, των γυναικών και όλων των καταπιεσμένων της χώρας μας, μπορεί να αποτελέσει πραγματική δημοκρατική λύση στη σημερινή κρίση.

Για το PST, έχει έρθει αφενός η ώρα για την αυτοοργάνωση των αλγερίνικων λαϊκών μαζών στα εργοστάσια, στα πανεπιστήμια και στα λύκεια, στις συνοικίες και στις πόλεις, στις γυναίκες και στους άνεργους, κλπ., και αφετέρου η προτεραιότητα για να κατάκτηση των δημοκρατικών μας ελευθεριών, ιδιαίτερα των ελευθεριών έκφρασης, οργάνωσης, διαδήλωσης, καθώς και των συνδικαλιστικών ελευθεριών και του δικαιώματος στην απεργία.

Για το PST, αυτή η πρώτη νίκη κατά του καθεστώτος του Μπουτεφλίκα δείχνει το δρόμο. Η μαζική μας κινητοποίηση, οι μεγαλειώδεις μας διαδηλώσεις και οι πολλαπλές μας απεργίες απέδωσαν!

**Αλγέρι, 3/4/2019
Εθνική Γραμματεία του PST**

στον κόσμο...

Ιταλία: Ολοταχώς προς την “Άγρια Δύση”

Ο ακροδεξιός παροξυσμός της αστικής τάξης στην Ιταλία δεν έχει πάτο. Η καλλιέργεια εθνικιστικού μίσους και μισαλλοδοξίας εισάγεται όλο και πιο βαθιά στην κρατική πρακτική και στην νομοθεσία της χώρας με τις συνεχείς αποφάσεις της κυβέρνησης Σαλβίνι. Τελευταία πράξη αυτής της κανιβαλιστικής πορείας είναι η ψήφιση από το ιταλικό κοινοβούλιο μιας τροποποίησης του ποινικού κώδικα που ενδέχεται να έχει πολύ σοβαρές επιπτώσεις στην ιταλική κοινωνία. Με εισήγηση του υπουργού Εσωτερικών Ματέο Σαλβίνι και της υπουργού Δημόσιας Διοίκησης Τζούλια Μποντζόρνο, (ηγετικά στελέχη της Λέγκας του Βορρά) ψηφίστηκε με 373 «υπερ» έναντι 104 «κατά», ψηφίστηκε η τροποποίηση των άρθρων 52 και 55 του ποινικού κώδικα με τα οποία πλέον γενικεύεται και διευκολύνεται η χρήση πυροβόλων όπλων για “αυτοάμυνα” σε περιπτώσεις παραβίασης των κατοικιών ή επιχειρήσεων.

Αυτή η τροποποίηση έχει διχάσει πλήρως την ιταλική κοινωνία. Υπερ της τροποποίησης τάσσεται ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού, κυρίως μικροαστικά στρώματα του Βορρά της Ιταλίας, εργατική αριστοκρατία, μεγαλοεπιχειρηματίες ενώ μεγάλο μέρος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων δείχνει μεγάλη ανησυχία για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει. Ο νόμος προκάλεσε ακόμα και την αντίδραση δικαστικών, δικηγορικών ακόμα και αστυνομικών συλλόγων οι οποίοι ισχυρίζονται πως η ψήφισή του δεν αιτιολογείται από κανένα είδους στοιχείο ενώ επικαλούνται πως οι στατιστικές για τα εγκλήματα δείχνουν μειούμενα την συγκεκριμένη περίοδο. Οι ίδιοι προειδοποιούν πως αυτή η αλλαγή όχι μόνο δεν πρόκειται να προστατεύσει, αλλά απεναντίας θα εκθέσει σε σοβαρότερους κινδύνους την κοινωνία προκαλώντας καταστάσεις “άγριας δύσης”.

Η οικονομική κρίση, η ανεργία και η φτώχεια σπρώχνουν στο περιθώριο τις φτωχές λαϊκές μάζες, αυξάνουν την αίσθηση ανασφάλειας για κομμάτια των εργαζομένων και των μικροαστικών κομμάτων των πόλεων που καταστρέφονται μαζικά από την υποβάθμιση και την παρακμή του ιταλικού καπιταλισμού. Όσο δεν θα ξεπερνιέται η μεγάλη κρίση του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς στην Ιταλία η χώρα θα βυθίζεται όλο και περισσότερο στο χάος που προκαλούν οι ακροδεξιές/νεοφασιστικές πολιτικές ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους μετανάστες.

ΜΑΡΟΚΟ

Δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικοί πραγματοποιούν για τέταρτη εβδομάδα απεργία στο Μαρόκο, διεκδικώντας τη μονιμοποίησή τους, καθώς εργάζονται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Με αυτό το καθεστώς εργασίας έχουν προσληφθεί 55.000 εκπαιδευτικοί από το 2016 (σε σύνολο 240.000) και πληρώνονται με τον ίδιο μισθό αλλά θα πάρουν μόλις το 40% της σύνταξης σε σχέση με τους μόνιμους. Παράλληλα, καταγγέλλουν την εργασιακή ανασφάλεια, καθώς οι θέσεις εργασίας δεν είναι διασφαλισμένες, και ζητούν συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Η κυβέρνηση, σε μια προσπάθεια να σπάσει την απεργία, πρόσφερε στις 14/3 κάποιες βελτιώσεις στις συμβάσεις, χωρίς όμως να προχωρήσει σε μόνιμους διορισμούς, κι έτσι οι εκπαιδευτικοί αποφάσισαν να μην υποχωρήσουν. Στις 24/3 πραγματοποιήθηκε διαδήλωση στην πρωτεύουσα Ραμπάτ, με συμμετοχή άνω των 10.000 εκπαιδευτικών και πορεία από το υπουργείο Παιδείας έως την κεντρική πλατεία, μπροστά από το κοινοβούλιο, με σκοπό να κατασκηνώσουν τη νύχτα εκεί. Η αστυνομία επιτέθηκε μετά τα μεσάνυχτα με «κανόνια νερού» για να διαλύσει τους συγκεντρωμένους. Οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν την απεργία, με τον υπουργό Παιδείας να προχωρά σε εμπρηστικές δηλώσεις, λέγοντας πως «μετά από τέσσερις εβδομάδες δεν μιλάμε για απεργία αλλά για εγκατάλειψη θέσης εργασίας», απειλώντας με απόλυση όσους συνεχίσουν.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ: ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΕΡΝΤΟΓΑΝ

Την Κυριακή 31 Μαρτίου πραγματοποιήθηκαν στην Τουρκία οι δημοτικές εκλογές που είχαν, ωστόσο, λάβει χαρακτηριστικά βουλευτικών εκλογών με τον Φερνάντο να τίθεται επικεφαλής της προεκλογικής εκστρατείας. Ολοκληρώθηκαν με επικράτηση του συνασπισμού της Λαϊκής Συμμαχίας, αποτελούμενου από το κυβερνών ΑΚΡ και το ακραίο εθνικιστικό ΜΗΡ (Γκριζοι Λύκοι) με 51,7%, αλλά με ουσιαστική ήττα του Φερνάντο αφού έχασε τις τρεις πολυπληθέστερες πόλεις (Άγκυρα, Κω/πολύ, Σμύρνη) και συνολικά οκτώ από τα μεγαλύτερα αστικά (και οικονομικά) κέντρα. Συνολικά επικράτησε σε 15 μητροπολιτικούς δήμους (από 18), έναντι 11 (από 6) του κεφαλικού CHP που συγκρότησε με το νεοφιλελεύθερο εθνικιστικό ii (διάσπαση του ΜΗΡ) τον συνασπισμό Εθνικής Συμμαχίας, λαμβάνοντας 37,6%.

Εκστρατεία Εθνικιστικής και Θρησκευτικής Υστερίας

Ολόκληρη η προεκλογική εκστρατεία, βασίστηκε στην προσπάθεια υποβάθμισης της σημαντικής οικονομικής κρίσης και στην ανάδειξη, ως πρωταρχικού, του ζητήματος της εθνικής απειλής που συνιστούν οι «τρομοκράτες» οι οποίοι συνωμοτούν για να διαλύσουν τη χώρα και να χτυπήσουν το

Ισλάμ. Αυτοί ευθύνονται για όλα τα δεινά –συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής κρίσης– και το κυβερνών κόμμα είναι το μοναδικό που δίνει την καθοριστική μάχη της «εθνικής επιβίωσης» εναντίον τους. Αυτόνομη, η κυβερνητική καμπάνια μονοπώλησε τα ελεγχόμενα ΜΜΕ και η προεκλογική εκστρατεία των κυβερνητικών υποψηφίων χρηματοδοτήθηκε αφειδώς από τα κρατικά ταμεία. Αντίθετα, οι φυλακισμένοι πολιτικοί αντίπαλοι παρέμειναν έγκλειστοι, ανάμεσά τους 5.000 στελέχη του αριστερού κουρδικού ΗΔΡ, η μισή του ηγεσία και ο πρόεδρος του Σελαχατίν Ντερμιτάς.

Καθοριστική η Οικονομική Κρίση

Τα εκλογικά αποτελέσματα καταδεικνύουν ότι το αφήγημα του Ερντογάν δεν έπεισε τα χτυπημένα από την κρίση ανώτερα μικροαστικά στρώματα όπως και σημαντικά κομμάτια των εργαζομένων, των αστικών κέντρων. Επικράτησε η δυσφορία για την οικονομική κρίση, την οικονομική και εξωτερική πολιτική του Ερντογάν που έχει ως αποτέλεσμα η εισροή κεφαλαίων και ο κρατικός δανεισμός που στήριζαν την άνοδο της προηγούμενης περιόδου να έχουν αντιστραφεί, ο ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ να επιβραδύνεται (2,6% το 2018), η τουρκική λίρα να έχει υποχωρήσει κατά 30% έναντι του δολαρίου μέσα στο 2018, ο πληθωρισμός να τρέχει με 20% (25% στα βασικά αγαθά), η ανεργία να έχει ανέβει κατά δύο μονάδες μέσα σε ένα χρόνο (12,3%) με αυξητική τάση. Η ζωή των φτωχότερων κοινωνικών στρωμάτων έχει γίνει εξαιρετικά δύσκολη, ενώ πολλές τουρκικές επιχειρήσεις αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα ή έχουν οδηγηθεί σε πτώχευση.

Πίσω από τα ποσοστά

Ένας από τους παράγοντες που συνέβαλλαν στη συγκράτηση της ήττας σε αυτά τα επίπεδα, είναι η ανάκτηση μιας σειράς δήμων στις κουρδικές περιοχές της ΝΑ Τουρκίας. Πολλοί από αυτούς είχαν εκλέξει δημάρχους υποστηριζόμενους από το ΗΔΡ στις εκλογές του 2014, τους οποίους ο Ερντογάν καθαίρεσε διορίζοντας δικούς του. Φρόντισε, ωστόσο, να κάνει μια σειρά έργων υποδομής, που σε συνδυασμό με διώξεις και φυλακίσεις μελών του ΗΔΡ, στοχευμένες μεταδημοτεύσεις και την μιντιακή κυριαρχία του ΑΚΡ απέδωσαν για το κυβερνών κόμμα. Αυτό επιτρέπει στον Ερντογάν να προβάλλει τη συνολική επικράτηση και να υποβαθμίζει την απώλεια των σημαντικότερων αστικών κέντρων –της Άγκυρας και της Κων/πουλης για πρώτη φορά μετά από 25 χρόνια– αλλά και τις εντυπωσιακές απώλειες του ΑΚΡ σε προπύργια του όπως η Προύσα.

Η απόφαση του ΗΔΡ και άλλων μικρών κομμάτων να συνταχθούν πίσω από το CHP ενάντια στο ΑΚΡ βοήθησε στην άνοδο των ποσοστών του συνασπισμού του κεμαλικού κόμματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΗΔΡ δεν κατέβασε υποψηφίους σε καμιά τουρκική πόλη, στηρίζοντας άτυπα, αλλά ουσιαστικά, το CHP.

Παρά την αρχική παραδοχή των αποτελεσμάτων, φαίνεται πως ο Ερντογάν δεν προτίθεται να παραδώσει –τουλάχιστον όχι εύκολα– την διαφιλονικούμενη Κων/πολη όπου η επικράτηση του Εκμέρ Ιμάμογλου ήταν οριακή, με μόλις 25.000 ψήφους διαφορά (0,3%) από τον Γιλντιρίμ, αλλά ούτε την Άγκυρα όπου η νίκη του Μανσούρ Γιαβάζ ήταν καθαρή (50,9% έναντι 47,1%). Έχει προσφύγει στην ελεγχόμενη από το

καθεστώς του εκλογική επιτροπή επικαλούμενος παρατυπίες και λάθη, κάνοντας λόγο για «πραξικόπημα μέσω της κάλπης» και ζητώντας επανακαταμέτρηση ψήφων, όταν είναι γνωστό ότι ο ίδιος και το καθεστώς του είχαν τον απόλυτο έλεγχο της προεκλογικής και της εκλογικής διαδικασίας που χαρακτηρίστηκε από τη συκοφαντική και φήμωση κάθε αντίπαλης φωνής και όργιο τρομοκρατίας και διώξεων.

Η Επόμενη Μέρα

Η επιμονή του Ερντογάν στη διατήρηση αυτών των πόλεων δεν είναι τυχαία. Πέρα από τη μεγάλη οικονομική τους σημασία, η απώλεια τους θα αποτελέσει ένα σημείο καμπής στις πολιτικές εξελίξεις και στην εντεινόμενη τάση αμφισβήτησης των επιλογών του ακόμα και μέσα στο κόμμα του. Καταρχήν, το ίδιο το τουρκικό κεφάλαιο απαιτεί πιο σφιχτή δημοσιονομική πολιτική, δομικές μεταρρυθμίσεις και εξομάλυνση των σχέσεων με τις ΗΠΑ, ώστε να σταθεροποιηθεί το νόμισμα και να επιστρέψουν οι επενδύσεις. Αποτελεί ερωτηματικό πως θα χειριστεί το μήνυμα των εκλογών ο τούρκος πρόεδρος. Όσο για τους κεμαλικούς, που επίσης έχουν εσωτερικά προβλήματα και υπέστησαν πρόσφατα μια διάσπαση, είναι σίγουρο ότι δημιουργείται μια δυναμική που μένει να φανεί αν και πως θα εκμεταλλευτούν. Μένει, επίσης να δούμε τη στάση του ΗΔΡ που παρά τις διώξεις έχει καταφέρει να επιβιώσει, πήρε ένα 3,7% αν και κατέβηκε μόνο στις κουρδικές περιοχές και κέρδισε 3 μητροπολιτικές και 5 κεντρικές πόλεις καθώς και αρκετούς περιφερειακούς δήμους.

■ Μαρία Κτιστάκη

Αγωγοί φυσικού αερίου και γεωπολιτικές συγκρούσεις γύρω από την Ελλάδα

Τον Μάρτιο υπογράφηκε στο Τελ Αβίβ η διακρατική συμφωνία για το μεγαλεπήβολο έργο του αγωγού φυσικού αερίου Eastmed, ανάμεσα στην Ελλάδα, το Ισραήλ και την Κύπρο. Η παρουσία του αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Πομπέο ασφαλώς επικύρωσε τη στήριξη των ΗΠΑ στο σχέδιο. Ο αγωγός θα μεταφέρει τα αποθέματα αερίου της ανατολικής Μεσογείου (κοιτάσματα Αφροδίτη και Γλαύκος στην Κύπρο, Λεβιάθαν και Ταμάρ στο Ισραήλ) υποθαλάσσια στην Κρήτη, από εκεί στην Πελοπόννησο και στη συνέχεια στην Ιταλία, παρακάμπτοντας την Τουρκία και με στόχο την ενεργειακή απεξάρτηση της Ευρώπης από το φυσικό αέριο της Ρωσίας. Η σύγκρουση των ιμπεριαλισμών στη Μέση Ανατολή, η σχετική επικράτηση της Ρωσίας στη Συρία και η ενίσχυση του Ιράν, σε συνδυασμό με την προσπάθεια της Τουρκίας να ανεξαρτητοποιηθεί από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και να συνεργαστεί με τους Ρώσους, καθιστούν επιβεβλημένες για τη Δύση νέες γεωπολιτικές συμμαχίες, για την ανάσχεση των δυσμενών εξελίξεων στην περιοχή. Ο αγωγός Eastmed εντάσσεται σε αυτό το πλαίσιο και για αυτό στηρίζεται από ΗΠΑ και ΕΕ, παρά το γεγονός ότι ακόμα δεν έχουν ανακαλυφθεί κοιτάσματα τέτοια που να δικαιολογούν την κατασκευή του, ότι το κόστος του είναι τεράστιο, οι τεχνικές δυσκολίες των 1900 χιλιομέτρων του σε μεγάλα βάθη είναι ιδιαίτερες, ενώ υπάρχουν πολύ πιο φτηνές εναλ-

λακτικές λύσεις, όπως η όδευση του αγωγού μέσω Τουρκίας και η κατασκευή σταθμού υδροποίησης φυσικού αερίου στην Κύπρο και η μεταφορά του με πλοία.

Στο Τελ Αβίβ συμμετείχε και η Αίγυπτος, αν και διαθέτει ήδη ένα εξαιρετικά σημαντικό κοιτάσμα (Ζορ), το αέριο του οποίου υδροποιείται σε δικό της σταθμό και διακινείται με πλοία, ενώ υπάρχουν συμφωνίες για κατασκευή αγωγού μεταφοράς κυπριακού φυσικού αερίου στην Αίγυπτο για υδροποίηση, γεγονός που καθιστά ανώφελο τον Eastmed. Ωστόσο, τα γεωπολιτικά σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών απαιτούν την ένταξη της Αιγύπτου στο σχέδιο του Eastmed.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, προσπαθώντας να εξισορροπήσει την αδυναμία του απέναντι στον τουρκικό, έχει αδράξει αυτή τη συγκυριακή ευκαιρία και πρωτοστατεί στην προσπάθεια αποκλεισμού της Τουρκίας από την νοτιοανατολική Μεσόγειο, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να μεταβάλει την Ελλάδα σε κόμβο αγωγών προς την ΕΕ και την ανατολική Ευρώπη. Έτσι, πέρα από τη συμμετοχή του στον αγωγό ΤΑΡ (που μεταφέρει το αέριο του Αζερμπαϊτζάν και της Γεωργίας - μέσω Τουρκίας όμως - προς την Ιταλία, σε μια προσπάθεια να μειωθεί η εξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό δίκτυο αγωγών) και στον Eastmed (τον οποίο θέλει να τροφοδοτήσει και με φυσικό αέριο που ελπίζει ότι θα ανακαλυφθεί στο Ιόνιο και την Κρήτη, έχοντας συνάψει σχετικές συμβάσεις με την αμερικανική Exxon Mobil και τη γαλ-

λική Total), προωθεί τη δημιουργία σταθμού υδροποίησης αερίου στην Αλεξανδρούπολη. Αυτός, μαζί με τον σταθμό της Ρεβυθούσας Μεγάρων που θα αναβαθμιστεί, θα τροφοδοτεί τα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη με αμερικανικό υδροποιημένο φυσικό αέριο - παρά τη μεγαλύτερη τιμή του από το ρωσικό - μέσω του ελληνοβουλγαρικού αγωγού IGB, που έχει ήδη αρχίσει να κατασκευάζεται, πάντα σε μια προσπάθεια να παρακαμφθούν Τουρκία και Ρωσία.

Η απάντηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού είναι οι αγωγοί Nord Stream II (που μεταφέρει ρωσικό φυσικό αέριο στη Γερμανία μέσω της Βαλτικής, παρακάμπτοντας την Ουκρανία και τα εμπόδια που έχουν δημιουργήσει εκεί οι δυτικοί ιμπεριαλιστές) και Turkish Stream, που μεταφέρει αέριο υποθαλάσσια από τη Μαύρη Θάλασσα στην Τουρκία, ενώ προβλέπεται να κατασκευαστεί και ο Turkish Stream II, ο οποίος μέσω Βουλγαρίας θα παρέχει φτηνό φυσικό αέριο σε Βαλκάνια και ανατολική Ευρώπη αυξάνοντας την επιρροή της Ρωσίας στην περιοχή παρά την επέκταση του ΝΑΤΟ. Αυτοί οι αγωγοί αυξάνουν την εξάρτηση της Τουρκίας από τη Ρωσία (μειώνοντας τις δυνατότητες της Δύσης να την επανεντάξει στους δικούς της σχεδιασμούς), μετριάζουν τη σημασία του ιμπεριαλιστικού εγχειρήματος στην Ουκρανία και ξαναβάζουν τη Ρωσία στο παιχνίδι στα Βαλκάνια. Έτσι, προκαλούν σφοδρή αντίδραση των ΗΠΑ (έχουν επιβάλει κυρώσεις στις εταιρείες που θα συμμετάσχουν στην κατασκευή του Nord Stream II) και μέρους της ΕΕ. Ήδη,

η ΕΕ εμπόδισε τον αγωγό Southstream, που θα μετέφερε ρωσικό αέριο μέσω Βουλγαρίας, όμως Ερντογάν και Πούτιν εγκαίνιασαν την ολοκλήρωση του υποθαλάσσιου τμήματος του Turkish Stream τον Νοέμβριο του 2018! Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν υστέρησε σε τυχοδιωκτισμό και σε αυτό το σχέδιο, καθώς πρότεινε να περάσει ο Turkish Stream II από την Ελλάδα (αντί της Βουλγαρίας) και να συνδεθεί με την Ιταλία (αγωγός IGI), προσπαθώντας να ενταχθεί στον ρωσοτουρκικό σχεδιασμό, αν βέβαια του το επιτρέψουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Ο IGI έχει τη στήριξη της Ιταλίας, που δεν θέλει να εξαρτάται για το αέριό της μόνο από τους γερμανικούς αγωγούς Nord Stream I και II, ενώ είναι και πολύ πιο φτηνός τόσο από τον Eastmed (η Ιταλία αρνήθηκε να παραβρεθεί στην υπογραφή της συμφωνίας στο Τελ Αβίβ) όσο και από το αμερικανικό υδροποιημένο αέριο.

Στο ίδιο πλαίσιο ενεργειακών και γεωπολιτικών ανταγωνισμών εντάσσεται η παρεμπόδιση από την ΕΕ της ανάθεσης της κατασκευής του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Αττικής-Κρήτης στον ΑΔΜΗΕ, καθώς το 24% του τελευταίου ανήκει στην κινεζική State Grid και συνεπώς θα αυξανόταν η επιρροή της Κίνας στον γεωστρατηγικό διάδρομο μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας και πληροφοριών Euroasia Interconnector, που συνδέει Ισραήλ-Κύπρο-Ελλάδα!

Αυτή η γιγαντιαία σύγκρουση στην περιοχή μας εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους μετατροπής των γεωπολιτικών και οικονομικών συγκρούσεων σε πολεμικές, επομένως το εργατικό κίνημα πρέπει να θέσει ως πρώτο καθήκον του την αντίσταση στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, ακόμα και αν αυτά υποτίθεται ότι εξασφαλίζουν ενεργειακούς πόρους.

Οι εξελίξεις στη Βενεζουέλα

Συνεχίζεται ακάθεκτη –όπως ήταν άλλωστε αναμενόμενο– η προσπάθεια ανατροπής της κυβέρνησης του Νικολάς Μαδούρο και των κατακτήσεων της Μπολιβαριανής Επανάστασης. Ύστερα από την αποτυχημένη προσπάθεια εισβολής στην χώρα της αποκαλούμενης «ανθρωπιστικής βοήθειας» των ιμπεριαλιστών από τα κολομβιανά σύνορα, οι ιμπεριαλιστές και ο πράκτοράς τους στη Βενεζουέλα, Χουαν Γουαϊδό συνεχίζουν την εφαρμογή των σχεδίων τους για την ανατροπή του Μαδούρο. Σε αυτή την προσπάθεια εντάσσονται τα συνεχή σαμποτάζ στις βασικές υποδομές της χώρας (ηλεκτροδότηση, νερό) και η προπαγάνδα περί ανικανότητας και επικίνδυνης ηγεσίας της κυβέρνησης Μαδούρο, με απώτερο στόχο να ανεβάσουν στα ύψη την κοινωνική δυσαρέσκεια για να την εκμεταλλευτούν στα πραξικοπηματικά τους σχέδια. Αυτά τα σαμποτάζ κυρίως πλήττουν τα πιο φτωχά και πλειβειακά στρώματα της Βενεζουέλας που είναι άλλωστε και η πλειοψηφική κοινωνική ομάδα που συγκροτεί το μπλοκ εξουσίας της Μπολιβαριανής Επανάστασης και πάνω της στηρίζεται η κυβέρνηση. Είναι χαρακτηριστικό της κτηνωδίας που χαρακτηρίζει την ντόπια αντίδραση και τους ιμπεριαλιστές πως όσο περισσότερο διαπιστώνουν την αντοχή των πλειβειακών μαζών στις αμέτρητες επιθέσεις που δέχονται στο βιοτικό τους επίπεδο, τόσο πιο αδίστακτες γίνονται προκειμένου να τις λυγίσουν για να πάνσουν να στηρίζουν την Μπολιβαριανή Επανάσταση ή να ουδετεροποιηθούν.

Με φόντο τα συνεχή σαμποτάζ στις υποδομές, ο Γουαϊδό εφαρμόζει τη λεγόμενη «Επιχείρηση Ελευθερία», μια πανεθνική κινητοποίηση της αντιπολίτευσης η οποία θέτει ως στόχο την περικύκλωση του προεδρικού

Μεγάρου της Μιραφλόρες και την ανατροπή του Νικολάς Μαδούρο. Ο Γουαϊδό ανακήρυξε την 6η Απριλίου ως ημέρα εκκίνησης της «Επιχείρησης Ελευθερία» καλώντας σε αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις σε 358 σημεία σε όλη την Βενεζουέλα. Επί της ουσίας, αφενός πρόκειται για μια προσπάθεια αυτοσυντήρησης της κλίκας του Γουαϊδό ως επικεφαλής της κατακερματισμένης δεξιάς αντιπολίτευσης και αφετέρου για μια «πρόβα τζενεράλε» ενός νέου πραξικοπήματος με τη χρήση βίας και τρομοκρατίας στο δρόμο.

Με δεδομένη πια την άρση της βουλευτικής ασυλίας του από την Συντακτική Συνέλευση της Βενεζουέλας, η οποία ενέκρινε την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος του με την κατηγορία της κατάχρησης εξουσίας, ο Γουαϊδό ενδέχεται να γίνει ένα «καμμένο χαρτί» για την Αντιπολίτευση και τους ιμπεριαλιστές, με τον κίνδυνο να οδηγηθούν σε μια πολύ μεγάλη ήττα. Οι ΗΠΑ ασκούν κάθε είδους πίεση για να αποτρέψουν αυτό το γεγονός. Μέσω του απεσταλμένου τους στην Βενεζουέλα, Έλιοτ Άμπραμς, έσπευσαν να δηλώσουν πως ενδεχόμενη σύλληψη του Γουαϊδό θα σήμαινε «το τελευταίο λάθος της κυβέρνησης Μαδούρο» και να απειλήσουν πως η απάντησή τους θα ήταν «πολύ σκληρή». Παράλληλα ανακοίνωσαν νέες κυρώσεις σε βάρος 34 πλοίων της δημόσιας πετρελαϊκής εταιρείας της Βενεζουέλας (PDVSA) καθώς και σε βάρος δύο άλλων εταιρειών που εδρεύουν σε Λιβερία και Ελλάδα, με την κατηγορία πως μετέφεραν αργό πετρέλαιο στην Κούβα.

Ως αντίβαρο στην πίεση των ΗΠΑ και στην αναζήτηση διεθνών συμμαχιών, η κυβέρνηση Μαδούρο προχωρά σε στενότερη στρατιωτική συνεργασία με την Ρωσία, γεγονός που οξύνει την αμερικανορωσική σύγκρουση ακόμα περισσότερο. Στη Βενεζουέλα έφτασαν

δύο ρωσικά αεροπλάνα, με 100 στρατιωτικούς, ενώ στις 29 Μαρτίου στην επαρχία Yaracuy εγκαينιδίστηκε Κέντρο Εκπαίδευσης με σκοπό να εκπαιδεύσει βενεζουελάνους πιλότους να χειρίζονται τα ρωσικά μαχητικά ελικόπτερα Mi-17V-5, Mi-35M και Mi-26T, καθώς και ρωσικά στρατιωτικά μεταγωγικά ελικόπτερα. Η δημιουργία του κέντρου αυτού έγινε στα πλαίσια συμφωνίας που έχει υπογραφεί μεταξύ της Rosoboronexport (κρατικής εταιρία εξαγωγών πολεμικής βιομηχανίας της Ρωσίας) και της CAVIM (κρατικής πολεμικής βιομηχανίας της Βενεζουέλας). Οι ΗΠΑ αντέδρασαν απειλώντας τους ρώσους με νέες κυρώσεις, ζητώντας τους να αποσυρθούν άμεσα από την Βενεζουέλα και δηλώνοντας πως τέτοιου είδους ενέργειες θα θεωρηθούν ως «άμεση απειλή». Οι συμμαχίες της Βενεζουέλας με χώρες όπως η Ρωσία και Κίνα, πέρα από το ότι εκσυγχρονίζουν τις ένοπλες δυνάμεις της, είναι ένα πολύ σημαντικό πολιτικό αντίβαρο έναντι της επιθετικότητας των ΗΠΑ. Για τους Ρώσους, η έκβαση των γεγονότων στην Βενεζουέλα είναι κρίσιμης σημασίας, αφού μια ανατροπή της κυβέρνησης Μαδούρο θα απελευθέρωνε δυνάμεις για τις ΗΠΑ και θα τις επέτρεπε να συνεχίσουν πολύ πιο ενεργά την περικύκλωση της Ρωσίας στη Μεσόγειο και να αναζωπυρώσουν τα ανοιχτά μέτωπα της Ουκρανίας και Μέσης Ανατολής.

Από την άλλη, η συμμετοχή της Κίνας

στις εξελίξεις στην Βενεζουέλα είναι και αυτή σημαντική, παρ' ό,τι οι Κινέζοι κρατούν χαμηλούς τόνους στις δηλώσεις τους. Στις 28 Μαρτίου έφτασαν στη χώρα 120 κινέζοι στρατιωτικοί που μετέφεραν ανθρωπιστική και στρατιωτική βοήθεια στις κυβερνητικές δυνάμεις, πριν μεταφερθούν σε στρατιωτική βάση.

Ρωσία και Κίνα έχουν επενδύσει σημαντικά κεφάλαια στην Βενεζουέλα και επιδιώκουν να διασφαλίσουν την ασφάλεια των επενδύσεων τους. Μόνο την περίοδο 2006-2016 η Κίνα δάνεισε στη Βενεζουέλα 62 δισ. δολάρια, τα οποία η χώρα αποπληρώνει με πετρέλαιο. Η Ρωσία, από την άλλη έχει δώσει στην Βενεζουέλα σε δάνεια και επενδύσεις τα τελευταία χρόνια 17 δισ. δολάρια και τον περασμένο Δεκέμβριο υπέγραψε συμφωνία για επενδύσεις ύψους 6 δισ. δολαρίων στον πετρελαϊκό τομέα και στην εξόρυξη χρυσού.

Οι εξωτερικές συμμαχίες της κυβέρνησης Μαδούρο δεν μπορούν από μόνες τους να εμποδίσουν την ντόπια αντίδραση και τους ιμπεριαλιστές να θάψουν μια για πάντα την Μπολιβαριανή Επανάσταση. Αυτό το έργο μπορούν να το αναλάβουν επιτυχώς μονάχα οι εργατικές και πλειβειακές μάζες, με την παράλληλη εμβάθυνση της επανάστασης.

Π.Μ.

Περιφερειακές εκλογές στην ΟΛΛΑΝΔΙΑ Κατάρρευση αστικών κομμάτων - Εκτόξευση ακροδεξιάς

Μεγάλος νικητής των περιφερειακών εκλογών της 20ης Μάρτη αναδείχθηκε το ακροδεξιό κόμμα Φόρουμ για την Δημοκρατία (FvD) του Τιερί Μποντέ, το οποίο συμμετείχε για πρώτη φορά σε αυτές. Εφόσον μέσω αυτών καθορίζεται και η σύνθεση της γερουσίας, με 14,53% αναδείχθηκε το πρώτο κόμμα ελέγχοντας 83 έδρες. Με 80 έδρες και 14% (από 15,92% και 89 έδρες) το Λαϊκό Κόμμα για την Ελευθερία και Δημοκρατία (VVD) όχι μόνο χάνει αξιοσημείωτα ποσοστά αλλά με τις σημαντικές απώλειες των Χριστιανοδημοκρατών (11,07% από 14,71% και 72 από 89 έδρες) χάνουν την πλειοψηφία της Γερουσίας που είχαν συνεργαζόμενοι μεταξύ τους. Μεγάλος κερδισμένος το κόμμα της Πράσινης Αριστεράς (GroenLinks) που διπλασίασε τα ποσοστά του, κερδίζοντας την τέταρτη θέση στη Γερουσία, με ποσοστό 10,76%. Μεγαλύτερος χαμένος το ακροδεξιό Κόμμα για την Ελευθερία (PvV) του Γκέερτ Βίλντερς, το οποίο κατέγραψε 6,94% (από 11,73%).

Το FvD προέκυψε από μία καμπάνια ενάντια στην εμπορική ένωση της ΕΕ με την Ουκρανία και μετατράπηκε σε κόμμα το 2016, όταν και κατέκτησε 2 έδρες στις εθνικές εκλογές. Σε αντίθεση με το PvV που η βάση μελών του είναι οι ακόλουθοι του Βίλντερς στο twitter, το FvD έχει δομή κόμματος και μετρά ήδη περίπου 30.000 μέλη. Το πρόγραμμα του – αντίθετα με την λαϊκιστική ακροδεξιά που «υπερασπίζεται» το κοινωνικό κράτος, επιρρίπτοντας τις ευθύνες για

την διάλυσή του στους μετανάστες και στις απεργίες– ζητά την κατάργηση των νόμων που προστατεύουν τους εργαζόμενους από τις απολύσεις, την διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και κοινωνικής πρόνοιας και φυσικά δεν λείπουν οι φοροελαφρύνσεις προς τις επιχειρήσεις. Όλα αυτά ντύνονται με έναν παρακμιακό ιδεολογικό μανδύα, σύμφωνα με τον οποίο οι πολίτες της Δύσης ακριβώς λόγω των κοινωνικών κατακτήσεων, έχουν παρακμάσει, έχουν μετατραπεί σε «αγελαία ζώα» που «σχηματίζουν νωχελικές κοινωνίες» και είναι απαραίτητος ο «ανταγωνισμός μεταξύ των ατόμων» που θα επαναφέρει τον δυναμισμό στην ολλανδική κοινωνία ώστε αυτή «να μετατραπεί στην Σίλικον Βάλεϊ της Ευρώπης». Για να προχωρήσουν όλα αυτά, προτείνει την αυτονόμηση και ενίσχυση της εκτελεστικής εξουσίας, με τον περιορισμό της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» που σύμφωνα με την ακροδεξιά μυθολογία (βλ. «ιδεολογική κυριαρχία της αριστεράς»), κυριαρχείται από αριστεριστές και την ενίσχυση του στρατού και της αστυνομίας. Με την «αποσύνδεση της κυβέρνησης από το κοινοβούλιο» και την «ενδυνάμωση της εξουσίας του επικεφαλής της» με άμεση εκλογή του πρωθυπουργού από τον λαό και παραχώρηση δικαιώματος ακόμη και παράκαμψης του υπουργικού συμβουλίου. Η συγκολλητική ουσία ανάμεσα στα μέλη μιας κοινωνίας κανιβαλικής και στην αυτονομημένη ηγεσία της θα είναι ο ακραίος εθνικισμός και ο αποικιοκρατικού τύπου σωβινισμός (βλ. «ανωτερότητα δυτικού πολιτισμού»).

Όμως αφήνοντας στην άκρη τις νεοφασιστικές ιδεολογικές γαρνιτούρες και αναφορές, το πρόγραμμα του FvD εφαρμόζεται ήδη με μεγαλύτερη ή μικρότερη ένταση σε όλη την ΕΕ, με τα σκληρά αντεργατικά μέτρα και τα μνημόνια, τις ρατσιστικές πολιτικές και την αντιδημοκρατική αναδίπλωση που έχουν εφαρμόσει οι διάφοροι Μακρόν, Τσίπρες, Σάιντσεθ, Ντάισελμπλουμ, οι πανταχού εκπρόσωποι του «ακραίου κέντρου» που, ενόψει ευρωεκλογών, «ανησυχούν» για την άνοδο του φασισμού και κόπτονται για την δημοκρατία. Την δική τους ταξική «δημοκρατία» που ρημάζει κοινωνίες και ανοίγει τον δρόμο στους φασίστες.

Αυτή την εικόνα δίνει ανάγλυφα και το αποτέλεσμα των ολλανδικών εκλογών. Η άνοδος του FvD δεν πραγματοποιήθηκε μόνο σε βάρος του PvV αλλά και σε βάρος των παραδοσιακών/νεοφιλελευθέρων δεξιών κομμάτων, τα οποία τις δύο τελευταίες δεκαετίες, εμφανιζόμενα ως η ρεαλιστική εκδοχή των ακροδεξιών, μετακινούνταν όλο και δεξιότερα, δίνοντας νομιμοποίηση στις θέσεις των τελευταίων. Τώρα, έχοντας χάσει την πλειοψηφία στην γερουσία, σπεύδουν να συγχарούν τον Μποντέ και δηλώνουν πρόθυμα να συνεργαστούν μαζί του. Άλλωστε ο Μποντέ είναι μία υπεύθυνη εκδοχή φασίστα.

Παρόλα αυτά, οι ψήφοι της δεξιάς σαν σύνολο δεν αυξάνονται, απλά αλλάζει η σύνθεσή τους προς το αντιδραστικότερο, συμπαρασύροντας την πολιτική ατζέντα μιας και δεν εμφανίζεται από τα αριστερά ένα πραγματικό αντίβαρο που θα ανέστρεφε αυτή την

πορεία. Πριν μια διετία, το σοσιαλδημοκρατικό PvdA, κατέρρευσε γνωρίζοντας την βαρύτερη εκλογική ήττα στην ιστορία του, ενώ το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SP) που κρατά ένα πρόγραμμα με μετριοπαθείς εργατικές αναφορές πληρώνει τις συντηρητικές του θέσεις για το μεταναστευτικό, την αποχή του από τις κινητοποιήσεις και έτσι τα ποσοστά του πέφτουν στο μισό. Ο κύριος όγκος των ψηφοφόρων που έχασαν τα δύο κόμματα μετακινήθηκε προς το GroenLinks, το οποίο έχει κοινωνικά ευαίσθητο πρόγραμμα, και υποστήριξε τις πρόσφατες αντιρατσιστικές και οικολογικές κινητοποιήσεις. Όμως ο ρόλος του ρυθμιστή που δηλώνει ότι θέλει να παίξει η ηγεσία του GroenLinks, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς τη στάση του στο παρελθόν, με την στήριξη που έδωσε στο να πραγματοποιηθούν μεγάλες περικοπές στο εκπαιδευτικό σύστημα, προμηνύει πως μάλλον θα απογοητεύσει τους εργαζόμενους που το εμπιστεύθηκαν.

Στις χώρες της ΕΕ, στην μία μετά την άλλη, κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής κρίσης η κοινωνική πόλωση οξύνεται και εκφράζεται με την κατάρρευση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων και ελλείψει επαναστατικών δυνάμεων – με την άνοδο κάθε είδους πολιτικών τερατογενέσεων. Η τόσο αναγκαία για τους εργαζόμενους λύση αυτής της κατάστασης μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την ενίσχυση της επαναστατικής πολιτικής και την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων.

■ Δημήτρης Γκ.

148 χρόνια από την Παρισινή Κομμούνα

Με τον όρο Παρισινή Κομμούνα αναφερόμαστε στην πρώτη επαναστατική απόπειρα της εργατικής τάξης να πάρει την εξουσία στα χέρια της, συντρίβοντας τις δομές του αστικού κράτους. Η εξέγερση των εργατών του Παρισιού το 1871 ήταν η πρώτη προλεταριακή επανάσταση, η πρώτη εργατική εξουσία. Παρά το γεγονός ότι διήρκεσε μόλις 72 μέρες, πρόσφερε πολλά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, εξοπλίζοντάς το θεωρητικά και πολιτικά με πολύτιμα συμπεράσματα.

Με την ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο και τη σκληρή συνθήκη ειρήνης που αναγκάστηκε να υπογράψει με τον Μπίσμαρκ, το Παρίσι, όπως και άλλες γαλλικές επαρχίες, κατέχονταν από τους Πρώσους. Έτσι, η γαλλική κυβέρνηση μεταφέρθηκε στις Βερσαλλίες και ο λαός του Παρισιού εγκαταλείφθηκε στη μοίρα του. Για το γαλλικό προλεταριάτο, η ατμόσφαιρα από ηλεκτρισμένη μετατράπηκε πλέον σε εκρηκτική. Στις 18 Μάρτη 1871, το οπλισμένο προλεταριάτο της πόλης (εθνοφρουρά) αρνήθηκε να αφοπλιστεί, να παραδώσει δηλαδή στην κυβέρνηση του Θιέρσου τον οπλισμό του. Η αντίσταση αυτή αμέσως μετατράπηκε σε εξέγερση. Τα κυβερνητικά στρατεύματα υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν την πόλη, ενώ αρκετοί στρατιώτες πέρασαν με το μέρος των εξεγερμένων. Το ίδιο βράδυ, το Παρίσι βρισκόταν κάτω από πλήρη επαναστατικό έλεγχο. Δέκα μέρες μετά, η εξουσία δόθηκε στην εργατική τάξη και στους συμμάχους της και ανακηρύχτηκε η Κομμούνα, θεσμοθετώντας μέτρα που δεν είχαν παρθεί ποτέ στο παρελθόν: κοινωνι-

κοποίηση εγκαταλειμμένων εργοστασίων, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντικατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικός-λαϊκός έλεγχος, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση των μισθών των κρατικών λειτουργών με αυτούς των εργατών, χωρισμός Εκκλησίας-Κράτους κ.ά.

Η υπεράσπιση του Παρισιού από το προλεταριάτο εξεργάγη θέτοντας σε επαναστατική κίνηση τον πληθυσμό. Ως κύριος εχθρός προέβαλε η κυβέρνηση του Θιέρσου και η αστική τάξη της Γαλλίας, μόνες υπεύθυνες για την κοινωνική ανισότητα, την εκμετάλλευση και τη δυστυχία. Έτσι φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο αγώνας των Κομμουνάρων ήταν εμπλουτισμένος με ταξικό και διεθνιστικό περιεχόμενο. Ο ταξικός χαρακτήρας της Κομμούνας φάνηκε στα μέτρα της εργατικής εξουσίας, ενώ ο διεθνιστικός στο αγκάλισμα όλων των ξένων επαναστατών που ανταποκρίθηκαν στο επαναστατικό της κάλεσμα και που «έγιναν δεκτοί για την τιμή να πεθάνουν για μιαν αθάνατη υπόθεση». Μηνύματα για μαζικές εργατικές κινητοποιήσεις συμπαραστάσης έφταναν από πολλά ευρωπαϊκά εργατικά κέντρα.

Όμως, ο αυθόρμητος και απροσχεδιαστος χαρακτήρας της Κομμούνας, προϊόν ιστορικών συνθηκών, προσδιόρισε και τα αδυνάτα της σημεία. Οι ιδέες του ουτοπικού σοσιαλισμού του Πруντόν και του Μπλανκί, που κυριαρχούσαν εις βάρος των ιδεών της Α' Διεθνούς, εμπόδισαν το παρισινό προλεταριάτο να δει ξεκάθαρα τα άμεσα μέτρα που έπρεπε να πάρει για να εξασφαλίσει την εξουσία του. Δεν στράφηκε αμέσως ενάντια στις Βερσαλλίες, όπου είχε καταφύγει η κυβέρνηση του

Θιέρσου, χτυπώντας και εξαλείφοντάς την, ώστε να επεκταθεί η επανάσταση σε ολόκληρη τη Γαλλία. Πίστευαν ότι μόνο με την πειθώ του έργου τους θα κέρδιζαν όλο τον γαλλικό λαό. Η αναβολή και καθυστέρηση της επίθεσης έδωσε στην κυβέρνηση του Θιέρσου τον απαιτούμενο χρόνο να ανασυγκροτηθεί και να κλείσει συμφωνία με τον Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε 100.000 γάλλους στρατιώτες που είχε αιχμαλωτίσει, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα κατάπνιξης της επανάστασης. Περνώντας στην επίθεση, η κυβέρνηση του Θιέρσου κατάφερε να αποκλείσει το Παρίσι από την υπόλοιπη χώρα, μια που οι επαναστάτες δεν έδωσαν την απαιτούμενη σημασία στον αγροτικό κόσμο και δεν σφυρηλάτησαν μια συμμαχία μαζί του.

Η Κομμούνα, παρά τις αδυναμίες της, ήταν θανάσιμη απειλή για την αστική εξουσία και γι' αυτό την έπνιξαν στο αίμα, πριν εξαπλωθεί και σ' άλλες πόλεις. Στις 21 Μάη, τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και εκτελέσεων, η «Ματωμένη Εβδομάδα», όπου περίπου 40.000 Κομμουνάροι σκοτώθηκαν. Η βαναυσότητα όμως της γαλλικής κυβέρνησης δεν σταμάτησε εκεί. Μέχρι τις αρχές Ιουλίου, περισσότεροι από 35.000 εργάτες και γυναίκοι-κόπαιδα εξοντώθηκαν, εκτελέστηκαν και φυλακίστηκαν, ενώ περίπου 4.500 Κομμουνάροι εξορίστηκαν στη Νέα Καληδονία στον Ειρηνικό Ωκεανό. Το Παρίσι στρώθηκε με τα νεκρά σώματα όλων εκείνων που τόλμησαν να

παλέψουν για το δίκιο τους.

Συνοψίζοντας, η Παρισινή Κομμούνα είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σταθμούς του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, όχι μόνο για τα γεγονότα της, αλλά και για τα βασικά συμπεράσματα που άφησε ως παρακαταθήκη στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Τα διδάγματά της υπογραμμίζουν: α) την αναγκαιότητα ύπαρξης επαναστατικών οργανώσεων, που θα μπορούν να καθοδηγούν τις πλατιές λαϊκές μάζες και να προασπίσουν τη συνέχεια του αγώνα μέχρι την ολοκλήρωση της ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος, β) την εξάπλωση της επανάστασης έξω από τα στενά όρια μιας πόλης ή χώρας, ως βασική προϋπόθεση της προστασίας της από τις εξωτερικές απειλές και της εδραίωσής της, γ) το γεγονός ότι κάθε αστική τάξη, μπροστά στον κίνδυνο μιας σοσιαλιστικής επανάστασης, θα συμμαχήσει ακόμα και με άσπονδους εχθρούς της προκειμένου να καταπνίξει την εξέγερση και την επανάσταση και δ) ότι μόνο με την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας και την ανατροπή της αστικής τάξης μπορεί η εργατική τάξη να οικοδομήσει μια νέα κοινωνία, χωρίς πολέμους, κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, φτώχεια και εξαθλίωση.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

20 χρόνια από τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας από το ΝΑΤΟ

Το 1991, η κατάρρευση του σταλινισμού, ο μετασχηματισμός των γραφειοκρατιών κάθε ομόσπονδης γιουγκοσλαβικής δημοκρατίας σε άρχουσες τάξεις με ιδιαίτερα συμφέροντα, η ανάδυση των αντίστοιχων εθνικισμών και οι δολοπλοκίες των ιμπεριαλιστών οδήγησαν στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Ακολούθησε ένας ανελέητος και φονικός πόλεμος με τρομερές ωμότητες από όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές (Σέρβοι, Κροάτες, Βόσνιοι μουσουλμάνοι), που έληξε το 1995. Από την άλλοτε ισχυρή ενωμένη Γιουγκοσλαβία απέμειναν μόνο η Σερβία και το Μαυροβούνιο, με πρόεδρο τον Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, προερχόμενο από τον γραφειοκρατικό μηχανισμό του πρώην ΚΚ Γιουγκοσλαβίας.

Παρ' ότι το καθεστώς του Μιλόσεβιτς δεν είχε σχέση με τον σοσιαλισμό και δεν αποτελούσε κάποια πολιτική ή γεωστρατηγική απειλή για τους ιμπεριαλιστές, ο πλήρης έλεγχος των Βαλκανίων από αυτούς απαιτούσε την ανατροπή του και κυρίως το τσάκισμα του ηθικού και της αντίστασης του σερβικού λαού. Το επόμενο πεδίο ιμπεριαλιστικής επέμβασης ήταν το Κόσοβο, επαρχία της Σερβίας με κατά μεγάλη πλειονότητα αλβανικό πληθυσμό. Είναι γεγονός ότι ο Μιλόσεβιτς καταπατούσε τα δικαιώματα των Αλβανών, που απέρρεαν από το καθεστώς ευρείας αυτονομίας του Κοσόβου, με βάση το γιουγκοσλαβικό σύνταγμα του 1974. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν γινόταν «εθνοκάθαρση», όπως παρουσίαζε η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα. Οι ιμπεριαλιστές δημιούργησαν και εξόπλισαν τον επονομαζόμενο

Απελευθερωτικό Στρατό του Κοσόβου, τον διαβόητο UCK, καθοδηγούμενο από εμπόρους ναρκωτικών και άλλους ανθρώπους του υποκόσμου. Ο UCK οργάνωσε επιθέσεις κατά σερβικών θέσεων και κάθε είδους προβοκάτσιας, οι οποίες κλιμακώθηκαν το 1998, ώστε να δοθεί αφορμή για ιμπεριαλιστική επέμβαση. Το ΝΑΤΟ ισχυρίστηκε ότι ο σερβικός στρατός προέβη σε σφαγές Αλβανών, επικαλούμενο στοιχεία για «ομαδικούς τάφους». Μέσα σε κλίμα αντισερβικής υστερίας και προπαγάνδας, η σερβική κυβέρνηση σύρθηκε σε «διαπραγματεύσεις» στο Ραμπουγιέ της Γαλλίας. Εκεί η αντιπροσωπεία του ΝΑΤΟ επέδωσε στους Σέρβους ένα τελεσίγραφο, παρόμοιο με αυτό του Μουσολίνι το 1940. Η προτεινόμενη «συμφωνία» προέβλεπε, μεταξύ πολλών άλλων, τα εξής: «Το προσωπικό του ΝΑΤΟ θα απολαμβάνει, μαζί με τα οχήματα, σκάφη, αεροσκάφη και υλικά του, ελεύθερη και απεριορίστη διάβαση και ανεμπόδιστη πρόσβαση σε όλη την ομόσπονδιακή δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, περιλαμβανομένου του εναέριου χώρου και των χωρικών υδάτων. Αυτό θα περιλαμβάνει (αλλά δεν περιορίζεται σε αυτά) τα δικαιώματα σε στρατοπέδευση, γυμνάσια, καταυλισμούς και χρήση οποιασδήποτε περιοχής ή διευκολύνσεων, όπως απαιτείται, για υποστήριξη, εκπαίδευση και επιχειρήσεις».

Την άρνηση του Μιλόσεβιτς και του σερβικού λαού να δεχθούν την κατοχή της χώρας τους ακολούθησε η νατοϊκή βαρβαρότητα. Οι βομβαρδισμοί ξεκίνησαν στις 24 Μαρτίου του 1999 και διάρκεσαν 78 μέρες. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον και ο άλλοι «δημοκρατικοί» ηγέτες της Δύσης

ισχυρίζονταν ότι ο πόλεμος ήταν «ανθρωπιστικός», για να σωθούν οι Κοσοβάροι από τον «χασάπη» Μιλόσεβιτς. Οι ανεκδιήγητοι εκπρόσωποι του ΝΑΤΟ έλεγαν ότι τα νατοϊκά αεροπλάνα ήταν «φτερά αγγέλων» (!). Οι ιμπεριαλιστές φονιάδες βομβάρδισαν πάνω από 200 γιουγκοσλαβικές πόλεις, καταστρέφοντας 480 εκπαιδευτικά ιδρύματα (μεταξύ αυτών το 50% των σχολείων του Κοσόβου), 350 μοναστήρια, πολιτιστικά κέντρα και ιστορικά μνημεία, 33 νοσοκομεία και ιατρικά κέντρα, 14 αεροδρόμια, 61 γέφυρες, 5 εθνικούς και 23 επαρχιακούς δρόμους, 121 εργοστάσια και βιομηχανικές εγκαταστάσεις, 29 εγκαταστάσεις παροχής ηλεκτρικής ενέργειας και ύδρευσης. Βομβαρδίστηκαν το κτήριο της κρατικής τηλεόρασης, η πρεσβεία της Κίνας και ένα επιβατικό τρένο, με αποτέλεσμα τον φριχτό θάνατο του συνόλου των επιβαινόντων. Το Βελιγράδι δέχθηκε 212 επιθέσεις, ενώ στο ίδιο το Κόσοβο, που υποτίθεται ότι θα σωζόταν από την «εθνοκάθαρση», η πρωτεύουσα Πρίστινα δέχθηκε 374 επιθέσεις, το Πρίζρεν 232, το Ουρόσεβατς 205. Οι νατοϊκοί είχαν το θράσος να ισχυριστούν ότι οι πάνω από 1 εκατομμύριο κοσοβάροι πρόσφυγες έφευγαν όχι λόγω των βομβαρδισμών, αλλά λόγω των «σφαγών» από τους Σέρβους! Από τις 2.500.000 βόμβες που έπεσαν στη Γιουγκοσλαβία, οι 500.000 περιείχαν καρκινογόνο εξασθενημένο ουράνιο. Εκτιμάται ότι τουλάχιστον 10.000 θάνατοι από καρκίνο σχετίζονται με τους βομβαρδισμούς. Συνολικά, οι νεκροί υπολογίζονται σε πάνω από 5.000 και σε δεκάδες χιλιάδες οι τραυματίες. Το 30% των νεκρών και το 40% των τραυματιών ήταν παιδιά. Υπολογίζεται ότι θα

χρειαστούν 40 χρόνια για να αποκατασταθούν πλήρως οι υλικές ζημιές, ενώ ως αποτέλεσμα των βομβαρδισμών 600.000 εργάτες έμειναν άνεργοι και 2.500.000 βυθίστηκαν σε απόλυτη φτώχεια.

Οι ιμπεριαλιστές απέτυχαν στον στόχο τους να καθυποτάξουν πλήρως τη Σερβία, ωστόσο τελικά επέβαλαν τη μετατροπή του Κοσόβου σε προτεκτοράτο, υπό την κατοχή της νατοϊκής δύναμης ΚFOR. Κάτω από την κυριαρχία των ιμπεριαλιστών και των UCKάδων, το «ανεξάρτητο» πλέον Κόσοβο έχει το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας στην Ευρώπη και αποτελεί διεθνές κέντρο διακίνησης ναρκωτικών.

Η τότε ελληνική κυβέρνηση του νεοφιλελεύθερου απατεώνα Σημίτη, με το κυνικό σύνθημα «πρώτα η Ελλάδα», μετέτρεψε τη χώρα μας σε ορμητήριο των ιμπεριαλιστών. Όχι μόνο τους παρείχε κάθε διευκόλυνση και ελεύθερη χρήση των βάσεων, αλλά έθεσε στη διάθεσή τους το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και ουσιαστικά το σύνολο των υποδομών της βόρειας Ελλάδας. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία απάντησαν με ογκώδεις διαδηλώσεις και αποκλεισμό του λιμανιού της Θεσσαλονίκης, αποτρέποντας περαιτέρω εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο.

Είκοσι χρόνια μετά, οι συγκρούσεις των αντίπαλων ιμπεριαλισμών και ο εθνικιστικός παροξυσμός μετατρέπουν για πολλοστή φορά τα Βαλκάνια σε πυριτιδαποθήκη. Μόνα μας όπλα για να αποτρέψουμε νέα πολεμικά σφαγεία είναι η αλληλεγγύη των λαών, ο διεθνισμός και η οικοδόμηση ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος.

■ Πάννης Χαλάς

NATO

70 χρόνια στην ματωμένη υπηρεσία του ιμπεριαλισμού

■ Κώστας Δικαίος

Πριν από 70 χρόνια, στις 4 Απριλίου 1949, την επαύριο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και της διαίρεσης της Γερμανίας, δώδεκα καπιταλιστικές χώρες υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ δημιούργησαν τον Οργανισμό Βορειοατλαντικού Συμφώνου (North-Atlantic Treaty Organization, NATO). Πέραν των ΗΠΑ και του Καναδά, όλες οι υπόλοιπες χώρες ήταν ευρωπαϊκές: η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία, η Ιταλία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο, η Ολλανδία, η Πορτογαλία (υπό το δικτατορικό καθεστώς του Αντόνιο Σαλαζάρ), η Ισλανδία, η Νορβηγία και η Δανία.

Ο πρώτος γραμματέας του NATO, ο Βρετανός Λάιονελ Ισμέι, είχε παρατηρήσει ότι σκοπός του συμφώνου ήταν να κρατά «τους Αμερικάνους μέσα, τους Ρώσους έξω και τους Γερμανούς κάτω». Η διφορούμενη αυτή διατύπωση φανέρωνε πως η σκοπιά του NATO εκτεινόταν πολύ πέρα από τον επίσημα διακηρυγμένο στόχο του περιορισμού του δήθεν σοβιετικού «επεκτατισμού». Στην πραγματικότητα, το NATO ιδρύθηκε ως ένα από τα κύρια όργανα στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, το οποίο θα βοηθούσε στην αντιμετώπιση της παγκόσμιας επανάστασης (τόσο στις καπιταλιστικές χώρες όσο και στις αποικίες) και στην εφαρμογή των σχεδίων των ΗΠΑ για τον μεταπολεμικό κόσμο και ειδικά την Ευρώπη. Η ευρεία επέκταση της δράσης και των επεμβάσεων του NATO μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το 1991, καθώς και η αδιάκοπη ένταξη νέων χωρών-μελών, επιβεβαιώνει πλήρως την παραπάνω θέση. Την περίοδο που διανύουμε, το NATO έχει επιφορτιστεί και με τον ιδιαίτερο ρόλο της περικύκλωσης της Ρωσίας.

Το άρθρο 5 της ιδρυτικής συνθήκης του NATO προέβλεπε ότι οι σύμμαχοι θα θεωρούσαν κάθε επίθεση εναντίον ενός μέλους του NATO ως επίθεση στους ίδιους και ότι θα αναλάμβαναν έως και στρατιωτική δράση ενάντια στον επιτιθέμενο. Άλλα άρθρα προέβλεπαν τη στρατιωτική και μη-στρατιωτική συνεργασία.

1949-1991: Κίνδυνος Πυρηνικού Ολέθρου

Έπειτα από την έκρηξη του πολέμου

της Κορέας (1950), το NATO απέκτησε ηγετική δομή με δύο σκέλη, ένα στρατιωτικό και ένα πολιτικό, να εγκαθίστανται στο Παρίσι. Σύντομα (1952), η αντικομμουνιστική Ελλάδα και η Τουρκία έγιναν μέλη του NATO προκειμένου να ενισχυθεί η επιρροή των ΗΠΑ στην Ανατολική Μεσόγειο και προς τη Μέση Ανατολή. Ακολούθησε η Δυτική Γερμανία το 1955. Την ίδια χρονιά ως απάντηση, η ΕΣΣΔ και τα κράτη του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» προχώρησαν στην υπογραφή του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Το 1961 ανεγέρθηκε το Τείχος του Βερολίνου.

Κατά την πρώτη φάση του «Ψυχρού Πολέμου», οι ΗΠΑ υπαγόρευαν στο NATO να ακολουθήσει μια πολιτική «μαζικών αντιποίνων», που σήμαινε ότι θα απαντούσε με πυρηνικά όπλα σε ενδεχόμενη επίθεση της ΕΣΣΔ. Αυτή η θέση όχι μόνο δεν απέτρεψε την πολεμική εμπλοκή, όπως ανεύθυνα υποστηρίζεται, αλλά απείλησε πραγματικά τον πλανήτη με πυρηνικό όλεθρο, όπως έδειξε η Κρίση των Πυραύλων στην Κούβα το 1962, η αμερικάνικη εμπλοκή στο Βιετνάμ την ίδια περίοδο και, κυρίως, η εγκατάσταση των πυραύλων Πέρσινγκ II και Κρουζ στη Δυτική Ευρώπη το 1979.

Η πρώτη σοβαρή ρωγμή στο εσωτερικό του NATO σημειώθηκε το 1966, όταν η Γαλλία ανακοίνωσε την αποχώρηση από το στρατιωτικό του σκέλος (κάτι που θα έκανε προσωρινά και η Ελλάδα το 1974 λόγω της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο). Το επόμενο έτος το αρχηγείο του NATO μεταφέρθηκε από τη Γαλλία στο Βέλγιο.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου, το NATO δεν ανέλαβε καμία δράση για την υπεράσπιση των εξεγερμένων μαζών στην Πολωνία (1956) και την Τσεχοσλοβακία (1968), παρά τις διακηρύξεις των ΗΠΑ περί υπεράσπισης της δημοκρατίας απέναντι στον σοβιετικό ολοκληρωτισμό κ.λπ. Απεναντίας, επετράπη στην ΕΣΣΔ να συντρίψει ανενόχλητη τις πολιτικές επαναστάσεις στο Ανατολικό Μπλοκ, καθώς οι ΗΠΑ μοιράζονταν τον κοινό στόχο της αποτροπής της ανόδου της παγκόσμιας επανάστασης.

1991-2019: Εισβολές σε Βοσνία, Κόσοβο, Αφγανιστάν, Λιβύη

Έπειτα από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το NATO όχι μόνο δεν διαλύθηκε, αλλά, απεναντίας, ισχυροποιήθηκε στον μέγιστο βαθμό με στόχο την προώθηση της αμερικάνικης ιμπεριαλιστικής πολιτικής σε όλο τον πλανήτη, μέσα στις νέες συνθήκες. Οι τελευταίες υπογραμμίζονταν, πέρα από την προσπάθεια ένταξης των χωρών του πρώην Ανατολικού Μπλοκ στον καπιταλιστικό κόσμο, από τις προσπάθειες αντιμετώπισης του κύματος κάμψης της παγκόσμιας οικονομίας (από το 1973) με μέσα όπως ο νεοφιλελευθερισμός, η παγκοσμιοποίηση, η «Νέα Τάξη Πραγμάτων» και ο πόλεμος. Παράλληλα, το NATO θα γινόταν όργανο των ΗΠΑ στην προσπάθειά τους για διατήρηση της πρωτοκαθεδρίας αρχικά απέναντι στην ΕΕ και την Ιαπωνία και, σήμερα, απέναντι στην Κίνα και την Ρωσία. Αυτοί οι νέοι στόχοι του NATO κρύφτηκαν πίσω από ψευδεπίγραφες δηλώσεις περί αναγκαιότητας αποτροπής των «εθνικισμών» και εμπέδωσης ενός αισθήματος «συλλογικής ασφάλειας».

Το σημαντικό βήμα για τον προσηταιρισμό των χωρών του πρώην Ανατολικού Μπλοκ έγινε ήδη από το 1991 με τη θέσπιση του Βορειοατλαντικού Συμβουλίου Συνεργασίας, το οποίο μετονομάστηκε σε Συμβούλιο Ευρωατλαντικής Συνεργασίας το 1997. Το Συμβούλιο χρησίμευσε ως μέσο για την προσέλκυση και άσκηση επιρροής στα πρώην «σοσιαλιστικά» κράτη, προτού αυτά γίνουν κανονικά μέλη του NATO. Παράλληλα, το 1994 ιδρύθηκε με παρόμοιο προσανατολισμό ο «Μεσογειακός Διάλογος» μεταξύ NATO και Αιγύπτου, Ισραήλ, Ιορδανίας, Μαυριτανίας, Μαρόκο, Τυνησίας και, αργότερα, Αλγερίας (υφίσταται μέχρι σήμερα). Το ίδιο έτος δημιουργήθηκε και η «Συνεργασία για την Ειρήνη», με στόχο την προώθηση των στρατιωτικών εξοπλισμών και ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ μελών και μη-μελών του NATO. Το 1999, τρεις χώρες που ήταν πρώην «συνεργάτιδες», η Πολωνία, η Τσεχία και η Ουγγαρία, έγιναν πλήρη μέλη του NATO. Μεταγενέστερες πλατφόρμες «συνεργασίας» θα έφερναν κι άλλες χώρες στην αγκαλιά του NATO: Ρουμανία, Εσθονία, Βουλγαρία, Σλοβακία, Σλοβενία, Λιθουανία και Λετονία (2004), Κροατία και Αλβανία (2009).

Το πρώτο μεγάλο έγκλημα των ΗΠΑ και του NATO ήταν η πρώτη εισβολή στην Γιουγκοσλαβία, με πρόσχημα το σταμάτημα του «εμφυλίου πολέμου» (1992-1995) και της «εθνοκάθαρσης» στη χώρα. Το NATO, από κοινού με τον ΟΗΕ, επέβαλε αρχικά ναυτικό εμπάργκο, προτού προχωρήσει σε ζώνη απαγόρευσης πτήσεων, ανελέητους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Βοσνία και τελικά ανάπτυξη χερσαίων δυνάμεων στη χώρα. Το αποκορύφωμα ήταν η εννιάμηνη επιχείρηση αεροπορικών βομβαρδισμών που τελείωσε και τον πόλεμο τον Σεπτέμβριο του 1995. Τον Δεκέμβριο, έπειτα από εντολή του ΟΗΕ, το NATO ανέπτυξε στη χώρα μια πολυεθνική δύναμη 60.000 στρατιωτών.

Από το 2004 ο ρόλος του υπερασπιστή της «βιώσιμης ειρήνης» στη χώρα πέρασε από το NATO στην ΕΕ.

Το δεύτερο και ακόμη μεγαλύτερο έγκλημα έγινε στη Σερβία το 1999. Με πρόσχημα την προστασία των αλβανών Κοσοβάρων, το NATO προέβη σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς που διήρκεσαν 78 ημέρες (!) με καταστροφικά αποτελέσματα (βλ. σχετικό άρθρο στο τρέχον φύλλο της «Ε.Π.»). Στην περιοχή του Κοσόβου αναπτύχθηκε η ΝΑΤΟϊκή δύναμη KFOR (Kosovo Force), η οποία διατηρείται έως σήμερα.

Έπειτα από τις επιθέσεις στις ΗΠΑ στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, στους Δίδυμους Πύργους και το Πεντάγωνο, το NATO ενεργοποίησε για πρώτη φορά την αμυντική ρήτρα του (άρθρο 5). Στόχος ήταν –υποτίθεται– ο διαβόητος ηγέτης της Αλ-Κάιντα, Μπιν Λάντεν (τον οποίο οι ΗΠΑ είχαν χαλουχήσει) και ο έλεγχος του Αφγανιστάν. Με προεξέχουσες τις χώρες του NATO, ένας συνασπισμός χωρών επενέβη στη χώρα το φθινόπωρο του 2001. Έπειτα από αμέτρητες καταστροφές και δολοφονίες, το καθεστώς των Ταλιμπάν ανατράπηκε. Από τον Αύγουστο του 2003 το NATO ανέλαβε επικεφαλής της πολυεθνικής στρατιωτικής δύναμης του ΟΗΕ στη χώρα (ISAF).

Τον Μάρτιο του 2011, το NATO ηγήθηκε πολυεθνικού σχηματισμού 19 χωρών που εισέβαλε στη Λιβύη με διακηρυγμένο στόχο την... παύση των εχθροπραξιών στη χώρα. Προεξέχοντα ρόλο στους βομβαρδισμούς και την επιβολή ζώνης απαγόρευσης πτήσεων είχαν, πέραν των ΗΠΑ, η Αγγλία και η Γαλλία.

Η Πρόσφατη Ελληνική Εμπλοκή

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει μετατραπεί στον πιο πιστό υπηρέτη των συμφερόντων ΗΠΑ και NATO και διακινδυνεύει να εντάξει και τον ελληνικό λαό σε αιματηρές συγκρούσεις, επαναφέροντας παράλληλα τον σάπιο εθνικισμό με αφορμή το «Μακεδονικό». Συγκεκριμένα, πρόκειται να εμπλακούμε στις συγκρούσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, με τις ΗΠΑ να θέλουν να περικυκλώσουν τη Ρωσία. Στον ίδιο σχεδιασμό των ΗΠΑ εντάσσεται και η ονομασία της γειτονικής Μακεδονίας, και η ένταξη της στο NATO.

Ο ελληνικός καπιταλισμός ενισχύει τις βάσεις - ορμητήρια (Αλεξανδρούπολη, Άραξος, Σούδα) ακόμα και αποθηκεύοντας πυρηνικά, εντάσσουν τη χώρα σε επιθετικούς άξονες, πλάι με τα φιλοπόλεμα, αντιδραστικά, αιμοσταγή καθεστώτα Ισραήλ και Αιγύπτου. Σύνθημα του εργατικού κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι το «έξω το NATO από το Αιγαίο» και στρατηγικός στόχος η έξοδος της χώρας από το NATO και η κατάργηση των ΝΑΤΟϊκών βάσεων. Γι' αυτό απαιτείται κοινός αντιπολεμικός αγώνας όλων των λαών της περιοχής, με παράλληλη απαίτηση αναγνώρισης πλήρων δικαιωμάτων στους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

